



**OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA**  
**Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj**

**Izdavač:**

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj  
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)  
faks: 01/46 70 662  
[www.vojni-ordinarijat.hr](http://www.vojni-ordinarijat.hr)  
e-pošta: [vojni.ordinarijat@morh.hr](mailto:vojni.ordinarijat@morh.hr)

**Odgovara:**

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

**Uredio:**

Mladen Čobanović

PORUKA VOJNOG BISKUPA	5
SVETA STOLICA	7
“Pozvani oko sebe širiti svjetlo Riječi istine” (Apost. pismo Porta fidei, 6)	7
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	10
Katehetsko nastojanje Crkve i vjeronauk u školi u Godini vjere	10
VOJNA BISKUPIJA	12
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	12
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	12
Proslava 50. obljetnice redovništva o. Jakova Mamića, generalnog vikara	12
Misno slavlje uoči proslave Dana Vojne biskupije	14
Dan Vojne biskupije, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti	14
Duhovna misija u Afganistanu - kapelan Ivo Topalović	16
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	17
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	27
Uzvišenje svetog Križa (proslava Dana HRM-a)	48
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD)BISKUPIJA	50
Dan hrvatskih mučenika	50

## PORUKA VOJNOG BISKUPA MONS. JURJA JEZERINCA PRIGODOM 20. HODOČAŠĆA HRVATSKE VOJSKE I POLICIJE I HRVATSKIH BRANITELJA U MARIJU BISTRICU

Dragi svećenici, pomoćnici i djelatnici, koji ste u poslanju i službi Vojne biskupije, poštovani časnici i dočasnici Oružanih i Redarstvenih snaga Republike Hrvatske, dragi vjernici:

pred nama je novo razdoblje, i neću pogriješiti ako upotrijebim termin „nova godina“ – svakako radna. Jer vrijeme godišnjih odmora, koje ljudi najvećim dijelom koriste tijekom ljetnih mjeseci, na svoj način obilježava naše planiranje, projekte i programe. Tekuću smo građansku godinu dobrim dijelom ostavili iza nas. U proteklom razdoblju, milošću Božjom, i našom suradnjom s njom, bili smo sudionici, promotori, nositelji i ostvaritelji mnogih lijepih sadržaja pretočenih u događanja. Mnogo ih je. Ovdje ću spomenuti najznačajnija: obilježavanje 15. obljetnice utemeljenja Vojnog ordinarijata, hodočašće u Lurd, proslava Dana naše biskupije i slavlje Dana zahvalnosti u Kninu... Ova su događanja, kao i sva druga koja su već postala dio povijesti našeg života za cilj imala osobni ljudski i vjernički rast pojedinca po čijem napretku cijela zajednica postaje bolja, radosnija, bogatija.

Početak rujna krenuli smo u ostvarenje preostalih sadržaja, zacrtanih godišnjim planom. I ovdje ću, u mnoštvu planiranog, spomenuti samo najistaknutija događanja. Pred nama je jubilarno **20. nacionalno hodočašće Hrvatske vojske i policije u Mariju Bisticu**, koje polako prerasta u međunarodno, ponajprije zbog već sada tradicionalnog sudjelovanja dragih nam hodočasnika – predstavnika hrvatske komponente vojske Bosne i Hercegovine, predvođene vojnim biskupom mons. Tomom Vukšićem. Ove godine s nama će biti i 50-tak predstavnika vojske Republike Francuske, predvođenih vojnim biskupom mons. Lucom Ravelom. Zajedno s nama bit će i nadbiskup Beiruta mons. Paul Dahdah, nadbiskup Oružanih snaga SAD-a mons. Timothy Broglio, direktor PMI-a Blaise Rabotier, prvi slovenski vojni kapelan mons. Joža Plut, umirovljeni njemački vojni kapelan mons. Heinz Peter Miebach, kao predstavnici svojih zemalja.



Uz redovite aktivnosti pojedinih kapelanija i same biskupije, ove je godine pred nama i **hodočašće u Svetu zemlju – „Stopama učitelja“**, na koje će krenuti više od 130 hodočasnika. U pismu njima upućenom napisah:

*Poštovana gospodo, dragi hodočasnici, sestre i braćo u Gospodinu,*

*iskreno se radujem što milošću Božjom u ovoj godini jubileja naše biskupije, imamo priliku provesti tjedan dana na hodočašću u zemlji u kojoj je naš Gospodin Isus Krist, Bog i Otkupitelj čovjeka, navješćujući Radosnu vijest, proživio svoj ovozemaljski život.*

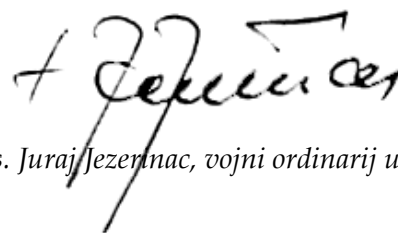
*Susrest ćemo se s prostorom koji je Njemu bio zavičaj. Ići ćemo tragom Njegovih stopa. S posebnom ćemo pažnjom, iako u vrevi suvremenog civilizacijskog trenutka, na mjestima na kojima su izgovorene, i nama upućene, osluškiivati Njegove riječi.*

*Iskreno vjerujem da će za svakog sudionika ali i cijelu grupu, ovo putovanje, upravo zbog njegova hodočasničkog karaktera, biti dragocjeno iskustvo koje će vam pružiti priliku za osobno i zajedničko obogaćenje: prije svega duhovno; pa potom i kulturno, društveno... svekoliko.*

*Govoreći o molitvenom i pokorničkom karakteru hodočašća, pozivam vas da u ovo iskustvo uđete mudre pameti, dobra srca i duše otvorene za središnje sadržaje koje hodočašće nudi. Prilika je, i nadam se da ćete je iskoristiti, kako biste svoj život i cijeloga sebe sagledali u novoj perspektivi. Perspektivi otkupljenog, obraćenog i obnovljenog čovjeka.*

Držim, da bilo gdje da smo, vrijeme koje nam je darovano i okolnosti u koje smo smješteni, pružaju priliku da sebe, ono što jesmo i ono što radimo, sagledamo u perspektivi povezanosti s Gospodinom Isusom Kristom. Sve što radimo – radimo na slavu Božju i za dobro čovjeka. Pa i onda kad nam se čini da stvari ne idu onako kako imamo pravo očekivati. Pa i onda kad nam se čini da netko baš namjerno želi narušiti sklad, promijeniti dobar smjer, onemogućiti ili bar otežati postizanje cilja. U skladu s tekstom Pravila sv. Benedikta da se mudrost u kratkoći očituje, mudrima je ovo dosta.

Na sve vas, zahvalan zbog vašeg služenja Kraljevstvu Božjem, sad i ovdje - zazivam zagovor nebeske nam majke Marije i blagoslov Boga svemogućega.



Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u RH

U Zagrebu, 21. rujna 2012.,  
na blagdan sv. Mateja, apostola i evanđeliste.

## “Pozvani oko sebe širiti svjetlo Riječi istine” (Apost. pismo Porta fidei, 6)

*Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski misijski dan 2012.*

Draga braćo i sestre!

Proslava Svjetskog misijskog dana ove godine ima sasvim posebno značenje. Pedeseta obljetnica koncilskog dekreta *Ad gentes*, otvorenje Godine vjere i Biskupske sinode na temu nove evangelizacije pridonose tome da se ponovno potvrdi spremnost Crkve s većom se hrabrošću i žarom zauzeti u *missio ad gentes* da poruka evanđelja dopre i do najudaljenijih krajeva svijeta.

Drugi vatikanski koncil, na kojem su sudjevali katolički biskupi iz svih krajeva svijeta, bio je jasni znak univerzalnosti Crkve, jer se na njemu prvi put okupio tako veliki broj koncilskih otaca iz Azije, Afrike, Latinske Amerike i Oceanije. Bilo je među njima biskupa misionara i domaćih biskupa, pastira zajednica rasutih među nekršćanskim pučanstvom, koji su na koncilu predstavili sliku Crkve prisutne na svim kontinentima i približili složene stvarnosti tadašnjeg takozvanog “Trećeg svijeta”. Obogaćeni iskustvom pastoralnog djelovanja u mladim Crkvama i u Crkvama u nastajanju, nošeni poletom za širenjem Božjeg

kraljevstva oni su značajno pridonijeli ponovnom potvrđivanju nužnosti i urgentnosti evangelizacije *ad gentes* i samim tim stavljanju misijske naravi Crkve u središte ekleziologije.

### Misionarska ekleziologija

Taj pogled nije ni danas iščeznuo, štoviše, doživio je plodno teološko i pastoralno promišljanje i, istodobno, predstavlja se s obnovljenom nužnošću jer se povećao broj onih koji još uvijek ne poznaju Krista: “Golem broj ljudi još uvijek čeka Krista”, govorio je blaženi Ivan Pavao II. u enciklici *Redemptoris missio* o trajnoj vrijednosti misijske naredbe, te dodao: “Ne možemo ostati mirni promatrajući na milijune svoje braće i sestara koji su također otkupljeni Kristovom krvlju, koji žive ne znajući za Božju ljubav” (86). I ja sam sam, prilikom proglašenja Godine vjere, napisao da Krist “danas kao i nekoć – šalje nas po putovima svijeta da naviještamo njegovo evanđelje svim narodima na zemlji” (Apost. pismo *Porta fidei* 7). To naviještanje, kako je govorio ta-



kođer sluga Božji Pavao VI. u apostolskoj pobudnici Evangelii nuntiandi "nije nešto neobvezatno: po naredbi Gospodina Isusa to je njezina dužnost da bi ljudi mogli vjerovati i da bi se spasili. Da, ta poruka je neophodna. Ona je jedinstvena. Nemoć ju je nečim drugim nadomjestiti" (5). Trebamo se stoga vratiti istom onom apostolskom poletu što je resio prve kršćanske zajednice koje su, premda male i nezaštićene, bile kadre, naviještanjem i svjedočenjem, širiti evanđelje u čitavom tada poznatom svijetu.

Ne čudi zato što su Drugi vatikanski koncil i kasnije crkveno učiteljstvo na poseban način inzistirali na misijskom poslanju koje je Krist povjerio svojim učenicima i koje mora biti zadaća čitavog Božjega naroda: svećenika, đakona, redovnika, redovnica, laika. Zadaća naviještanja evanđelja u svim dijelovima svijeta u prvom redu spada na biskupe, koji su izravno odgovorni za evangelizaciju u svijetu, bilo kao članovi biskupskog zbora, bilo kao pastiri krajevnih Crkava. Oni su, naime, "posvećeni ne samo za neku biskupiju nego za spasenje svega svijeta" (Ivan Pavao II., Enc. Redemptoris missio, 63), "glasnici vjere koji će dovesti nove učenike Kristu" (Ad gentes, 20) i čine "vidljivim misijski duh i žar Božjega naroda, tako da cijela biskupija postaje misionarskom" (isto, 38).

### Prioritet evangeliziranja

Poslanje naviještanja evanđelja ne iscrpljuje se stoga, za jednog pastira, u pozornosti prema dijelu Božjeg naroda povjerenog njegovoj pastoralnoj brizi, niti u slanju ponekog svećenika, laika ili laikinje fidei donum. Ono mora zahvaćati cjelokupno djelovanje krajevnice Crkve, sva njezina područja, riječju, čitavo njezino biće i djelovanje. Drugi vatikanski koncil je na to jasno ukazao a kasnije učiteljstvo to je snažno potvrdilo. To zahtijeva stalno prilagođavanje načina života, pastoralnih planova i biskupijske organizacije toj temeljnoj dimenziji crkvenosti, osobito u našem svijetu izloženom stalnim promjenama. To vrijedi također za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života, kao i za crkvene pokrete: sve sastavnice velikog mozaika Crkve moraju se osjetiti snažno pozvanima od Gospodina naviještati evanđelje, da bi se Krista naviještalo posvuda. Mi pastiri, redovnici, redovnice i svi koji u Krista vjeruju, moramo ići stopama apostola Pavla, koji, "sužanj Krista Isusa za vas pogane" (Ef 3, 1), je radio, trpio i borio se da evanđelje donese među pogane (usp. Kol 1, 24-29), ne štedeći snage, vrijeme i sredstva da pomogne drugima da upoznaju Kristovu poruku.

I danas misija ad gentes mora biti stalni ob-

zor i paradigma svakog crkvenog djelovanja, jer ono što Crkvu čini prepoznatljivom jest vjera u Božje otajstvo, koje se objavilo u Kristu da nama donese spasenje, i poslanje da njega svjedoči i naviješta svijetu, sve do njegova ponovnog dolaska u slavi. Poput svetog Pavla moramo biti pozorni prema onima koji su daleko od Crkve, prema onima koji ne poznaju Krista i nisu iskusili Božje očinstvo, sa sviješću da "se suradnja danas proširuje na nove oblike koji uključuju ne samo ekonomsku pomoć nego i izravno sudjelovanje u evangelizaciji" (Ivan Pavao II., Enc. Redemptoris missio, 82). Proslava Godine vjere i Biskupske sinode o novoj evangelizaciji bit će zgodne i korisne prigode za ponovno pokretanje misionarske suradnje, poglavito u ovom drugom pogledu.

### Vjera i navještaj

Silna želja da naviještamo Krista potiče nas da zavirimo u povijest da bismo ondje otkrili probleme, težnje i nade čovječanstva, koje Krist mora ozdraviti, očistiti i ispuniti svojom prisutnošću. Njegova je poruka, naime, trajno aktualna, utkana je u samo središte povijesti i kadra je dati odgovor na najdublje nemire svakoga čovjeka. Zbog toga Crkva, u svim svojim sastavnicama, mora biti svjesna da "beskrajni obzori crkvenog poslanja i složenost sadašnje situacije danas traže obnovljene načine da bi mogli priopćavati učinkovito Riječ Božju" (Benedikt XVI., Posinod. apost. pobud. Verbum Domini, 97). To zahtijeva, prije svega, novo prianjanje osoba i zajednica vjerom uz Evanđelje Isusa Krista, "u času duboke promjene kao što je ova kroz koju prolazi čovječanstvo" (Apost. pismo Porta fidei, 8).

Jedna od prepreka zanosu evangelizacije, naime, je kriza vjere, ne samo u zapadnom svijetu, već u velikom dijelu svijeta, koji ipak i dalje žeda za Bogom i mora biti pozvan i doveden za stol kruha života i vode žive, poput Samaritanke koja dolazi na Jakovljevi zdenac i razgovara s Isusom. Kao što pripovijeda evanđelist Ivan, zgoda s tom ženom je posebno značajna (usp. Iv 4, 1-30): ona susreće Isusa, koji je traži piti, ali joj zatim govori o novoj vodi, koja može zauvijek ugasiti žeđ. Žena na početku ne razumije, ostaje na materijalnoj razini, ali ju Gospodin polako vodi do vjere koja je navodi da prepozna u njemu Mesiju. I u vezi s tim sveti Augustin kaže: "pošto je prihvatila u srcu Krista Gospodina, što je drugo mogla učiniti [ta žena] već ostaviti svoju amforu i pohitati da navijesti Radosnu vijest?" (Homilija 15, 30). Susret s Kristom kao živom osobom koja gasi žeđ srca naprosto mora dovesti do želje da s drugima podijelimo radost te prisutnosti i da im pomognemo upoznati

Krista da bi i oni sami iskusili tu radost. Treba s obnovljenim oduševljenjem širiti vjeru da bismo promicali novu evangelizaciju zajednica i zemalja najstarije kršćanske tradicije, koji gube vezu s Bogom, tako da ponovno otkriju radost vjerovanja. Briga za evangelizaciju ne smije nikada ostati na marginama crkvenog djelovanja i kršćaninova osobnog života, već ga mora snažno karakterizirati, sa sviješću da smo u isti mah i oni kojima je evanđelje namijenjeno i oni koji su pozvani evanđelje širiti. Središte navještaja ostaje uvijek isto: kerigma Krista umrlog i uskrslog za spas svijeta, kerigma Božje apsolutne i potpune ljubavi prema svakom muškarcu i svakoj ženi, koja ima svoj vrhunac u slanju vječnog i jedinorođenog Sina, Gospodina Isusa, koji se nije sustezao preuzeti na sebe siromaštvo naše ljudske naravi, već ju je ljubio i otkupio, prinijevši samoga sebe na križu, od grijeha i smrti.

Vjera u Boga, u tome naumu ljubavi što ga je Krist ostvario, je prije svega dar i otajstvo koje treba prihvatiti u srcu i životu i za kojeg treba uvijek zahvaljivati Gospodinu. Ali vjera je dar koji nam je dan zato da ga dijelimo s drugima; to je talent kojeg smo primili zato da može donijeti ploda; to je svjetlo koje ne smije ostati skriveno, već mora svijetliti čitavoj kući. To je najvažniji dar koji nam je dan u našem životu i kojeg ne smijemo zadržati samo za sebe.

### Navještaj postaje ljubav

“Jao meni ako evanđelja ne navješćujem”, govorio je apostol Pavao (1 Kor 9, 16). Te riječi snažno odzvanjaju za svakog kršćanina i za svaku kršćansku zajednicu na svim kontinentima. I za Crkve na misijskim područjima, a to su uglavnom mlađe, tek nedavno osnovane Crkve, misionarstvo je postalo jedna prirodna dimenzija,

premda one same još uvijek trebaju misionare. Mnogi svećenici, redovnici i redovnice, iz svih krajeva svijeta, brojni laici pa čak i cijele obitelji napuštaju svoje zemlje, svoje mjesne zajednice i odlaze u ostale Crkve da svjedoče i naviještaju Kristovo ime, u kojem čovječanstvo nalazi spasenje. Riječ je o izrazu dubokog zajedništva, dijeljenja i ljubavi među Crkvama, da bi svaki čovjek mogao, prvi put ili pak ponovno, čuti navještaj koji ozdravlja i pristupiti sakramentima, izvoru pravoga života.

Zajedno s tim uzvišenim znakom vjere pretočene u ljubav, podsjećam i zahvaljujem Papinskim misijskim djelima, koja predstavljaju oruđa za suradnju u općoj misiji Crkve u svijetu. Zahvaljujući njihovu djelovanju navještaj evanđelja se pretvara također u pomoć bližnjemu, pravednost prema najsiromašnijima, mogućnost pružanja izobrazbe u najudaljenijim selima, liječničku pomoć u dalekim krajevima, oslobađanje od bijede, vraćanje prava obespravljenima, potporu razvoju naroda, prevladavanje etničkih podjela, poštivanje prema životu u svim životnim dobima.

Draga braćo i sestre, zazivam nad djelo evangelizacije ad gentes, i na osobit način na njegove radnike, izlivanje Duha Svetoga, da im Božja milost pomogne odlučnije kročiti u povijesti svijeta. Zajedno s blaženim Johnom Henryjem Newmanom želim moliti: “Prati, Gospodine, svoje misionare u krajevima koje treba evangelizirati, stavi im prave riječi u usta, daj da njihov trud urodi plodom”. Neka Djevica Marija, Majka Crkve i Zvijezda evangelizacije, prati sve misionare evanđelja. ■

*Iz Vatikana, 6. siječnja 2012., na svetkovinu  
Bogoavljenja  
Papa Benedikt XVI.*

## Katehetsko nastojanje Crkve i vjeronauk u školi u Godini vjere

*Poruka biskupa Đure Hranića, predsjednika Vijeća HBK-a za katehizaciju, svećenicima, redovnicima i redovnicama te vjeroučiteljima i katehetama u župnim zajednicama na početku školske i katehetske godine 2012/2013.*

Vrijeme koje započinje novom školskom i pastoralnom godinom vrijeme je koje nam je darovano. Naše je to vrijeme. No, ono nije samo naše, nego je prije svega i Božje vrijeme. S tim i vrijeme Crkve. U Godini vjere koja je pred nama, želja je Crkve učiniti to vrijeme trajnim susretom Boga i čovjeka, koji "započinje krštenjem, po kojemu možemo Boga nazivati Ocem" (Benedikt XVI, Porta fidei, 1).

"Želio je vidjeti tko je to Isus..." (Lk 19, 3)

Opisujući susret Isusa i carinika Zakeja, evanđelist Luka napominje: Zakej je želio "vidjeti tko je to Isus, ali ne mogaše od mnoštva ljudi jer je bio niska stasa" (Lk 19, 1-3). U svakom čovjeku, ovisno naravno o njegovoj dobi i mogućnostima, postoji iskonska čežnja za susret s Bogom. Ona je očita u plemenitoj i otvorenoj znatiželji naših učenika, u dubokoj unutarnjoj potrazi roditelja i drugih odraslih vjernika ili u stalnom propitivanju smisla života mnogih naših suvremenika koji su "kušani Božjom šutnjom, a tako bi htjeli čuti njegov utješni glas" (Benedikt XVI, Porta fidei, 15). Zakejev niski stas kao da je znak ljudske nemoći izdići se iznad ograničenosti koje čovjeku ne dopuštaju susret s Isusom. Mnoštvo koje je Zakeju priječilo "vidjeti tko je to Isus" kao da je znakom tolikih svakodnevnih barijera koje suvremenom čovjeku ne dopuštaju da se probije do jedinoga i pravog Učitelja. Unatoč i našim katehetsko-vjeroučiteljskim i pastoralnim osposobljenostima, za koje vjerujemo da su ispravne, može se dogoditi da smo i mi dio mnoštva koje današnjem čovjeku i učeniku priječi vidjeti Gospodina.

U Godini vjere pozvani smo još više postati svjesni sljedeće činjenice: vjeroučitelj i svećenik nije samo onaj koji promatra i pomaže u razvoju vjere učenika ili mladih. On je i sudionik, suputnik na putu vjere mladoga čovjeka i to čitavom svojom svjedočkom osobnošću. Kao nikada do sada u novijoj našoj povijesti, upravo vi katehete u župnim zajednicama i vjeroučitelji u školi pozvani ste biti svjedocima vjere i djelatnicima u

službi Crkve. Njegovan ispravni i osobni odnos prema Crkvi, utemeljen na doživljenom susretu između vas i Učitelja, kao i vjerom oblikovan osobni i/ili obiteljski život, prvi su i trajni znak pomoći Zakejima današnjega doba da dođu i susretnu se s Kristom. Stoga i Sveti Otac naglašava: "Vrata vjere koja vode u život zajedništva s Bogom u njegovoj Crkvi uvijek su nam otvorena. Preko njihova praga može se prijeći kada je Božja riječ naviještena a srce dopusti da ga oblikuje milost koja preobražava. Proći kroz ta vrata znači krenuti na put koji traje čitav život" (Benedikt XVI, Porta fidei, 1).

Doista, vjera je put. Vjera je zajednički put. Tko želi biti na tom putu vjere, on treba drugoga. On treba zajedništvo onih koji vjeruju. Ali najprije treba one koji će ga svojim životom upućivati u radost Božju, koja želi ući u život svakoga čovjeka. Dok vas sve pozivam da molimo za srca tolikih mladih da se otvore "milosti koja preobražava", istodobno vas pozivam da intenzivnije razmišljamo o vjeronauku u školi i njegovoj konfesionalnoj dimenziji, koja će - u Godini vjere - poseban naglasak staviti na nastavu naslonjenu na ispovijest osobne vjere nas vjeroučitelja, kateheta i svećenika. Vjeronauk u školi je važno, ponekad i jedino mjesto upoznavanja učenika s vjerom i nadom Crkve. Upravo taj susret sa sadržajima kršćanske vjere preduvjet je pristanka uz ono što Crkva predlaže vjerovati i osobnoga iskustva "vidjeti Gospodina" (usp. Benedikt XVI, Porta fidei, br. 10).

"Vidjela sam Gospodina" (Iv 20, 18)

Što znači "vidjeti Gospodina" prekrasno opisuje evanđelist Ivan u izvješću o ukazanju uskrsloga Isusa Mariji Magdaleni (Iv 20, 11-18). Nakon što je Marija Magdalena došla na grob te opazila da je kamen s groba dignut, javila je to apostolima. Ono što je na grobu ugledala bile su pojedinosti (kamen dignut s groba, dva anđela u bjelini i Isus za kojega je mislila da je vrtlar), ali ne i sveukupna stvarnost. Takvo se gledanje još uvijek ne može označiti kao sveobuhvatno, cje-



lovito. No, promjena se događa u susretu Marije Magdalene s Uskrsim. Isus izgovara njezino ime: "Marijo!" U toj jednoj riječi, ona je obuhvaćena u potpunosti kao osoba, tako da joj postaje moguće prepoznati ga. "Rabbuni", reče mu. Kao da je htjela reći: "Govori, da te mogu vidjeti", što se potvrđuje na kraju izvješća. "Ode, dakle, Marija Magdalena i navijesti učenicima: 'Vidjela sam Gospodina i on mi je to rekao'" (Iv 20, 18).

Odgovj u vjeri ima cilj dovesti čovjeka do osobnog susreta s Bogom. Vjeronauk u školi, kao i čitavo katehetsko nastojanje Crkve, na poseban način u Godini vjere, ima zadaću dovesti učenike i ostale vjernike do one vjere koja obvezuje da postanu "živi znak prisutnosti Uskrsloga u svijetu" (usp. Benedikt XVI, Porta fidei, 15). To je moguće kad svatko od nas, poput Zakeja i Marije Magdalene, čuje svoje ime izgovoreno od Gospodina.

### Vjeronauk u školi u novim okolnostima

U novonastalim okolnostima koje se događaju oko vjeronauka u školi uputili su hrvatski biskupi u lipnju ove godine svoju riječ roditeljima i učenicima u poruci naslovljenoj "S novom radošću u srcu uživati Božju Riječ". Pozivam vas, stoga, dragi svećenici, redovnici i redovnice, vjeroučitelji i katehete, da tu poruku preporučite roditeljima i djeci i na početku ove katehetske i školske godine.

Ne treba također zanemariti niti providnosnu činjenicu da će Republika Hrvatska upravo u Godini vjere postati dvadeset osmom članicom Europske unije. U tom kontekstu valja još jednom istaknuti da je vjeronauk u školi dio europskog obrazovnog standarda. Premda je njegova organizacija na europskom području ovisna o različitim preduvjetima pojedinih zemalja i regija Europe, konfesionalni model vjeronauka, kakav je i u Republici Hrvatskoj, pokazuje se kao najidealniji model vjeronauka u školi. Dvostruka odgovornost, ona državne i ona vjerske zajednice, s obzirom na vjeronauk u školi, proizlazi iz zajedničke skrbi za dobro čovjeka i njegova prava na prakticiranje vjerskih sloboda. Uistinu se nadamo da će cjelokupna "europeizacija obrazovanja" koja se događa u Republici Hrvatskoj dodatno pridonijeti punoj raspoloživosti i svih državnih čimbenika odgovornih za rješavanje otvorenih pitanja vjeronauka u školi.

Uprimo, dakle, svoj pogled na početku ove katehetske i školske godine u Isusa Krista "Početnika i Dovršitelja vjere" (Hebr 12, 2). Neka on izgovori ime svakoga od nas i učini nas živim znakom njegove prisutnosti u svijetu. ■

*Đakovo, 24. kolovoza 2012, na blagdan sv. Bartola, apostola.*

*+ Đuro Hranić, predsjednik Vijeća HBK-a za katehizaciju*



**ANNO DELLA FEDE 2012  
2013**

## DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

## Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

**Fra Ivan Lukač**, svećenik Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja razriješen je 30. rujna 2012. godine službe kapelana poslužitelja u vojnoj kapelaniji "Gospa Velikoga Hrvatskog Krnog Zavjeta" u Kninu.

**Fra Ilija Mikulić**, svećenik Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja razriješen je 30. rujna 2012. godine službe kapelana poslužitelja u vojnoj kapelaniji "Uzvišenje sv. Križa" u Kninu, te od 1. listopada 2012. godine preuzima službu vojnog kapelana poslužitelja u vojnoj kapelaniji "Gospa Velikoga Hrvatskog Krnog Zavjeta" u Kninu.

**Fra Božo Ančić**, svećenik Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, dekretom Vojnog ordinarijata u RH od 18. rujna 2012. godine, imenovan je vojnim kapelanom u vojnoj kapelaniji "Uzvišenje sv. Križa" u Kninu te od 1. listopada preuzima službu.

## Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata

• Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji ISAF u Afganistanu od 1. rujna 2012. godine imenovan je vlč. **Ante Mihaljević**. Prema planiranoj rotaciji iz misije se vraća o. **Alojz Kovaček**.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima - želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša, a svim kapelanima koji su s nama surađivali zahvaljujemo za pastoralno djelovanje te uspjeh u drugim, povjerenim im službama.

## IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

## Proslava 50. obljetnice redovništva o. Jakova Mamića, generalnog vikara



U samostanskoj crkvi karmela sv. Ilije u Zidinama u Bosni i Hercegovini za vrijeme svečane svete mise na blagdan sv. Jakova apostola 25. srpnja svoju 50. obljetnicu redovništva proslavio je dr. o. Jakov Mamić, generalni vikar Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj. Misu je predvodio sam slavljениk, a u koncelebraciji su sudjelovala petnaestorica svećenika među kojima su i njegova redovnička subrača i provincijal o. Vinko Mamić, koji je održao i prigodnu propovijed, kao i grabovički župnik don Marko Lukač.

U svojoj propovijedi provincijal je na temelju odlomka iz Matejeva evanđelja (20, 20-28), govorio o tome kako su apostoli i svi Kristovi učenici pozvani na služenje, a ne gospodovanje. Isus odbija želju dvojice braće Zabedejeva, koju je izrazila njihova majka govoreći: „Reci da ova moja dva sina u tvome kraljevstvu sjednu uza te, jedan tebi zde-

sna, drugi slijeva". Prihvatili su da će skupa s njime živjeti i trpjeti, ali unatoč toj činjenici prihvaćanja, Isus tu vrstu zamolbe za dodjelu položaja u kraljevstvu nebeskom prenosi na Oca, ali od svojih traži žrtvovanje i služenje u ljubavi, što i on sam prihvaća govoreći da nije došao da bude služen nego da služi. Iz ovoga je propovjednik izvukao poučak da poglavari u kršćanskim zajednicama, kojih ima više vrsta i tipova, budu poslužitelji, sluge, a ne kao zemaljski vladari koji gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi držeći ih pod vlašću.

O. Jakov je bio četiri puta poglavar, odnosno provincijal svoje karmelske zajednice, zatim provincijalni savjetnik, ekonom, prior i magistar bogoslova, te je u svim tim svojim službama trebao očitovati volju Kristovu da bude sluga, poslužitelj u raznim životnim situacijama kako među braćom redovnicima, tako i sa svima drugima kojima je služio kao redovnik i kao svećenik. "Trebalo je nositi teret odgovornosti, odnosno iznalaziti odgovore na uvijek nove izazove. Trebalo je čitati znakove vremena, razumjeti događanja u Crkvi i svijetu i na njih odgovoriti. Riječ odgovornost dolazi od imenice odgovor. Neki ljudi moraju dati odgovor i onda kad svi šute. I ne samo to, o. Jakov je bio jedan od onih koji su stvarali događaje u postkoncilskoj Crkvi u Hrvatskoj koja je bila pritisnuta komunizmom, što je tražilo odvažnost i beskompromisnost", rekao je o. Vinko, dodavši da je svečar ostao vjeran Bogu koji ga je pozvao da bude poglavar koji služi.

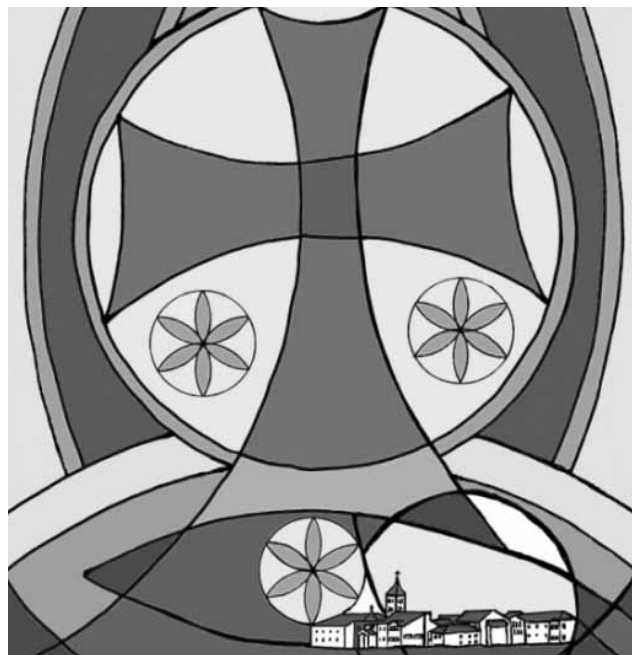
U tom smislu služenje zajednici kroz razne oblike odgoja novih članova i odlučivanja o njima i njihovim životnim i redovničkim usmjerenjima, kao i suradnja s njima na velikom djelu redovničkog poslanja u Crkvi bilo je još teže i zahtjevnije od bilo čega drugoga. No, rezultati su pokazali da je on to znao činiti vođen Duhom Božjim. Vrlo velike učinke postigao je i kao teolog koji je uvijek bio zaokupljen Božjom riječju, tom neiscrpnom vrelu istinske spoznaje, te teološkim, filozofskim i duhovnim spisima velikoga broja duhovnih velikana kako karmelske provenijencije, tako i iz cijele Crkve. Nije bježao od čitanja i studiranja probranih spisa ljudskog uma koji su dolazili i iz nekih drugih kultura.

Obnašao je mnoge dužnosti, od kojih mu je posebno bila primjerena i draga profesorska služba, kao i ona pastoralna koja je usmjerena prema čovjeku u nevolji. Propovjednik je istaknuo neobičan događaj iz života svoga subrata još dok je bio dječak i u svome rodnom selu Zidinama, koje je dalo Crkvi mučenicu misionarsku č. s. Lukreciju Mamić. Naime, on je, vidjevši da vuk davi ovcu njegova stada, dotrčao i zgrabio ovcu i otimao je iz vučjih ralja. "Vjerujem da te taj događaj najbolje opisuje, jer si mnogo puta po-

magao drugima dok su se nalazili u nevoljama, raljama ovoga svijeta, oslanjajući se na kamen, na stijenu, na Krista kome si vjerovao i koji te hrabrio i vodio", posvjedočio je o. Vinko, dodavši da je bliskost jedna od najupečatljivijih karakteristika ovoga čovjeka, redovnika i svećenika kad pristupa bilo kojem čovjeku, slici Božjoj.

Slavljenikova biografija veoma je bogata, a o njoj su svoje djeliće izrekla njegova subrača o. Vjenceslav Mihetec i o. Zdenko Križić. Dodali su riječima svoga provincijala i mnoge činjenice koje ocrtavaju o. Jakova kao velikog graditelja provincijskih objekata u Remetama, na Krku, u Splitu, na obalama Buškog jezera i drugdje. Sve je to činio pod vidom širenja ovoga reda u hrvatskom narodu, čija bi duhovnost i sveukupna karizma mogla pomoći da ostane Božji narod.

Nakon misnoga slavlja, koje je bilo prožeto sviranjem i pjevanjem pod vodstvom o. Vjenceslava, svi svećenici i gosti uputili su se prema zavičajnoj kući slavljenika, gdje je pripremljen svečani ručak za stotinjak uzvanika među kojima je bio i pomoćni banjalučki biskup Marko Semren. Nakon više čestitara biskup Marko pročitao je čestitku vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, a potom je o. Jakov izrekao nekoliko riječi zahvale Bogu što ga je doveo do ovoga časa, te je zavapio da ga i dalje vodi i podrži u duhu Marije Majke, Isusa Krista i Majke Crkve. Rečenica: Ništa ti (Bože) nisam mogao sakriti, otkriva snagu ispovijesti sv. Augustina, sv. Terezije Avilske, sv. Ivana od Križa, Nepoznatog pisca iz 14. stoljeća, sv. Terezije od Djeteta Isusa i mnogih drugih velikana Crkve, koji su njegovi stalni duhovni suputnici..., a otpočeo je s katehezama grabovičkog župnika don Andrije Iličića koji ga je uputio u Karmel. ■



---

## Misno slavlje uoči proslave Dana Vojne biskupije

---



Uoči proslave Dana Vojne biskupije, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja te obilježavanja 17. obljetnice „Oluje“, vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac je u subotu 4. kolovoza predvodio misno slavlje u crkvi sv. Barbare na kninskoj tvrđavi. U koncelebraciji su bili kninski gvardijan fra Petar Klarić i vojni kapelani fra Ivan Lukač i fra Ilija Mikulić. Misi su nazočili obnašatelj dužnosti predsjednika Hrvatskog sabora Josip Leko, ministar branitelja Predrag Matic i načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH general Drago Lovrić, admirali Zdenko Simičić i Ante Urlić, gradonačelnica Knina Josipa Rimac, ratni zapovjednici i sudionici Oluje.

Tumačeći da istina uvijek košta i ne dopušta da išta bude važnije od nje, biskup Jezerinac

istaknuo je da samo ljudi istine ostaju veliki u povijesti. „Stoga, budimo ljudi istine. Ona od svih nas traži poniznost: sposobnost da ju prepoznamo i prihvatimo. To vrijedi za naše međuljudske odnose, za narod u cjelini, za svijet politike i gospodarstva, vojske i obrane. Sve se vraća. Ostavimo uz istinu Domovinskog rata i uz njegove plemenite nakane. Samo nas istina može osloboditi, poručuje Isus. Samo istinom možemo očuvati trajnu memoriju na velika djela, zanos i ljubav kojim su krenuli hrvatski branitelji u obranu domovine, a mnogi su dali i svoje živote. Za njih posebno molimo Gospu Velikog hrvatskog krsnog zavjeta da ih u svojoj dobroti prepozna kao svoju dragu djecu“, poručio je biskup Jezerinac.

Na misi je pjevala Klapa HRM-a „Sveti Juraj“, a stjegove je nosila Počasna bojna HV-a. ■

---

## Dan Vojne biskupije, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti

---

Na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, u nedjelju 5. kolovoza, vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u crkvi Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu. Ujedno je proslavljena svetkovina Gospe Velikoga hrvatskoga krsnog zavjeta, zaštitnice Vojne biskupije koja ove godine slavi 15 godina djelovanja. U koncelebraciji s biskupom bili su provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman, gvardijan kninskog samostana fra Petar Klarić, generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, vikar za pastoral Vojnog ordinarijata don Josip Stanić te vojni i policijski kapelani.

„Svi se vi dobro sjećate 5. kolovoza 1995. godine, kada se na blagdan Gospe Snježne za-

vijorila hrvatska zastava na utvrđi kraljevskog grada Knina. Svi se vi dobro sjećate trenutka kada ju je poljubio prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman. Bio je to znak slobode zemlje i hrvatskog naroda. Sloboda zemlje i sloboda ljudi zaslužuje svoj Dan i ovaj spomen. Čuvajmo ga kao svenarodni državni blagdan, kao spomen na sva stoljeća koja su njegovala nadu u slobodu Hrvatske“, pozvao je na početku misnog slavlja biskup Jezerinac. Posebno je pozdravio i riječ zahvale uputio braniteljima, jer su odlučno i hrabro obranili ovu zemlju. Pokazali su čudesnu snagu. Hrvatska će živjeti s vječnom uspomenom na njih, a njezino međunarodno priznanje najveće je njihovo odlikovanje, rekao je biskup.

Govoreći kako je kršćanstvo vjera radosti i nade jer se oslanja na Boga, a poruka nade, koju



izriče prorok Sofonije, i danas je aktualna, biskup je upozorio da se nalazimo ne samo u gospodarskoj krizi, nego i u krizi postojeće civilizacije. „To je prava i duboka kriza čovjeka i njegovih odnosa, vrijednosti i smisla života. Ni jedna civilizacija nije vječna, pa ni naša. Pa zato i nije problem u tome što ona odlazi, nego u tome hoće li čovjek napustiti vrijednosti od kojih je živio; hoće li one biti pokretačka snaga u njegovoj budućnosti, ili neće. Bio bi to kraj njegova opstanka“, upozorio je biskup. Tumačeći da je s krizom osobnosti povezana i duboka kriza društva, biskup je rekao da su stoga danas za opstanak društva neophodni ljudi iskrena duha, razuma, srca i pravednosti. „Problem se ne nalazi izvan nas. On je prisutan u našoj nutрини. Nedostaje nade, radosti, optimiz-

ma, smisla, osjećaja i solidarnosti, spremnosti prihvaćanja žrtve. Stoga su nam potrebni ljudi koji će u naše društvo unijeti duh pouzdanja i pokrenuti sve pozitivne snage ove zemlje“, poručio je biskup, te podsjetio kako Drugi vatikanski sabor na više mjesta spominje da posebnu odgovornost u društvu imaju vjernici, jer vjera nije otuđenje, nego buđenje svih ljudskih potencijala koje je Bog obilno položio u čovjeka kako bi krize bile kušnje, ali ne i porazi.

Misi su nazočili i ministar branitelja Predrag Matić, generali, časnici Hrvatske vojske, vojnici, ratni zapovjednici i sudionici VRO „Oluje“, gradonačelnik Zagreba, gradonačelnica Knina, dužnosnici Ministarstva obrane i Ministarstva branitelja, kao i invalidi Domovinskog rata. ■



## Duhovna misija u Afganistanu - kapelan Ivo Topalović



“Kao vojni kapelan osjećam i pozvan sam biti s našim vojnicima, dočasnicima, časnicima u svim njihovim životnim situacijama. Biti s njima ne samo u njihovim matičnim postrojbama, već ih pratiti i biti im duhovna potpora na svim mjestima gdje rade ono za što su pozvani”, rekao nam je o svojem pozivu pater Ivo Topalović, vojni kapelan u 93. zb Zemunik i dekan Splitskog dekanata. Stoga i ne čudi što je već u tri navrata bio dušobrižnik naših kontingenata u misiji ISAF u Afganistanu. Kao vojni kapelan 9. HRVCON-a u Afganistan je prvi put otišao 2007. godine, drugi put 2010., a treći je put bio vojni kapelan 18. HRVCON-a. U sklopu priprema dosta je naučio o Afganistanu i našoj misiji u toj zemlji i ni u jednom trenutku nije bilo pitanje želi li to nego hoće li moći. No, kratko mu je trebalo da se prilagodi. Afganistan je, kaže, lijepa zemlja. Ipak, prve slike koje naviru kad pripovijeda o svojim misijama su siromaštvo, glad i, nadasve, promrzla djeca s od hladnoće gotovo crnim stopalima, a opet radosna.

U takvoj su zemlji naši vojnici, kaže, zajedno s vojnicima iz drugih zemalja, nositelji mira ili barem pokušaja da se do mira dođe. S njima je dijelio njihove radosti, ali i teške trenutke. Odlazio je na teren jer je htio razumjeti svojeg vojnika “Ako mi vojnik kaže da mu je teško, htio sam osjetiti i vidjeti kolika je ta težina. Bitno je s njima biti kad je lako, ali i kad je teško, kad prolaze kroz poteškoće na terenu gdje rade, kad imaju poteškoće u obitelji koja je ostala miljama daleko ili prolaze neku svoju osobnu krizu.” Gotovo je svakodnevno bio u kontaktu s lokalnim stanovništvom, odlazio s našim vojnicima u sela. Uvijek

su im nastojali pomoći koliko su mogli. Sve što su davali, davali su srcem, a to su stanovnici ratom ispaćene zemlje i osjetili. A tu je i uzimanje u obzir različitosti i njihovo prihvaćanje te nenametljivost. “Kod lokalnog stanovništva su Hrvati prepoznati kao spontani, otvoreni ljudi koji im pristupaju s poštovanjem i solidarnošću. Oni su jednostavno osjetili našu želju da im pomognemo i donesemo nešto dobro.”

I Afganistanci su, kaže, prema njima bili susretljivi i ni u jednom trenutku nije doživio nikakvu neugodnost. Prema njegovim riječima, veliku zaslugu za takav odnos imaju dobre pripreme u sklopu kojih se naši vojnici upoznaju s kulturom i običajima zemlje: “Ako ljudima želimo nešto dati, moramo puno znati. Sve aktivnosti u sklopu obuke provode se kako bi se oni koji odlaze u misiju upoznali s temeljima islama, običajima, načinom života ljudi u zemlji u koju odlaze i od velike su koristi.”

Koliko je duhovna skrb u misiji važna možda najbolje govori činjenica da i sve druge zemlje u svojim kontingentima imaju dušobrižnike. Suradnju s njima pater Ivo ocijenio je izvrsnom. Održavali su redovite tjedne sastanke, dogovarali aktivnosti. Bio je u svim dijelovima zemlje gdje su naši vojnici. Služenje misa, organizacija slavlja, blagoslovi, duhovni susreti bile su samo neke od njegovih dužnosti. A, kaže, bilo je i krštenja i sakramenta svete potvrde. “Bilo je to vrijeme u kojem smo zajedno rasli u vjeri.”

Svaki je boravak u Afganistanu za njega bio novo iskustvo, velika životna škola. Neizvjesnost, život u uvjetima potpuno različitim od onih iz kojih je došao, gdje se ljudi drukčije nose sa svakodnevnim poteškoćama. Velika je prednost i to što je upoznao sve pripadnike kontingenata s kojima je bio u misiji na čemu im je zahvalan: “Svaki svoj kontingent doživio sam kao svoju obitelj, zajednicu u kojoj sam se osjećao ugodno. Obitelj koja ima svoje radosti, ali i probleme koje smo dijelili i zajedno ih rješavali.”

Posebno ga se dojmila i solidarnost koju je vidio, spremnost darovati se za nešto ili za nekoga. “Oni koji to ne uspijevaju su u pravilu nezadovoljni ljudi”, kaže pater Ivo i napominje da bi bude li trebalo u misiju išao i ponovno. I to ne samo u Afganistan: “Bio sam spreman i spreman sam uvijek otići za našim čovjekom gdje god to bilo i biti duhovna potpora i svoje vrijeme darovati svakom našem vojniku, dočasniku, časniku i redarstveniku. Mislim da to treba biti sastavni dio života svakog vojnog kapelana.” (Hrvatski vojnik, 403) ■

## LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

**20. 07. 2012.**

U vojarni „Pukovnik Predrag Matanović“, ispred kapelice sv. Ilije proroka, zaštitnika vojne kapelanije u Petrinji, mnoštvo vojnika Logističke pukovnije, 1. i 2. mehanizirane bojne „Tigrovi“ i „Gromovi“ Gardijske motorizirane brigade, Satnije veze, Pukovnije veze i postrojbe za potporu ZZP-a zajedno sa svojim zapovjednicima sudjelovali su na svečanom misnom slavlju kojim je proslavljen dan ove kapelanije a koje je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Uz petrinjskog vojnog kapelana don Milenka Majića koncelebrirali su vojni kapelani Karlovačkog dekanata Vojnog ordinarijata zajedno s dekanom preč. Andrijom Markačem, policijski kapelan iz Bjelovara vlč. Damir Vrabc, te svećenici petrinjskog i sisačkog dekanata Sisačke biskupije. Na proslavi su bili i članovi obitelji poginulih branitelja, pripadnika 2. gardijske brigade „Gromovi“, predstavnici braniteljskih udruga, predstavnici sisačke i petrinjske policije na čelu s zamjenikom načelnika PU sisačko-moslavačke Ivicom Solomonom, gradonačelnik Petrinje Željko Nenadić, načelnik općine Hrvatska Dubica Matija Mikulić i ratni veterani 2. gardijske brigade „Gromovi“. Govoreći o proroku Iliji biskup Jezerinac je rekao kako je i u Ilijino vrijeme (IX. stoljeće pr. Krista), vladala i korupcija i gubitak vjere. „Postoji uvijek opasnost da čovjek napusti svoje običaje, tradiciju, vrijednosti, a posebno vjeru kad mu se umjesto toga ponude neki drugi sadržaji. Mi bismo danas rekli malo bolji položaj, karijera... Ljudi su tada kadri žrtvovati sve, i poštenje.“

Potom je naglasio kako su proroci potrebni svakom vremenu, kako je Ilijin duh potreban i u ovom našem vremenu, trebaju oni koji upozoravaju u svakom vremenu što je zlo, što se ne smije dopustiti. Danas je primjer Zakon o umjetnoj oplodnji. Crkva nastupa proročki i upozorava na pokušaje da se donesu zakonu koji su protivni Božjem zakonu. „Proroci moraju biti svjesni da će naići na otpor. Zašto je to tako? Ja vam ne mogu odgovoriti. Znam samo jedno: stara je sotonska zamka da Sotona prikazuje čovjeku zlo kao dobro, a dobro kao zlo. Netko će možda reći: „To nije stvar Crkve, nema ona što govoriti“. Crkva to mora govoriti i upozoravati što je dobro a što nije. Inače ne bi bila Kristova crkva. Isus je poslao svoje učenike da naviještaju Božju Riječ svakom stvorenju sve do kraja zemlje i vremena.“ Nadalje, biskup je tumačio riječi sv. Pavla koji piše svom učeniku Timoteju: Stavljajući mu na srce da se drži njegova učenja što ga je naučavao, da su njegove riječi doista zdrave, jer su proizaš-

le iz njegove ljubavi prema Isusu Kristu. „Pavao ga savjetuje da bude ustrajan u propovijedanju, unatoč otpora koji će doći od strane onih koji ne vjeruju. Progon će doživjeti i njegovi vjernici. Stoga mu poručuje: „S njima se zlopoti kao dobar vojnik Krista Isusa“ (2 Tim 2, 3). Pavao se rado služi metaforom vojnika. Nije lako biti kršćaninom. Naići će na otpor, zlostavljanja, kojima je često izložen i vojnik.“

Blagdan svetog Ilije ima svoju poruku. Ilija je bio osjetljiv na Božju pravednost i dostojanstvo svakog čovjeka, suprotstavio se kralju Ahazu da ne smije otimati dobra svojih podložnika i da on kao vladar nije gospodar njihovih života nego Bog. „Rečeno današnjim jezikom to znači da poslodavac ne smije uskraćivati plaću radniku i oteti mu ono što je njegovo, što je svojim rukama zaradio. Stoga nije svejedno jednom vjerniku da li se njegov politički izbornik i predstavnik ravna prema načelima evanđelja ili ne.“

Dalje je biskup istaknuo problem kršenja zakona o glavnim etičkim pitanjima koja nam dolazi iz Europe, poput pobačaja, eutanazije, manipulacije s embrijima, ozakonjenja istospolnih zajednica, nastojanja skrivanja kršćanskih simbola i drugih. „Što nam je činiti? Potreban je Ilijin duh. Da bismo imali Ilijin duh potrebno je obnoviti vjeru u Boga Isusa Krista.“ Potom je biskup ohrabrujućim riječima utješio roditelje i sve koji su izgubili voljene u Domovinskom ratu naglasivši veličinu njihove žrtve i potrebe iskazivanja prave zahvalnosti.

Elizej, učenik proroka Ilije, molio je da mu Bog udijeli duha Ilijinog, i mi danas molimo da nam dobar Bog udijeli Ilijinog duha, kako bismo nastavili put, živjeti u nadi i vjeri, svjesni da Bog gradi povijest, da smo pozvani biti suradnici Božji i tako budućim pokoljenjima osigurati sretniju budućnost, zaključio je biskup.

Svečano misno slavlje svojim pjevanjem i sviranjem uzveličao je zbor Marijine legije iz petrinjske župe sv. Lovre.

**25. 07. 2012.**

U samostanskoj crkvi karmela sv. Ilije u Zidinama za vrijeme svečane svete mise na blagdan sv. Jakova apostola dr. o. Jakov Mamić, generalni vikar Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, proslavio je svoju 50. obljetnicu redovništva. Misu je predvodio sam slavljenik, a u koncelecijaciji su sudjelovala petnaestorica svećenika među kojima su i njegova redovnička subraća i provincijal o. Vinko Mamić, koji je održao i prigodnu propovijed.

## 26. 07. 2012.

Prije 21 godinu u Strugi Banskoj pokraj Dvora srpski agresor započeo je napade na naselja Dvorskog Pounja. U obrani Pounja poginulo je deset hrvatskih redarstvenika, dvojica iz PU sisačko-moslavačke i osmorica iz PU zagrebačke. Svake godine na spomendan sv. Joakima i Ane, roditelja Blažene Djevice Marije, spomendan je i na pogibiju hrabrih policajaca koji su žrtvovali svoje živote za svoje bližnje.

Na spomen-obilježju u Strugi Banskoj, uz obitelji poginulih, brojna su izaslanstva položila vijence i zapalila svijeće. Na komemoraciji i polaganju vijenaca nazočili su vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac i petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić, ujedno dušobrižnik za PU sisačko-moslavačku. Vojni biskup je predvodio prigodnu molitvu za poginule policajce. Uz veliki broj mještana, članova obitelji poginulih policajaca, predstavnika državnih, županijskih i lokalnih vlasti, Oružanih snaga RH, Ministarstva pravosuđa i braniteljskih udruga, uz zamjenika ministra unutarnjih poslova Evelina Tonkovića i načelnika Policijske uprave sisačko-moslavačke Marka Rašića, u ime MUP-a RH na komemoraciji su nazočili i zamjenik glavnog ravnatelja policije Dražen Vitez te izaslanstvo PU zagrebačke.

**Istoga dana:** U večernjim satima na poligonu Ud-bina upriličen je sasvim iznimni spektakl prisege novih hrvatskih komandos. Nakon dugotrajne iscrpljujuće obuke u krajnje nepogodnim uvjetima i s minimalnim sredstvima pod vodstvom i nadzorom vrhunskih instruktora iz desetine za obuku BSD-a, 28 hrabrih ljudi osposobljeno je za sve moguće izazove.

Iskorištena je prigoda da se oda priznanje i zahvala fra Nediljku Knezoviću, župniku Udbine, za svu dugotrajnu skrb, poticaje i ohrabrenja što ih je utkao na sebi svojstven način. Nakon izrečene molitve, p. Mirko Vukoja je blagoslovio sav trud uložen u ovom jedinstvenom procesu.

## 27. 07. 2012.

U Valbandonu, nedaleko od Fažane, misom koju je u novoj policijskoj kapeli bl. Ivana Pavla II. predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac uz don Ivu Borića, policijskog kapelana i duhovnika za vojsku, obilježena je 21. obljetnica osnutka Specijalne jedinice policije Policijske uprave istarske BAK- Istra.

Uvodeći u euharistijsko slavlje biskup Jezerinac pozdravio je nazočne: načelnika PU Istarske, djelatnike Policijske uprave, kao i predstavnike Udruge specijalne policije BAK Istra. Podsjetio je na njezino osnivanje i djelovanje, a prije svega sjetio se svih redarstvenika koji su pripadali toj specijalnoj policiji, svih živih a posebno poginu-

lih i umrlih, zajedno s onima s kojima su rame uz rame branili ovu zemlju, ali i međusobno jedan drugoga, kada je to trebalo.

“Tijekom rata bilo je ranjeno petnaest pripadnika ove jedinice, jedan je poginuo tijekom razminiranja, a petorica pripadnika su smrtno stradali”, kazao je biskup, pozdravivši i nazočnu rodbinu poginulih policajaca, moleći se za pokoj duša njihovih sinova, muževa i očeva. Protumačivši liturgijska čitanja, napose evanđeoski odlomak o sijaču i sjemenu, kazao je da prisposoba postavlja temeljno pitanje kako ondašnjim slušateljima, tako i nama danas – kakvo smo mi tlo u koje se sije riječ Božja, što mi sijemo u obitelji, u Crkvi, u društvu, u medijima. Ne mogu se očekivati plodovi u obitelji, Crkvi, društvu, ako se ne posije dobro sjeme. Sadašnja slika u svijetu i kod nas je plod sijanja sjemena: očito dobrog i lošeg, Božjeg i đavolskog. Podsjetio je da je i nedavni rat bio posljedica lošeg sijanja. Agresor je bio odgajan u duhu bezboštva. Rat je bio posljedica sijanja mržnje na Boga i na sve što je hrvatsko i katoličko. Isus je došao u svijet da oslobodi čovjeka od njegova zla, da ga nauči najvećoj mudrosti, a to je ljubav. Ako nema ljubavi onda ostaje mržnja. Ako ostaje mržnja, ostaje nepravda, laž i nasilje.

Laž, mržnja i ubojstvo najviše ponižavaju čovjeka i čine ga nečovjekom, zaključio je biskup s porukom da “bez obzira što se danas govori i što će se ubuduće govoriti o braniteljima, nitko ne može poreći njihovu hrabrost, herojstvo, domovinsku ljubav koja je išla sve do spremnosti umrijeti za Hrvatsku”. Svim braniteljima, posebno policajcima specijalne jedinice policije PU Istarske biskup je od srca zahvalio, jer su dali veliki doprinos u obrani Hrvatske. Uz čestitku 21. obljetnice pripadnicima Specijalne jedinice policije PU istarske BAK, biskup je posebno zahvalio don Ivanu Boriću na svemu što čini kao svećenik među njima.

## 28. 07. 2012.

Završeno je i ovogodišnje ljetovanje djece vjernika Vojnog ordinarijata, koje se uspješno organizira već petu godinu za redom. Na ljetovanju je sudjelovalo 173. djece, uzrasta od 14 do 17 godina, koja su bila podijeljena u 4 grupe (po dvije ženske i muške). Činjenica da se isti broj prijave, zbog manjka kapaciteta i mogućnosti organizacije, moralo izuzeti upućuje na do sada pozitivno iskustvo i veliku potrebu za ovom aktivnošću. Vojarna Kovčanje je idealno mjesto upravo za ovu aktivnost jer se pružaju svi potrebni uvjeti za osmišljavanje ljetovanja, i edukativno i rekreativno.

Ove godine se uspjelo izjednačiti broj sudionika oba spola te tako više ni s te strane nije zapostav-



ljena nijedna grupa onih za koje smo kao Crkva u Hrvatskoj vojsci odgovorni. To je bilo moguće jer se u natporučnici Ani Tadić našla kompetentna osoba i suradnica s visokim ljudskim, etičkim i vjerničkim osobinama. Njoj i njezinim nadređenima smo zbog toga neizmjerljivo zahvalni.

Organizacija cjelokupne aktivnosti je iziskivala puno truda od pojedinaca koji su i u prethodnim godinama sudjelovali u njejoj provedbi. Gospođa Brankica Šandro te pomoćnici: desetnik Daniel Radinović, poručnik Mario Barišić te satnici Antun Mandić i Jurica Hećimović su bdjeli nad povjerenim im mladima i bili više od pomoćnika kapelanima: o. Ivi Topalović, don Milenku Majić i vlč. Vladi Mandura.

Što se tiče samog sadržaja i programa ljetovanja naglasak je na odmoru i druženju mladih ljudi. Oni kroz suživot tjedan dana uče biti jedni s drugima obazrivi i odgovorni. Tematski uz to vezana su i predavanja koja su svakodnevno održavali kapelani. Dodatno su kroz različite turnire u sebi razvijali natjecateljski duh i zajedništvo. Sa svim grupama se išlo na prikladne izlete po Lošinj i Cresu. Svaka grupa je sudjelovala u prigodnim slavljinama Euharistije pri čemu nije zanemarivo i pojedinačno pristupanje sakramentima ispovijedi i pričesti.

Nadamo se i sljedeće godine biti u mogućnosti organizirati ovu aktivnost i tako dodatno upotpuniti prisutnost vojnog dušobrižništva u OS RH.

### **29. 07. 2012.**

Na Dan 115. imotske brigade HV-a, svečanom prijepodnevnom misom u župnoj i samostanskoj crkvi sv. Franje u Imotskom proslavljena je 21. obljetnica ustrojstva te brigade. U prepunoj crkvi uz preživjele pripadnika brigade, roditelje, obitelji, rodbinu poginulih i umrlih članova, predstavnike Hrvatske vojske, županijskih i gradskih vlasti, predstavnike udruga proizašlih iz Domovinskog rata te brojne prijatelje i vjernike, svečanu misu predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji sa šestoricom svećenika, među kojima i imotskim dekanom, župnikom i gvardijanom fra Zoranom Kutlešom. Svečano euharistijsko slavlje pjesmom je animirao veliki mješoviti župni zbor.

U homiliji biskup je podsjetio na početke devedesetih godina proteklog stoljeća, kada je započeo proces demokratizacije u Istočnoj Europi, od čega smo i mi očekivali da će konačno nastupiti vrijeme slobode i sigurnog mira za sve ljude i narode, pa i za nas. "Povjerovali smo da je svijest ljudi i civilizacija nakon II. svjetskog rata toliko napredovala u ljudskom dostojanstvu i njegovim pravima, da dolazi vrijeme nenasilja,

poštovanja jednih i drugih, međusobnog uvažavanja, tim više što su još uvijek odzvanjale veoma snažne poruke nakon II. svjetskog rata: 'Nikad više nasilja! Nikad više rata!'. Nadali smo se da će se neriješena pitanja rješavati u dijalogu, poštujući pravo svakog čovjeka i naroda", rekao je biskup, ističući da se to nije ostvarilo. Podsjetio je da se Hrvatska, kada je na nju izvršena agresija, odmah počela sama organizirati za obranu, a među prvima su bili i Imočani koji su već početkom 1990. utemeljili Krizni štab za obranu Imotske krajine, iz koje su se kasnije formirali razni oblici postrojbi u sustavu policije i vojske. Podsjetio je da je kroz nju tijekom Domovinskog rata prošlo 3700 vojnika s područja Imotske krajine i šire, a iz te brigade poginulo je njih 10, mnogi su ostali invalidi, a do danas je umrlo više od dvije stotine njenih pripadnika od posljedica ranjavanja i ratnih stradanja. Na sve poginule mogu se primijeniti Isusove riječi: "Nema veće ljubavi nego tko svoj život dade za prijatelje svoje", rekao je biskup Jezerinac. Saževši u propovijedi sve što se tih godina u Hrvatskoj događalo, podsjetio je i na riječi kardinala Franje Kuharića koji je pozivao agresora na mir i ljubav, no njegov je glas ostao glas vapijućega u pustinji. U tom agresorskom ratu očuvala nas je vjera. Dogodilo se veliko čudo. Pobijedili smo gotovo nenaoružani. U obranu smo krenuli s krunicom u ruci i vjerom u srcu. Bogoljublje i čovjekoljublje zajedno, zaključio je biskup Jezerinac. Nakon mise preživjeli su se pripadnici proslavljene brigade zajedno s vjernicima u mimohodu uputili prema brdu Topani gdje su kod spomen-obilježja položili vijence i zapalili svijeće, a biskup je podijelio odrješenje za sve poginule i umrle branitelje.

### **31. 07. 2012.**

Povodom Dana Vojne biskupije, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i hrvatskih branitelja vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u pratnji Toma Kačinarija, predstavnika Zajednice Udruga hrvatskih dragovoljaca Zagreb, pohodio je hrvatske branitelje u kaznionici u Lepoglavi i predvodio misu u zatvorskoj kapeli bl. Alojzija Stepinca. Uvodeći u misno slavlje biskup je istaknuo da je već postala tradicija da ih posjeti prije proslave vojno redarstvene akcije "Oluja" koja je postala prekretnicom hrvatske povijesti. "A u kojoj su i mnogi od vas junački sudjelovali. Izgubili smo tada oko 174 branitelja, ranjeno ih je 1100, pa ovu misu prikazujemo i za vas i za njih", istaknuo je biskup. Došli smo k vama prije proslave tih velikih dana naše najnovije povijesti, ujedno i Dana Vojne biskupije, da podijelimo zajedno s vama radost i da vam kažemo - hvala vam!

01. 08. 2012.

U velikosrpskoj agresiji na Dalj, 1. kolovoza 1991. godine, poginulo je 20 policijskih službenika Policijske postaje Dalj, 15 pripadnika Zbora narodne garde 3. gardijske brigade i četiri pripadnika civilne zaštite. U znak sjećanja na njihovu žrtvu ispred PP Dalj, u organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova i PU osječko-baranjske, održana je svečanost obilježavanja dvadeset i prve obljetnice tog tragičnog događaja. Uz obitelji stradalih, brojne mještane Dalja, predstavnike lokalne uprave i braniteljskih udruga proizašlih iz Domovinskog rata, komemoraciji su prisustvovali: ministar unutarnjih poslova Ranko Ostojić, ministar branitelja Predrag Matić, glavni ravnatelj policije Vlado Dominić, župan Osječko-baranjske županije Vladimir Šišljagić, biskup vojnog ordinarija mons. Juraj Jezerinac te gradonačelnik Osijeka Krešimir Bubalo.

“Ni sve riječi, ni svi govori izrečeni, niti tuga i bol, suze isplakane ovdje na ovom mjestu pogibije i stradanja dvadesetorice policajaca, petnaestorice pripadnika Zbora narodne garde i četvorice pripadnika civilne zaštite ne mogu izreći našu duboku počast i zahvalnost njima, naš ponos na njih zbog njihove velike žrtve, iskrenog domoljublja koje su pokazali braneći Dalj od daleko nadmoćnijeg agresora toga 1. kolovoza 1991. po cijenu onog najvrednijeg, vlastitog života”, rekao je ministar unutarnjih poslova.

Istaknuo je još da su pripadnici MUP-a RH dali nemjerljiv doprinos obrani, stvaranju i očuvanju suvereniteta i cjelovitosti Hrvatske tijekom cijelog Domovinskog rata, a posebice na njegovu početku kada su hrabro noseći odoru hrvatske policije prvi branili ustavnopravni poredak, javni red i mir novostvorene hrvatske države.

“Sve te činjenice govore kako neizreciva i nemjerljiva žrtva daljskih branitelja jest trajni svijetli primjer sadašnjim i budućim pripadnicima naše policije u savjesnom, odlučnom obavljanju svih zadaća i izazova koje pred njih stavlja život u modernom, europskom, globalnom demokratskom društvu i državi općenito. Na tom tragu naše policijske snage provodeći brojne reforme postale su dio suvremenog, visoko profesionalnog europskog policijskog sustava”, dodao je ministar Ostojić.

Načelnik PU osječko-baranjske Željko Prša u svom je govoru naglasio: “Nalazimo se na mjestu gdje se dogodila tragedija. Tragedija prvenstveno za obitelji poginulih i ubijenih, ali i tragedija za ovaj kraj. Iako u srcima nosimo tugu i neizrecivu bol zbog herojskog stradavanja naših branitelja, na ovom mjestu, istovremeno osjećamo i ponos zbog njihove hrabrosti i ljubavi prema domovini”.

PU osječko-baranjska do danas je protiv svih za koje je utvrdila da su sudjelovali u ovom zločinu podnijela kaznene prijave za kaznena djela: ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, kazneno djelo oružane pobune, kazneno djelo protupravnog ubijanja i ranjavanja neprijatelja, kazneno djelo uništavanja kulturnih i povijesnih spomenika te za kaznena djela podrivačke i terorističke djelatnosti protiv državnog suvereniteta i teritorijalne cjelovitosti RH. “Policija će u suradnji s državnim odvjetništvom nastaviti rad na utvrđivanju i procesuiranju svih ratnih zločina iz Domovinskog rata jer jedino istina kao zalag budućnosti može donijeti mir i blagostanje”, zaključio je Željko Prša.

Prigodnim riječima svim okupljenim obratili su se i ministar branitelja Predrag Matić te župan Osječko-baranjske županije Vladimir Šišljagić.

Nakon komemoracije u župnoj crkvi sv. Josipa u Dalju misu zadušnicu za sve poginule branitelje PP Dalj predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

U obrani Policijske postaje Dalj život su izgubili: Pripadnici policije: Josip Glibušić, Slavko Putnik, Đuro Butorac, Zdravko Kovčalijski, Zlatko Takač, Dario Dujmović, Ivan Horvat, Jovica Matin, Željko Svalina, Goran Mihaljević, Stjepan Pavić, Mladen Palinkaš, Antun Mihaljev, Vinko Dujić, Mijo Džanko, Josip Kemenji, Boško Paradžik, Stanislav Guljašević, Petar Kovčalijski, Josip Kraštek. Pripadnici Zbora narodne garde: Ivica Abramović, Tunica Belečetić, Dragan Cesarec, Ivan Dizdar, Željko Đakalović, Stanislav Eljuga, Dražen Kiš, Dario Ligenza, Đuro Lončarek, Željko Roguljić, Branko Sabljo, Darko Sekulić, Vlado Varga, Mario Vuknić, Marko Poplašen. Pripadnici civilne zaštite: Ilija Galić, Andrija Ripić, Drago Kovčalijski, Franjo Kovčalijski.

**Istoga dana:** Aljmaška župa Pohođenja BDM obilježila je komemoracijom i svečanom misom “Dan sjećanja na progonstvo i povratak” te 21. obljetnicu pogibije 39 hrvatskih redarstvenika, pripadnika ZNG-a (3. gardijske brigade) i Civilne zaštite. Uz spomen-obilježje u novoj luci na Dunavu, podno svetišta Gospe od Utočišta, misu je predvodio vojni biskup Juraj Jezerinac, a koncelebrirali su aljmaški župnik i upravitelj svetišta preč. Ante Markić, svećenici Petar Čorluka, Josip Kolesarić, Matej Glavica, Jure Krešo i Zoran Vučkoja.

“Kad god se sjetim Aljmaša, uvijek pomislim na potresne slike progonstva. Bogu hvala, došlo je vrijeme mirnog života. I svaki grob, svaki križ na grobu hrvatskog branitelja govori: ‘Gledaj koliko sam te volio, koliko sam te ljubio!’ Volio bih da se to ne zaboravi. Današnje evanđelje govori

o blagu sakrivenom na njivi i o trgovcu koji traga za biserjem. Vi ste nosili sa sobom ono što je bilo najvažnije, nikakvo zemaljsko blago", rekao je biskup Jezerinac u propovijedi, podsjetivši kako je agresor uništio crkvu-građevinu, misleći da će tako uništiti ljude, ali "Crkva nije ljudska, nego božanska ustanova". Na misi su pjevanjem sudjelovale članice KUD Aljmaš i župni zbor koji je na kraju otpjevao pučku himnu Gospi Aljmaškoj. Nakon mise, preč. Markić je uz zahvalu i čestitke najavio uručenje nagradne plakete Nadi Prkačin, novinarki HRT-ovog Dokumentarnog programa i bivšoj ratnoj izvjestiteljici Radio Osijeka. Prvu "Godišnju nagradu Aljmaša 2011." novinarki je uručio predsjednik mjesnog odbora Aljmaš Ivica Stanković, pojašnjajući kako je smisao nagrade potaknuti kreativnost i kroz činjenje dobra promicati Aljmaš te je nagrada zasluženno dodijeljena za izniman intelektualni doprinos prosperitetu Aljmaša autorici dokumentarnoga filma "Šlep za rasute terete", snimljenog u HRT-ovoj produkciji koji prikazuje stradalničku dramu Aljmašana i njihov pobjedonosni povratak kućama. "Premda je crkva srušena, sve godine progonstva ljudi su čuvali Crkvu u sebi, ljudi jesu Crkva. Zahvalna sam, no nisam ja scenaristica filma, već je život napravio scenarij. Nagrada je velika obveza, poput kredita, ali koji ću s ponosom vraćati i neće mi biti teško", radosno je rekla Nada Prkačin, primajući čestitke vojnog biskupa.

## 02. 08. 2012.

Djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV zajedno s djelatnicima vojarne „Sv. Petar“ u Ogulinu proslavili su svetkovinu zaštitnice Vojnog ordinarijata u RH, Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, istom su svetim misnim slavljem dostojno obilježili Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja kao i 17. obljetnicu VRO „Oluja“. Sveto misno slavlje je predvodio vojni kapelan VK „Sv. Petar i Pavao apostol“ u VOB HKoV fra Marijan Jelušić.

U svom nagovoru fra Marijan je podsjetio na pobjedu u Domovinskom ratu, kada je Hrvatska vojska svojim domoljubljem, srčanošću i odlučnošću oslobodila okupirani grad Knin u vojno-redarstvenoj operaciji „Oluja“. Tom je pobjedom uspostavljen ustavno-pravni poredak na tom teritoriju. Fra Marijan se prisjetio i svih branitelja diljem Lijepe Naše koji su dali žrtvu i na drugim bojišnicama i podsjetio nas je i na našu nebesku zaštitnicu Gospu Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, čiju su kronicu tijekom rata nosili naši branitelji a pratio ih i čuvao zagovor naše nebeske Majke tijekom ratnih nedaća. Slavljenje ovog dana poziva nas da budemo ponosni i kao vjernici i kao vojnici koji vole svoj narod i svoju domovinu.

Fra Marijan je svim djelatnicima prenio čestitke i blagoslov vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca. **Istoga dana:** U župnoj crkvi Presvetog Srca Isusova u Karlovcu slavljena je sveta misa za sve poginule i nestale branitelje Domovinskog rata uoči Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja te svetkovine zaštitnice Vojnog ordinarijata u RH, Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta. Misno slavlje predvodio je mons. Ferdinand Vražić uz vojnog dekana preč. Andriju Markača, vojnog kapelana iz Kamenskog te svećenike karlovačkih župa.

Mons. Vražić u homiliji je naglasio veličinu žrtve poginulih branitelja koju ne smijemo zaboraviti, nazočnima je poručio da nema budućnosti za Domovinu ako se ne obnovimo u vjeri te pozvao na molitvu za poginule, za Domovinu, sve nas, ali i za one koji su nam prouzročili te žrtve i stradanja u Domovinskom ratu.

Misnom slavlju nazočili su župan i gradonačelnik s najbližim suradnicima, zapovjednik HKoV i načelnik PU karlovačke koji su predvodili djelatnike vojno-redarstvenih snaga, vjernike vojnih kapelanija "Bl. Alojzije Stepinac" u Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske i "Sv. anđeli čuvari" u Inženjerijskoj pukovniji u Kamenskom te predstavnici Udruga proizašlih iz Domovinskog rata. Svetu misu glazbom i pjevanjem pratio je župni zbor.

Prije svete mise na gradskom groblju Jamadol, pred središnjim križem, izaslanstva Hrvatske kopnene vojske, Karlovačke županije, Grada Karlovca i Policijske uprave karlovačke, predvođena čelnim ljudima, položila su vijence i upalila svijeće pred središnjim križem. Počast su paljenjem svijeća također odala izaslanstva Udruga proisteklih iz Domovinskog rata.

## 03. 08. 2012.

U Vojnoj kapelaniji sv. Gabrijela Arkandela u vojarni Zemunik slavljena je misa za domovinu koju je predvodio dekan Splitskog vojnog dekanata i mjesni kapelan o. Ivo Topalović. Misa je slavljena za pripadnike Oružanih snaga i postrojbi u vojarni Zemunik predvođenih zapovjednicima pukovnikom Karolom Lučanom i brigadirom Blažom Beretinom, a uoči Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja i 17. obljetnice vojno-redarstvene operacije „Oluja“.

Ovo su posebni dani koje nosimo u svom srcu, dani kojima Domovini izričemo svoju zahvalu i ponos, dani kojima smo na poseban način povezani s našim braniteljima poginulim i umrlim u ratu i poraću. Ta zahvala često zna postati zaborav, ali nas Božja Riječ podučava i nadahnjuje kako zahvalnost trebamo živjeti i svjedočiti cijeli

život. Uz zahvalu Bogu za dar Domovine, druga strana zahvale je naša relacija sa bližnjima, s bratom i sestrom. „Najsretniji smo onda kada se darujemo za druge. Kada gradimo nešto veliko moramo biti dar za druge, jer su mnogi bili i dar za nas. Hrvatski branitelji su primjer darivanja za dobro naroda i Domovine. Neka nas u tim molitvama zahvale prati i jača naš Gospodin i nebeska Mati“, poručio je otac Topalović.

#### **04. 08. 2012.**

Uoči proslave Dana Vojne biskupije, Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja te obilježavanja 17. obljetnice „Oluje“, vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u crkvi sv. Barbare na kninskoj tvrđavi.

#### **05. 08. 2012.**

Na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u crkvi Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu. Ujedno je proslavljena i zaštitnica Vojne biskupije koja ove godine slavi 15 godina djelovanja. U koncelebraciji s biskupom bili su provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman, gvardijan kninskog samostana fra Petar Klarić, generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, vikar za pastoral Vojnog ordinarijata don Josip Stanić te vojni i policijski kapelani.

#### **12. 08. 2012.**

Blagoslov Križnog puta, spomen-parka branitelja Domovinskog rata i misu i blagoslov u Livadicama, Čelebić kod Livna u Bosni i Hercegovini, predvodio je vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac. Križni put Domovinskog rata dao je podići zajedno s prijateljima i donatorima pukovnik Zvonko Popović, rođen u Čelebiću.

Tijekom II. svjetskoga rata stradali su mnogi nevini ljudski životi, a u Domovinskom ratu bila su spaljena mnoga ognjišta i poginuli branitelji. Nažalost, mnogi su se ljudi raselili i odselili u druge zemlje, ali je zato ostalo kamenje kao živi spomen na teške dane hrvatskog naroda u ovom dijelu BiH. Križni put podignut je od kamena, koji je ostao jedinim svjedokom zbivanja na ovim područjima, rekao je biskup Jezerinac u propovijedi te zahvalio inicijatoru Zvonku Popoviću. Tako je podignut veličanstveni spomenik zvani „Križevi“, uz pomoć dobrih ljudi, koji je posvećen „Kamišarima“, nalik na onaj na Vukovarskom groblju. Ovaj spomen-park je prije svega spomen na te naše branitelje Domovinskog rata, rekao je

biskup, te istaknuo kako je i krunica napravljena od kamena, kao spomen na krunicu što su je naši branitelji nosili sa sobom. Svaki ovaj kamen poziv je svim Livnjacima da obnove svoju vjeru, a iseljenicima da ne zaborave svoje korijene koji su hrvatski i katolički.“

Nije bilo lako podići ovo velebno zdanje. Dobra volja, ustrajnost i vjera urodile su plodom. Pokazalo se i ovoga puta da je snagom vjere moguće učiniti ono što je u ljudskim snagama gotovo nemoguće. Vjera u Boga bila je oduvijek, i danas također, naša pokretačka snaga, rekao je biskup te posvijestio važnost Riječi Božje.

Parafrazirajući riječi apostola Pavla Efežanima u kojima ističe šest ljudskih mana: gorčina, gnjev, srdžba, vika, hula, opakost, biskup je upozorio da „ako je čovjek vječito ljut na sebe i na druge, ako optužuje Boga i ljuti se na sve pa i na samoga Boga, u njemu ne može doći do novoga života. Samo Bog može učiniti čudo da se takav čovjek obrati. Stoga je potrebna molitva za obraćenje takvih ljudi, prije svega za vlastito obraćenje a onda i za obraćenje drugih ljudi, jer Bog ne želi smrti grešnika nego da se obrati i da živi. Zato je i došao“.

#### **14. 08. 2012.**

Već tradicionalno djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV i Opslužništva vojarne „Sv. Petar“ iz Ogulina o blagdanu Velike Gospe pohode svetište Gospe od Čudesa u Oštarijama. Ove godine zajedno sa svojim vojnim kapelanom fra Marijanom Jelušićem prisustvovali su bdijenju uoči blagdana, koje je predvodio Gospičko-senjski biskup mons. dr. Mile Bogović uz koncelebraciju dr. Tončija Matulića, te više svećenika Gospičko-senjske biskupije. Procesijom prema svetištu hodočastilo je preko tisuću hodočasnika iz susjednih Ogulina, Saborskog, Plaškog, Zagorja, Cerovnika i ostalih župa kao i razne udruge, povijesne postrojbe, vatrogasci kao i djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV i Opslužništva vojarne „Sv. Petar“ iz Ogulina sa svojim obilježjima.

#### **19. 08. 2012.**

U kapeli sv. Roka u Kumrovcu na Rokovsku nedjelju središnje misno slavlje predvodio je vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac.

U prigodnoj homiliji biskup je podsjetio kako se Rok na putu prema Rimu gdje je hodočastio susreo s kugom. No, nije poput mnogih pobjegao od tih siromaha, nego se sav posvetio bolesnicima, tako da je i sam na kraju obolio. Upućujući na misna čitanja, biskup je rekao kako upravo prvo čitanje koje govori o Tobijinim djelima milosrđa, najbolje ocrtava Rokov lik i njegovu veličinu.

Kao što je Tobija bio melem na rani svoga naroda, tako je Rok bio melem svojim bolesnicima. Kao što su oni pomagali drugima, tako je svatko od nas pozvan biti lijekom na biću vlastitog naroda, upozorio je biskup, te podsjetio kako su sveci i blaženici osobe koje nisu tražile vlastitu promociju i svoju sreću, nego su se darovali poput Isusa Krista bližnjima, vođeni Kristovim evanđeljem. I kada gledamo svece, oni nisu bili medijske zvijezde, ljudi o kojima svakodnevno štampa i TV govori, nego su to bili, i danas također, nepoznati, maleni i neznatni, ali s druge strane itekako veliki, jer samo po takvima svijet ostaje i živi. Oni su nositelji i graditelji budućnosti. Bez svetaca teško je i zamisliti kakav bi to bio svijet danas, rekao je biskup.

Vjeru prepoznajemo najviše u jednostavnim i Bogu otvorenim ljudima, podsjetio je biskup, te u nastavku propovijedi posvijestio ulogu kršćana u današnjem svijetu.

Kršćani se ne suprotstavljaju svijetu, nego se svijet opire njima, kad se naviješta istina o Bogu i čovjeku. Apostolima nije bilo lako svjedočiti vjeru i naviještati evanđelje. Dapače, svi su bili ubijeni radi Isusa i njegova evanđelja. Nije lako biti kršćanin ni danas. Najsvetija načela koja su nekad bila siguran vodič za ponašanje pojedinca i društva, sve se više odbacuju. Donose se zakoni koji odudaraju od naše kršćanske tradicije i vjere tako da se čovjek pita ima li doista pravih vjernika u našem svijetu koji su kadri oduprijeti se takvom negativnom shvaćanju. Gdje su naši kršćanski političari da su dopustili donošenje protukršćanskih zakona, kao na primjer o ubojstvu začete a nerođene djece. Ovim zakonom prezire se Božji zakon, a pomaže širenju jedne druge bolesti, koja je zahvatila hrvatski narod, a to je "bijela kuga". Hoćemo li kao narod preživjeti ili nestati? To je jedno od najvažnijih pitanja danas, upozorio je biskup, te istaknuo kako je potrebno ponovno se vratiti vjeri, Isusu Kristu, što je duboko u svom srcu živio i životom posvjedočio i sv. Rok. To je i cilj Godine vjere koju će službeno otvoriti papa Benedikt XVI. ove jeseni: upoznati još više Isusa Krista i živjeti njegovo evanđelje.

Vjernik ne samo da svojim vjerničkim životom pridonosi dobru naroda i svijeta, nego se na taj način priprema za svoj konačni susret s Bogom Isusom Kristom, što je konačno i cilj i smisao našeg života ne zemlji. Vjera nam daje snagu da izdržimo živjeti po evanđelju, da budemo budni, spremni susresti se s Bogom Isusom Kristom, koji će suditi živima i mrtvima. Molimo da nas dobri Bog po zagovoru sv. Roka očuva od svake bolesti duše i tijela, a posebno od bolesti „bijeke kuge“, od izumiranja hrvatskog naroda, rekao je na kraju homilije biskup.

**24. 08. 2012.**

Vojni kapelan VK "Sv. Petar i Pavao apostoli" u VOB HKoV fra Marijan Jelušić, posjetio je djelatnike Vojno-obavještajne bojne HKoV na njihovoj specijalističkoj obuci. Djelatnici su fra Marijana upoznali s nekim od segmenata obuke.

**26. 08. 2012.**

"Čuvajte vjeru kao luč života. Volite Crkvu kao majku vjere. Budite jedno u vjeri. Štujte Gospu kao majku Crkve. Povjerite joj sebe, svoje obitelji, svoj narod i svoju zemlju. Ostanite vjerni Bogu u vremenu gaženja morala, svetinje i Boga. Neka Blažena Djevica Marija, majka Gospodina našega Isusa Krista, koju posebno štujete ovdje, bude svima vama Pomoćnicom i Zagovornicom", poručio je vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac mnoštvu vjernika okupljenom u Svetištu Majke Božje Bunaričke, na misi proštenja koju je predvodio u zajedništvu sa zrenjaninskim biskupom Laszлом Nemetom i domaćim biskupom Ivanom Penzešom te svećenicima Subotičke biskupije.

Osvrnuvši se na riječi evanđelja, biskup Jezerinac rekao je kako je žena koju spominje evanđelje očito bila ponesena željom imati takva sina kao što je Isus Krist. "Ova žena gleda biološki na dostojanstvo žene i majke koja je bila u Starom zavjetu posebno čašćena, kao blagoslovljena, kao ona koja pod svojim srcem nosi život. Naše vrijeme vapi za takvim odnosima prema ženi i majci. Svi im dugujemo ljubav, pažnju, poštovanje i zaslužuju to kao nositeljice života. Takav naš odnos bio bi blagoslov za narod i za čovječanstvo. I zato je posebno vama mladima stavljeno na srce da poštujete svoje majke kao i starice koje su na zalasku života. Jer, kako se budete odnosili prema njima, tako će se i potomci vaši odnositi prema vama", upozorio je propovjednik, dodajući da Isus u svojem odgovoru ženi ne osporava važnost biološkog pristupa ženi. On ipak ističe istinsku veličinu žene Marije: njezino duhovno materinstvo. "Pravo dostojanstvo žene i svakog drugog čovjeka nije isključivo biološko, već je slušanje i vršenje Riječi Božje. Tu nam je posebni uzor Marija. Mariju je Elizabeta, majka Ivana Krstitelja, nazvala blaženom, jer je povjerovala božanskom navještaju da će biti Majkom Božjom. Marija je bila prva vjernica, kršćanka i Isusova učenica. Ona jednostavno prihvaća anđelovu riječ 'Neka mi bude po tvojoj riječi'. Sveti Ivan evanđelist piše: 'I Riječ tijelom postade'. Isus je u tom trenutku započeo živjeti pod srcem svoje majke. Marija je tog trenutka postala Majkom Božjom. Isus je tada počeo živjeti ljudskim životom", rekao je biskup Jezerinac.

Osvrnuvši se potom na misna čitanja, biskup

Jezerinac naznačio je kako vjerovati Bogu znači čvrsto držati da je Isus Sin Božji. Vjerovati znači prijateljevati s Isusom Kristom. "Ako nam Isus nešto zabranjuje, znamo da nam zabranjuje jer nas ljubi i jer je to dobro za nas. Ako nam Isus nešto zapovijeda, onda nam zapovijeda jer nas ljubi. A to znači da je dobro samo ono što Bog hoće i da je samo ono zlo što Bog neće. Ako se ta razlika izbriše, onda nema ni dobra ni zla, svijetom vladaju sile zla", upozorio je biskup Jezerinac, ističući osobito da ukoliko je iz savjesti odgovornih ljudi isključena dimenzija vjere, onda čovjek može svašta očekivati. Zato je u korijenu svih ratova odsutnost Boga u dušama ljudi. "Stoga je prva riječ evanđelja poziv na obraćenje, a to znači promijeniti svoje mišljenje, promijeniti svoj odnos ne samo prema Bogu nego i prema čovjeku jer vjera bez djela je mrtva. Vjera nije samo sustav znanja, poruka, nego je prije svega susret s Bogom Isusom Kristom. U susretu s njime javlja se svjetlo koje nam pomaže da shvatimo Boga čovjeka, svijet, poslanje i smisao našega života. Tu nam pomaže Blažena Djevica Marija", rekao je biskup Jezerinac, ohrabrujući osobito bunarićke hodočasnike jer i oni ovdje mogu reći: "Ima netko kome sam došao i došla. Poznaje me, čeka me i voli me. Ovdje ću susresti Gospu koja me voli. Zato u Isusovoj Majci nalazimo nadu. To povjerenje mi kršćani gajimo posebno prema njoj koja se zauzima za nas majčinskom ljubavlju dok putujemo ovom zemljom. Ona se posebno zauzima u svetištima, njoj posvećenim. Uzeti Isusovu majku za svoju majku, znači da nismo sami", zaključio je u propovijedi biskup Jezerinac.

#### **29. 08. 2012.**

„Na današnji dan obilježavamo 20 godina od tragičnog događaja, kada je na području Velebita u neprijateljskoj zasjedi poginuo hrvatski redarstvenik, legendarni zapovjednik „Ajkula“ i heroj Domovinskog rata Marino Jakominić. Marina su, kako sam čuo, kao suborca njegove kolege neizmerno cijenili i voljeli. Svoje prve pobjede upisao je upravo ovdje u Gospiću, tijekom zauzeća vojarne i vojnih skladišta, a nastavio je uspješno voditi jedinicu tijekom 91. godine i odlaska u Dubrovnik, u čijem oslobađanju su „Ajkule“ na čelu s Marinom i sudjelovale. Povratkom u Rijeku uslijedila je nova zadaća na Velebitu gdje su u borbe prvi put uključeni riječki specijalci, i tu nažalost pogiba njihov zapovjednik i to u dobi od nepunih 35 godina“, istaknuo je ministar unutarnjih poslova Ranko Ostojić na obilježavanju 20. obljetnice pogibije pripadnika Specijalne jedinice policije iz Rijeke „Ajkula“, održanoj kod gospićkog spomenika poginulim hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama rata.

Uz ministra Ostojića, počast poginulim pripadnicima Specijalne jedinice policije „Ajkula“, polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća odali su i djeca poginulih branitelja, predstavnici Udruge Specijalne jedinice policije iz Domovinskog rata „Ajkula“, delegacija Grada Gospića i Ličko-senjske županije, predstavnici Udruge Specijalne jedinice policije „Tigrovi“ iz Gospića, te pripadnici mladeži Udruge „Ajkula“ iz Rijeke. U svom govoru ministar Ostojić prisjetio se i poginulih hrvatskih redarstvenika Zvonka Pavelića, Bruna Bolanče, Dalibora Dadića i Ivice Antončića, kao i svih onih koji su poginuli u Domovinskom ratu. Prisutnima su se obratili i predsjednik Udruge Specijalne jedinice policije iz Domovinskog rata „Ajkula“ Perica Prpić i dogradonačelnik Grada Gospića Ivan Biljan.

Riječi molitve za poginule branitelje izrekao je vojni i policijski kapelan Ivan Blaževac. Nakon polaganja vijenaca „Ajkule“ su se uputile na Velebit kako bi posjetili nekadašnje položaje i mjesto pogibije zapovjednika, gdje su uz molitvu položili vijence i svijeće.

#### **31. 08. 2012.**

Održano je 13. hodočašće policije u svetište „Predragocjene Krvi Isusove“ u Ludbreg. Hodočašću djelatnika policijskih uprava varaždinske, međimurske, koprivničko-križevačke, krapinsko-zagorske i bjelovarsko-bilogorske, ove godine pridružili su se i vatrogasci Vatrogasne zajednice Grada Ludbrega.

Kao i prethodnih godina, i ovog je puta na početku hodočašća, kod župnog dvora Ludbreg formirana procesija koja se središtem grada uputila prema svetištu, te tu najprije sudjelovala u pobožnosti križnog puta. Prije početka misnog slavlja, hodočasnici se s riječima dobrodošlice obratio ludbreški župnik preč. Josip Đurkan. Policijskim službenicima i vatrogascima je poručio, kako im je u obavljanju njihovih dužnosti i pomoći ljudima u nevolji, potreban stalni osobni rast u duhu. Istaknuo je da samo s vjerom možemo odgovoriti na sva pitanja i probleme koje pred nas stavlja svakodnevni život i društvo u kojem živimo. Zbog toga su važni ovakvi susreti s onim koji je svoju ljubav prema čovjeku iskazao prolijevanjem svoje krvi i predajom svog života. Nakon njega, dobrodošlicu je nazočnima uputio i predsjednik Gradskog vijeća Grada Ludbrega, Slavko Blagaj.

Svetu misu je uz koncelebraciju prečasnog Đurkana, kapelana policijske kapelanije Policijske uprave varaždinske Ivice Horvata i velikog broja drugih svećenika, predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Tom je prilikom istaknuo zadovoljstvo što ove godine u hodočašću sudjeluju i

vatrogasci, te se povodom pete obljetnice Kor-natske tragedije, spomenuo svih stradalih vatro-gasaca. Pozvao je nazočne da se mole za njih, kao i za sve poginule branitelje iz Domovinskog rata.

### 02. 09. 2012.

Na kraju dugotrajne pripreme pripadnika BSD-a za međunarodnu misiju MAT u Afganistanu u Delnicama je slavljena misa kao zalog uspješno obavljene zadaće u doprinosu mira ovog kontin-genta. Uz ohrabrenje na samom polasku u mirovnu misiju, p. Mirko Vukoja je u homiliji istaknuo zauzetost u osobnom duhovnom rastu kako bi nas što manje i blaže dotakla Isusova kritika li-cemjernog življenja: „Isus predbacuje farizejima i pismoznancima da se drže predaje ljudske, a na-pustili su Božju zapovijed“.

Farizeji u svojoj samouvjerenosti nisu bili svjesni koliko svojim djelima zanemaruju Božje, uvažavajući na račun toga ljudsko. Isus ih je htio oslo-boditi njihove samouvjerenosti i dokazati im da nisu u pravu. Odatle njegove teške riječi. Ako za nas ne vrijede - utoliko bolje!“, poručio je p. Mir-ko vojnicima.

**Istoga dana:** Prigodom odlaska pripadnika 1. GMTBR „Vukovi“ u međunarodnu misiju u Af-ganistan u gospičkoj vojarni „Eugen Kvaternik“ upriličen je svečani ispraćaj. Svečanu svetu misu služio je gospički vojni kapelan vlč. Ivan Blaževac. U svojoj propovijedi je istaknuo da je hrvatski voj-nik uvijek bio širitelj mira i tolerancije, te da je i ova misija šansa da takvu sliku još jednom potvrdimo. „Pomozite jedni drugima, budite oslonac onda kada je najteže. Svojim radom i djelovanjem po-kažite da hrvatski vojnik nije onaj koji širi nasilje, već je onaj koji želi ljudima u potrebi omogućiti sigurnost i slobodu“, naglasio je vlč. Blaževac. Također, potaknuo je sve vojnike da u misiji na-stave živjeti kršćanski kroz odlaske na svete mise i ispovijedi. „U sklopu vašeg kontingenta se na-lazi i vojni kapelan koji je zadužen za duhovnu skrb, u trenutcima teškoće, u osjećaju odvojeno-sti od obitelji uvijek možete zatražiti duhovni razgovor, on je tu radi vas“, uputio ih je kapelan. Na kraju misnog slavlja vlč. Blaževac je blagoslo-vio sve pripadnike i poželio im da ih Bog prati na svim njihovim putima.

### 03. 09. 2012.

U vojarni 91. zrakoplovne baze HRZ-a i PZO-a „Pleso“ održan je svečani ispraćaj 20. kontingen-ta OS RH koji se upućuje u misiju ISAF u Afga-nistanu. Biskup Juraj Jezerinac posjetio je u bazi djelatnike koji odlaze u mirovnu misiju u Afga-nistan te im uputio riječi ohrabrenja pozivajući ih da budu „anđeli“ koji donose nadu u mir, te tako svjedoče svoju vjeru i kulturu.

**Istoga dana:** U kapeli Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“, u vojarni 91. zb HRZ-a i PZO-a, slavlje-na je sveta misa za sve pripadnike 20. HRVCON-a u ISAF. Svetu misu predvodio je vojni kapelan o. Viktor Grbeša u koncelebraciji s vojnim kape-lanom Antom Mihaljevićem koji po drugi put odlazi u misiju u Afganistan. Svetoj misi nazočio je i zapovjednik 20. HRVCON-a brigadir Željko Dadić.

### 05. 09. 2012.

„Kao vojni kapelan osjećam i pozvan sam biti s našim vojnicima, dočasnici, časnicima u svim njihovim životnim situacijama. Biti s njima ne samo u njihovim matičnim postrojbama, već ih pratiti i biti im duhovna potpora na svim mjesti-ma gdje rade ono za što su pozvani,“ rekao nam je o svojem pozivu pater Ivo Topalović, vojni kape-lan u 93. zb Zemunik i dekan Splitskog deka-nata. Stoga i ne čudi što je već u tri navrata bio dušobrižnik naših kontingenata u misiji ISAF u Afganistanu. Kao vojni kapelan 9. HRVCON-a u Afganistan je prvi put otišao 2007. godine, dru-gi put 2010., a treći je put bio vojni kapelan 18. HRVCON-a.

### 06. 09. 2012.

Povodom proslave zaštitnika i druge obljetnice Policijske kapelanije „Sveti Marko Križevčanin“ slavljena je sveta misa u crkvi bl. Alojzija Stepin-ca u Koprivnici. Misu je predvodio vojni ordina-rij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac. Uz biskupa i kapelana PU koprivničko-križevač-ke Ozrena Bizeka nazočili su i policijski kapelani Ivica Horvat, Damir Vrabc i Drago Kozić. Sve-toj misi prisustvovali su dužnosnici i djelatnici MUP-a RH i Policijske uprave, predstavnici poli-cijskih i braniteljskih udruga, predstavnici lokal-ne samouprave i drugi gosti.

### 07. 09. 2012.

U nazočnosti brojnih uzvanika, gostiju, dužno-snika i djelatnika MUP-a, djelatnih i umirovlje-nih pripadnika ATJ Lučko svečano je obilježena 22. obljetnica osnivanja Antiterorističke jedinice Lučko. Nazočili su joj zamjenik ministra unutar-njih poslova Evelin Tonković, glavni ravnatelj policije Vlado Dominić sa suradnicima, Mladen Grgić, predsjednik Udruge ATJ Lučko 90, zapo-vjednik Zapovjedništva specijalne policije Zdrav-ko Janić, predstavnici zapovjedništva američkih specijalnih snaga za Europu, na čelu sa Orlan-dom Velazquezom, predstavnikom redarstvenih snaga u veleposlanstvu SAD-a u Zagrebu te dru-gi uvaženi gosti. Nakon intoniranja himne, čitanja imena 26 pogi-nulih, umrlih i stradalih pripadnika ATJ Lučko

te odavanja počasti minutom šutnje, nazočnima su se prigodno obratili zamjenik ministra Evelin Tonković, zapovjednik jedinice Alen Klabet i predsjednik Udruge ATJ Lučko 90 Mladen Grgić. Svečanosti je prethodilo svečano polaganje vijenaca na spomen-obilježju poginulim i preminulim pripadnicima ATJ koje su položili izaslanstva obitelji poginulih pripadnika ATJ Lučko, Ministarstva unutarnjih poslova, ATJ Lučko i Udruge ATJ Lučko 90. Posebnu pozornost nazočnih izazvale su atraktivne taktičke vježbe pripadnika jedinice: padobranci, demonstracija borilačkih vještina i napad na štitičenu kolonu.

Svečanost je završila svetom misom u kapelici bl. Alojzija Stepinca koju je predvodio generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić. Na kraju svete mise djelatnik ATJ Lučko Ivica Marijanović predao je vikaru Mamiću sliku blaženog Alojzija Stepinca, koja će u budućnosti krasiti kapelicu. Slika je djelo Lucije Pejić, supruge djelatnika MUP-a.

**Istoga dana:** Dvanaesta obljetnica osnutka Bojne za specijalna djelovanja svečano je proslavljena u Delnicama uoči Male Gospe. Svetu misu u župnoj crkvi slavio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Na početku mise pozdravio ga je zapovjednik Bojne a na kraju je p. Mirko Vukoja zahvalio na čvrstoj i vedroj riječi koja je poticaj i ohrabrenje da hodimo i živimo uspravno.

Usljedio je protokol u vojarni: paljenje svijeća i biskupova molitva pred križem kod spomen-sobe, pozdravni govori, promaknuća i pohvale pred postrojenom bojnom te obilazak izloženih sredstava i oruđa kojim se specijalci u obučavanju služe.

#### 14. 09. 2012.

Bogoslovi Zagrebačke nadbiskupije u pratnji vlč. Anđelka Koščaka, rektora bogoslovije, i duhovnika bogoslova vlč. Milana Pušeca posjetili su Vojni ordinarijat i biskupa Jurja Jezerinca u sjedištu biskupije na zagrebačkom Ksaveru. Bogoslovi su razgledali kapelu Vojnog ordinarija i samo sjedište. Biskup Jezerinac i pastoralni vikar Vojne biskupije don Josip Stanić upoznali su bogoslove s poviješću biskupije i njenom poslanju dušobrižništva u Hrvatskoj vojsci i policiji.

**Istoga dana:** Djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a zajedno sa svojim zapovjednikom pukovnikom Pericom Turalijom, svojim vojnim kapelanom fra Marijanom Jelušićem te djelatnicima vojarnje "Sv. Petar" iz Ogulina, već tradicionalno na svetkovinu Uzvišenja svetog Križa sudjeluju u svečanom obilježavanju Dana grada Ogulina ujedno i dana župe "Sv. Križa". Svečanost je započela svečanom procesijom kroz grad u kojoj su osim građana sudjelovale i razne udruge, ogu-

linski školarci sa svojim učiteljima i profesorima, povijesne postrojbe, pripadnici Hrvatske vojske i policije te predstavnici civilnih vlasti i crkveni dužnosnici. Svečanost je nastavljena svetim misnim slavljem koje je predvodio vrhbosanski nadbiskup i kardinal Vinko Puljić uz koncelebraciju više svećenika Gospičke biskupije.

#### 15. 09. 2012.

Ratni veterani 2. gardijske brigade "Gromovi" upriličili su prigodne komemoracije u Dvoru i Hrvatskoj Dubici za poginule branitelje u akciji učvršćivanja hrvatske državne granice "Una 95" koja se odvijala 18. i 19. rujna 1995. godine u Pojunju. Dužnu počast poginulim braniteljima iskazale su uz ratne veterane "Gromove", "Tigrove" i "Pauke", mnogobrojne braniteljske udruge, predstavnici grada Siska, općina Dvor, Hrvatska Dubica i Sukošan, te predstavnici Sisačko-moslavačke županije. Također uz članove obitelji poginulih vijence su položili i zapalili svijeće zapovjednici 1. i 2. mehanizirane bojne "Tigrovi" i "Gromovi" gardijske motorizirane brigade, postrojbi koje čuvaju uspomenu i tradiciju na ratne gardijske brigade "Tigrove" i "Gromove". Prigodne molitve na spomen-obilježjima poginulim braniteljima u Dvoru i Hrvatskoj Dubici predvodio je vojni kapelan petrinjske vojne kapelanije sv. Ilije proroka don Milenko Majić, koji je nakon komemoracija služio svetom misu za poginule branitelje u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Hrvatskoj Dubici.

Kapelan Majić je usporedio bol majki, supruga i djece poginulih branitelja kada su odlazili od svojih kuća i obitelji u rat, i žalost majki, supruga i djece kada bi saznali za pogibiju svojih najmilijih sa žalosti i boli Majke Božje, Gospe Žalosne kojoj je Šimun u hramu prorokovao: "I tebi će samoj mač probosti dušu". No, slobode nema bez žrtve. "Sloboda čovjeka zaslužena je bičevanjem, mučenjem, razapinjanjem Krista na križu. Sloboda naše Domovine zaslužena je i životima naših prijatelja, suboraca, naših bližnjih, koji se nisu štedjeli, koji su htjeli žrtvovati sebe, ne za svoj interes, nego žrtvovati sebe radi mene, radi tebe..." Dalje je naglasio kako naši poginuli ne smiju osjetiti naš zaborav zahvalnosti, sjećanje na njihovu žrtvu i zahvalnost se mora nastaviti u budućim naraštajima. Potom je kapelan naglasio kako je žrtva branitelja čvrst temelj na kojemu je stvorena i obranjena Domovina i da bi se ona održala potrebno je jedinstvo i zajedništvo.

#### 16. 09. 2012.

Svečano misno slavlje u povodu Dana branitelja Grada Petrinje predvodio je sisački biskup Vlado Košić u koncelebraciji s petrinjskim vojnim



kapelanom don Miljenkom Majićem i domaćim župnikom i dekanom Petrinjskog dekanata preč. Josipom Samaržijom u crkvi sv. Lovre u Petrinji. U homiliji biskup Košić prisjetio se užasnih i tjeskobnih događaja na taj dan 1991., a kojih je i sam bio svjedok. "Od jutra neprijateljska je vojska artiljerijom gađala sve po gradu, mnogi naši hrabri branitelji su poginuli, mnoštvo njih bilo je ranjeno, a mnogo civila i stanovnika ovoga grada je zarobljeno. Crkva sv. Lovre bila je pogođena s dva tenkovska hica u toranj, a teško, gotovo smrtno ranjen bio je i tadašnji petrinjski župnik Stjepan Levanić", rekao je biskup i podsjetio kako je prema Petrinjskom žrtvoslovnom leksikonu koji priprema Matica hrvatska Petrinje, u Petrinji poginulo 630 branitelja i civila.

Biskup se prisjetio i riječi kardinala Franje Kuharića koje je slušao u crkvi sv. Lovre 10. kolovoza 1991. godine, a koji je rekao: "Ako tko sruši tvoju kuću ili tvoju crkvu, ti njegovu kuću i njegovu crkvu štiti i brani, ako tko ubije tvoga brata, oca, sestru, ti čuvaj život njegova brata, oca, sestre". Te riječi, istaknuo je biskup, tada su se činile kao glas s nekog drugog svijeta. Pa ipak, bio je to poziv samoga Krista, jer samo tko je spreman izgubiti, pobijedit će, a tko svim silama želi sačuvati svoj život, taj će ga izgubiti. Djela naših poginulih branitelja su velika, nezaobilazna i junačka i ne smijemo ih nijekati niti umanjivati, a i naša djela trebaju biti plod naše vjere. Zato smo pozvani biti ljudi vjere i djela koja proizlaze iz naše vjere, poručio je biskup Košić.

Uz brojne vjernike, predstavnike Hrvatske vojske i policije, branitelje, obitelji poginulih i nestalih, na misnom slavlju nazočni su bili i ministar branitelja Predrag Matić, županica Sisačko-moslavačke županije Marina Lovrić Merzel i petrinjski gradonačelnik Željko Nenadić.

Nakon misnog slavlja uslijedila je zajednička molitva, paljenje svijeća i polaganje vijenaca brojnih izaslanstava na Vili, gdje je stradalo 17 branitelja,

kod Nove bolnice gdje ih je stradalo 7 i na Marinki gdje je spomen-obilježje za 22 branitelja. Molitve je predvodio petrinjski vojni kapelan Majić.

#### **17. 09. 2012.**

Svečanost je započela paljenjem svijeća i polaganjem vijenaca za poginule hrvatske branitelje kod spomenika 123. brigade u Požegi. Svetu misu u kapelici sv. Ivana Krstitelja predvodio je vlč. Željko Volarić. 21. je obljetnica zauzimanja i stavljanje pod operativni nadzor postrojbi HV-a tadašnje požeške vojarne "Nikola Demonja".

"Iz vojarne su se tada na teritorij zapadne Slavonije svakodnevno odvozile velike količine naoružanja, streljiva i vojne opreme. Požeški Krizni štab 13. rujna 1991. godine donio je odluku o obustavljanju prometa u blizini vojarne, te se istodobno teškim motornim vozilima zapriječilo sve prilaze vojarni. Vojarni je isključena struja, voda i telefon, a na zamišljene crte obrane oko vojarne raspoređeno je oko 300 pripadnika ZNG-a 4. bojne 108. brigade, pripadnici djelatnog i pričuvnog sastava MUP-a, te pripadnici specijalne policije", prisjetio se tih dana zapovjednik Središta za obuku i doktrinu logistike Požega i zapovjednik Vojarne "123. brigade HV" Požega pukovnik Ivica Pejaković

Pregovori o predaji završeni su 17. rujna u jutarnjim satima, a već oko podneva na ulazu u vojarnu zavijorila se hrvatska zastava. Požeška vojarina "123. brigade HV" danas ima status jedne od najperspektivnijih vojarni u Hrvatskoj.

"U vojarni 123. brigade HV smještene su tri značajne ustrojbene cjeline OS RH i to Dočasnička škola, Središte za obuku i doktrinu logistike, Središte za temeljnu obuku koje provodi zadaće obučavanja dragovoljnih ročnika, kadeta, obuke i školovanje dočasnika, obuke i školovanje časnika službi borbene potpore, te obuku pripadnika OS RH koji odlaze u vojne misije diljem svijeta", dodao je pukovnik Ivica Pejaković.

### Blagdan sv. Ilije proroka - Dan kapelanije Petrinja, 20. srpnja 2012.

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Prvo čitanje govori o jednom mučnom ljudskom iskustvu. Riječ je o proroku Iliji, čije ime znači "Gospodin je Bog moj". Njegov se život odvijao u duhu vjernosti Bogu. Živio je u 8. stoljeću prije Isusa Krista. On se susreo s teškom situacijom u svojoj zemlji, u kojoj je vladala ne samo korupcija, nego i gubitak vjere. Ali Bog nije dopustio da Izraelski narod propadne. On je tada progovorio preko proroka Ilije. On je bio odlučan, zahtjevan, nepopustljiv kad se radilo o vjeri; bio je spreman i umrijeti za Božje zakone.

Kraljica Izebela bila je veoma gramzljiva. Da bi se domogla vinograda susjeda Nabota, pronašla je svoje ljude i nagovorila ih je da kažu da je Nabot "proklinjao Boga i kralja". Naredila je gradskim poglavarima da ga izvedu, kamenuju i ubiju. Kad je Ilija doznao za nasilnu Nabotovu smrt, žestoko se suprotstavio kraljici zbog Nabotova ubojstva. Zbog toga je Ilija bio u nemilosti kraljice, dapače, odlučila ga je i ubiti. I dok je Ilija bježao i skrivao se ispred kraljice

Jezabele, doživio je krizu, sumnjajući čak u svoj poziv, rekavši: "Već mi je svega dosta, Gospodine. Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih" (1 Kr 19, 45). No Bog mu poručuje da uzme hranu, da je pred njim još dalek put, što znači da i dalje ima povjerenje u Boga, iako mu se čini da nema Boga.

Braćo i sestre! Bog je dopustio da Ilija doživi krizu vjere. On je želio imati za sebe upravo takvog, slabog Iliju, da mu pokaže da ne bi pomislio kako je on svojom ljudskom snagom izveo narod iz krize, nego da je Bog onaj koji to čini po ljudima. Sv. pismo spominje da je sv. Ilija iščeznuo s "ognjenim kolima", što znači da pravi proroci nikada ne umiru.

Draga braćo i sestre! Proroci su potrebni svakom vremenu. Ilijin duh je potreban i u ovom našem vremenu. Kad već govorimo o prorocima treba reći da to nisu ljudi koji najavljuju neki budući događaj nego su to ljudi koji u sadašnjem trenutku upozoravaju na neke događaje koji nisu u skladu s Božjim zakonom,



koji, ukoliko ih se ne ukloni mogu imati dalekosežne posljedice.

Uzmite slučaj najnovijeg zakona o oplodnji. Crkva u ovom trenutku nastupa proročki. Upozorava na pokušaje da se u ovoj zemlji donesu zakoni koji su protivni Božjem zakonu. Nažalost, nedavno je donesen zakon u Saboru da se mogu ubijati začeta nevina djeca.

Proroci moraju biti svjesni da će naići na otpor. Zašto je to tako? Ja vam ne mogu odgovoriti. Znam samo jedno: stara je sotonska zamka da Sotona prikazuje čovjeku zlo kao dobro a dobro kao zlo. Netko će možda reći: to nije stvar Crkve, nema ona što govoriti. Crkva to mora govoriti i upozoravati što je dobro, a što nije. Inače ne bi bila Kristova crkva. Isus je poslao svoje učenike da naviještaju Božju riječ svakom stvorenju sve do kraja zemlje i vremena.

U 2. čitanju susrećemo se sa sv. Pavlom koji piše svom učeniku Timoteju. Stavlja mu na srce da se drži njegova učenja što ga je naučavao, da su njegove riječi doista zdrave, jer su proizašle iz njegove ljubavi prema Isusu Kristu. Nadalje, Pavao ga savjetuje da bude ustrajan u propovijedanju, unatoč otporu koji će doći od strane onih koji ne vjeruju. Progon će doživjeti i njegovi vjernici. Stoga mu poručuje: "S njima se zlopoti kao dobar vojnik Krista Isusa" (2 Tim 2, 3). Pavao se rado služi metaforom vojnika. Nije lako biti kršćaninom. Naići će na otpor,

zlostavljanja, kojima je često izložen i vojnik.

U Evanđelju čitamo kako su farizeji tražili od Isusa znakove s neba. Budući da nisu imali nakanu promijeniti svoj način razmišljanja i djelovanja, Isus je, prema zapisu sv. Marka uzdahnuo iz sve duše i rekao: "Zašto ovaj naraštaj traži znak? Zaista, kažem vam, ovome se naraštaju neće dati znak (Mk 8, 12). Židovi traže od Isusa da se Bog objavi izvanrednim znakom, da uništi neprijatelja i uspostavi svoje kraljevstvo, da se konačno oslobode od rimske okupacije.

Postojala je korjenita suprotnost između Židova i kršćana. Židovi su doživljavali Isusa kao političkog osloboditelja i zato su vjerovali da će Bog uništiti ovaj svijet i uspostaviti svoju vlast, a kršćani to isto vjeruju s jednom bitnom razlikom, koji su vjerovali da će se to kraljevstvo ostvariti u punini na kraju povijesti, kada će se Isus pojaviti kao kralj i sudac.

Koja je poruka blagdana sv. Ilije?

Prva poruka: u kršćanskoj i židovskoj predaji Ilija je uistinu snažan lik i simbol čuvara vrijednosti koje su i danas na udaru. Ilija je bio veoma osjetljiv na Božju pravednost i na dostojanstvo svakog čovjeka. Ilija se otvoreno suprotstavio kralju Ahazu da ne smije otimati od svojih podložnika njihova dobra i da on kao vladar nije gospodar njihovih života nego Bog. Rečeno današnjim jezikom to znači da poslo-



davac ne smije uskraćivati plaću radniku i otići mu ono što je njegovo, što je svojim rukama zaradio.

Druga poruka: Ilija je bio čovjek molitve. Obraća se Bogu svojih otaca. Moli za narod sjevernog kraljevstva, koje se zvalo Izrael, za razliku od južnog koje se zvalo Judejsko. Narod sjevernog kraljevstva izgubio je pod utjecajem kraljice, koja je bila poganka, osjećaj za pravu vjeru, svoje vlastite korijene i zato moli: "Jahve, Bože Izraelov, objavi danas da si ti Bog u Izraelu". I Bog je dokazao da je on pravi Bog kad je vatra progutala paljenicu i drva, koju je pripremio, čak je isušio vodu u jarku, za razliku od Baalovih proroka, koji su također pripremili žrtvu paljenicu, ali vatra se nije pokazala jer su štovali krivog boga.

Braćo i sestre! Gdje nestaje pravog Boga čovjek upada u idolopoklonstvo kao što su to pokazali totalitarni režimi kao što su fašizam, nacizam i komunizam.

Treća poruka: sv. Ilija bio je veoma osjetljiv na razvodnjavanje vjere u jednoga Boga i prihvaćanje poganskih običaja, očito svjestan posljedica koje mogu iz toga proizaći. U našem vremenu je veoma proširen tzv. "New age", što znači "Novo doba". On nastoji uzeti iz svake religije ono što mu odgovara; što ne zahtjeva neki napor i odricanje, što zadovoljava tjelesne nagone. Sve to nastoji spojiti u jedno i od svega toga stvoriti novu religiju.

Četvrta poruka: Ilija je primjer odlučnosti protiv ravnodušnosti i protiv neodlučnosti obzirom na Boga i vjeru. Kod nas je nedavno objavljena knjiga poznatog talijanskog senatora, filozofa i političara Marcello Pera koji nabroja najpoznatija otpadništva od tradicionalnih vrijednosti kršćanstva. Europa krši zakone o glavnim etičkim pitanjima, podržava pobačaj, eutanaziju, a to znači ubojstvo staraca; manipulaciju s embrijima, ozakonjuje istospolne zajednice, nastoji sakriti kršćanske simbole, izbjegava čestitati Božić i Uskrs da ne bi povrijedili nečije osjećaje. Papa Benedikt XVI kaže: muslimanima se dopušta maksimalna sloboda, i hvala Bogu da je tako, ali tu istu slobodu treba dati ni više ni manje i kršćanima. No, ta se sloboda krši sve do mučeništva kršćana - u Africi, Kini, Turskoj, Indiji... Crkva se prikazuje nazadnom. Dosta je pogledati rasprave o potpomognutoj oplodnji, diskriminirajuće poglede prema onima koji se ne stide svoje vjere itd. Što nam je činiti? Potreban je Ilijin duh. Da bismo imali Ilijin duh potrebno je obnoviti vjeru u Boga Isusa Krista.

Braćo i sestre, dragi štovatelji sv. Ilije! Vjerujem da vam je poznato da je papa Benedikt

XVI. ovu godinu proglasio Godinom vjere. Ona će započeti 11. listopada na pedesetu obljetnicu otvaranja II. vatikanskog koncila i završit će iduće godine na blagdan Krista Kralja 24. studenoga. Godina vjere bit će nam nadahnuće da ispovjedimo svoju vjeru s obnovljenim uvjerenjem, s pouzdanjem i nadom. Potrebno je, veli papa, ponovno otkriti sadržaje vjere, koju se ispovijeda, slavi, živi i moli. Razmišljati o samom činu vjere, zadaća je koju svaki vjernik treba ispuniti, osobito u ovoj Godini, poručuje papa.

Braćo i sestre, dragi prijatelji! Dakle, želja pape Benedikta XVI. je da vjernici još više upoznaju svoju vjeru, da još više upoznaju Isusovu ljubav koja je išla do kraja kad nam je dao samoga sebe, da nam bude hrana na putu našega života.

Pred nama je, kao i pred Ilijom, dalek put. Stoga mu i kaže anđeo Gospodnji: "Ustani i jedi, jer je pred tobom dalek put!" Ilija je ustao, jeo i pio. Okrijepljen tom hranom, išao je četrdeset dana i četrdeset noći sve do Božje gore Horeba" (1 Kr 19, 4-8). Ovo je navještaj Euharistije. Ilija je postao umoran u borbi sa zlom. Trebala mu je Božja okrepa i dobio ju je u kruhu i vodi. I mi smo putnici koji putujemo prema konačnom odredištu, potrebna nam je hrana jakosti. Ta se hrana zove Riječ Božja, posebno euharistija, pravo tijelo i prava krv Kristova pod prilikama kruha i vina. Treba izdržati. Kao što je Bog Iliji dao kruh, tako je Isus dao samoga sebe u znaku kruha, da nam bude hrana i život. To su dobro znali naši očevi i majke tijekom povijesti, živeći od euharistije i tu su istu vjeru prenijeli na pokoljenja.

I danas vrijede riječi dr. Ivana Merza, najnovijeg našeg blaženika, koji je prigodom tisućgodišnjice hrvatskog kraljevstva, godine 1925., uputio poruku Hrvatima, kad je rekao da bismo mogli izgubiti slobodu i zauvijek nestati ukoliko ne bude vjera u nama živa. "A drugi će bolji narodi obitavati vaše zemlje i ognjišta vaša i spominjat će se sa žalošću vaše ime i narod, koji je prezreo ljubav Isusa Krista".

Braćo i sestre, ove su blaženikove riječi i danas suvremene, proročke. Elizej, učenik proroka Ilije, molio da mu Bog udijeli duha Ilijinog, i mi danas molimo da nam dobri Bog udijeli Ilijinog duha, kako bismo nastavili put, živeći u nadi i vjeri, svjesni da Bog gradi povijest, da smo pozvani biti suradnici Božji i tako budućim pokoljenjima osigurati sretniju budućnost. Stoga molimo: sveti Ilija, moli za nas! Tako neka bude. Još jednom čestitam Dan kapelanije svim njezinim pripadnicima, a vašem vojnom kapelanu don Milenku od srca zahvaljujem na svemu što čini. Amen ■

## 21. obljetnica Specijalne policije BAK - Istra Valbandon, 27. srpnja 2012.

Dragi prijatelji, braćo i sestre! U religijskoj povijesti židovskog naroda veliku važnost imali su proroci u Starom zavjetu. Među njima se posebno ističe prorok Jeremija, koji spada među četvoricu velikih proroka. U biblijskom smislu prorok je čovjek koji prenosi Božju poruku ljudima i njezin je tumač. Njihova se služba sastoji od prijekora, upozorenja, ako je potrebno, te ohrabrenja. Proroci Sjevernog kraljevstva u Izraelu su Ilija, Amos i Hošea, a Južnog uz ostale je Jeremija, kojeg smo slušali u 1. Čitanju.

Jeremija je djelovao u 6. stoljeću prije Krista. Jeruzalem je razoren, a kovčeg Gospodnji, u kojem su držali Božje zapovijedi, ispisane na kamenu, nestao je. Prorok se obraća svom narodu riječima samoga Boga: "Vratite se, sinovi odmetnici, jer ja sam vaš Gospodin. Prorok ih poziva na duhovnu obnovu, na vjerno opsluživanje Božjih zakona.

U Novom Jeruzalemu nema više mjesta kovčegu. Prorok gleda u duhu Novi Jeruzalem, koji se zove Crkva. U nju ulaze svi narodi. Jeremijino se proroštvo ostvarilo u Crkvi, koju je ustanovio Isus Krist na Petru. Crkvu je ustanovio Isus Krist i ovlastio je da prenosi Božju poruku ljudima, koju je on primio od svoga Oca.

Crkva je sveopća zajednica Isusovih vjernika, koja se okuplja oko svojih pastira, apostolskih nasljednika biskupa, s rimskim biskupom, Petrovim nasljednikom na čelu, a to je sadašnji papa Benedikt XVI. Riječi Isusove, koje je uputio svojim učenicima, upućuje ih i nama danas u svojoj prisposobi, kada kaže: "Vi dakle, poslušajte prisposobu o sijaču" (Mt 13, 18). Isus je osobno protumačio svoju poruku. Sjeme je Božja Riječ. Isusovo evanđelje nalik je na sjeme. U sebi je vrlo snažno, ali ne ovisi o sjemenu hoće li rasti ili neće, nego o mjestu kamo je ono posijano.

Sjeme koje je posijano uz put, to su ljudi koji slušaju Riječ Božju ali je ne razumiju. Dolazi đavao koji im otima riječ. Ne može se nešto voljeti, ako nismo prije toga upoznali o čemu je riječ. Jednako vrijedi i za Božju Riječ, odnosno evanđelje. To su ljudi koji vide isključivo svoju sreću u materijalnim stvarima, u onome što se može pojesti i popiti. Za nadnaravne stvari, za vjeru, izgubili su svaki osjećaj. Sotona se brine na razne načine da iz srca čovjeka iščupa svaku plemenitu misao za Boga, da ne dođe do obraćenja i pomirenja s Bogom.

Sjeme koje je posijano na kamenito tlo, to je čovjek koji je oduševljen Riječju Božjom, ali

samo na kratko vrijeme. Nema u sebi dubine, nestalan je jer u sebi nema Duha Božjega. Kada zbog evanđelja nastanu nevolje, progonstvo, odmah se pokolebaju. Čim dođe do nekih teškoća takvog čovjeka više ne vidite do idućeg puta. No, evanđelje treba živjeti i onda kada dođu nevolje i teškoće, i uz cijenu žrtve, bude li trebalo.

Sjeme koje je prigodom sijanja palo u trnje to su ljudi koji slušaju Riječ Božju, ali "vremeni-ta briga i zavodljivost bogatstva, uguše riječ". To su ljudi kompromisa koji nastoje služiti dvojici gospodara. To su vjernici situacije. Danas bismo rekli: To su ljudi koji brzo mijenjaju svoj kaput, već prema prilikama i situaciji.

Zasijano sjeme u dobru zemlju su ljudi koji "slušaju i razumiju Riječ Božju". To su ljudi koji prihvaćaju Riječ Božju, koji je nastoje živjeti i takvi donose plodove.

Prisposoba postavlja temeljno pitanje on-dašnjim slušateljima, ali i nama također: kakvo smo mi tlo, u koje se sije Riječ Božja? Jesam li kamenito, ili zaraslo trnjem, ili sam nalik na dobru zemlju?

Isus je zaključio svoj govor riječima: "Tko ima uši neka čuje!" Isus ovim riječima daje do znanja slušateljima da se radi o veoma važnoj poruci, te da odgovor pronađu prije svega u sebi. To također vrijedi i za nas danas. I Isus nastavlja: "Doista onome tko ima dat će se obilato, a tko nema oduzet će se i ono što ima!"

Što to znači? Tko radi s onim što ima, još više će postići i donijeti nove rezultate. Tko je otvoren prema Bogu, bit će duhovno bogatiji i obratno. No, pitanje je tko sije, što mi sijemo u obitelji na primjer, u Crkvi, u društvu, na TV-u, radiju itd. Ne mogu se očekivati plodovi u obitelji, Crkvi, društvu, ako se ne posije dobro sjeme. Sadašnja slika u svijetu i kod nas je plod sijanja sjemena: očito dobrog i lošeg, Božjeg i đavolskog.

Nedavni rat je bio posljedica lošeg sijanja. Agresor je bio odgajan u duhu bezboštva. Srpski patrijarh Pavle rekao je da je rat bio posljedica ateizacije, koja se provodila nakon II. svjetskog rata. Ona se provodila u školama, posebno u tadašnjoj miliciji i u vojsci. Rat je bio posljedica sijanja mržnje na Boga i na sve što je hrvatsko i katoličko. Rat nije nastao samo iz pohlepe da se domognu hrvatskih teritorija, nego iz jednog dubljeg izvora koji se zove mržnja. Zato je ta mržnja tako bjesomučno razarala gradove i sela, rušila i palila da su mnogi pitali: Imaju li ti ljudi uopće savjesti?

Braćo i sestre! Isus je došao u svijet da oslobodi čovjeka od njegova zla, da ga nauči najvećoj mudrosti, a to je ljubav. Ako nema ljubavi onda ostaje mržnja. Ako ostaje mržnja, ostaje nepravda, laž i nasilje. Laž mržnja i ubojstvo najviše ponižavaju čovjeka i čine ga nečovjekom. Kad je započela agresija na Hrvatsku što je preostalo dr. Franji Tuđmanu kao vrhovnom zapovjedniku i braniteljima, nego da zaustavi rat, da zaustavi krvoproliće i napadača.

Budući da se radilo o očitoj agresiji na Hrvatsku trebalo se je brzo organizirati kako bi se Hrvatska obranila. Nakon odluke tadašnjeg ministra unutarnjih poslova koji donosi zapovijed o ustrojavanju posebnih jedinica policije svih policijskih uprava 19. srpnja 1991 godine, donesena je odluka o ustrojavanju posebne jedinice PU istarske te kasnije preimenovana u specijalnu jedinicu policije, sastavljane od mladića i očeva. dragovoljaca, spremnih obraniti svaku grudu zemlje te živote ljudi koji su bili ugroženi. Treba reći istinu da je bilo i Srba i muslimana koji su stali u obranu Hrvatske smatrajući je svojom domovinom.

Bez obzira što se danas govori i što će se ubuduće govoriti o braniteljima, nitko ne može poreći njihovu hrabrost, herojstvo, domovinsku ljubav koja je išla sve do spremnosti umrijeti za Hrvatsku. Stoga vam dragi branitelji i policajci specijalne jedinice policije PU istarske od srca zahvaljujemo, jer ste dali veliki doprinos u obrani Hrvatske. Vama pripada posebna hvala, kao i

pokojskim braniteljima, za koje prikazujemo danas ovu svetu misu moleći se za pokoj, mir njihovih duša.

Što nam je činiti? Odgovor se nalazi u današnjim čitanjima. Valja se vratiti Bogu, kako nas poziva prorok Jeremija. Valja se vratiti prvoj ljubavi Isusu Kristu, koju smo izgubili i njegovom evanđelju. Kad se sv. Augustin obratio sa svoga zla puta i kad se dao krstiti, uskliknuo je: "Kasno sam te upoznao, Ljubavi moja", kao da je želio reći: gdje sam prije bio da te Kriste nisam upoznao. Pitanje je želimo li biti nalik na plodno tlo koje će donijeti rod ili ne želimo. Hoćemo li biti otvoreni prema Riječi Božjoj da nas ona oblikuje? A to su upravo i htjeli osnivači velike europske obitelji, kada su je stvarali. Htjeli su da Europa bude izgrađena na kršćanskim vrijednostima, da se nadahnjuje i vodi evanđeljem; da se kao vjernici i kršćani stavimo pod zaštitu Isusove majke Marije. Stoga su dali ugraditi 12 zvijezda u zastavu EU, uzete iz Knjige Otkrivenja, koje okružuju Blaženu Djevicu Mariju.

Mrtvi nam poručuju gdje su izvori zla, ali i izvori mira, zajedništva i sloge. Neka žrtve poginulih hrvatskih policajaca, i sve žrtve poginulih hrvatskih branitelja, budu zalogom naše sretnije budućnosti!

Vama još jednom čestitam 21. obljetnicu osnutka Specijalne jedinice policije PU istarske BAK. Don Ivanu Boriću zahvaljujem na svemu što čini kao svećenik među vama. Amen ■



## 21. obljetnica 115. brigade HV-a Imotski, 29. srpnja 2012.

Draga braćo i sestre! Početkom devedesetih godina započeo je proces demokratizacije najprije u Istočnoj Europi. Svi smo očekivali da će konačno nastupiti vrijeme slobode i sigurnog mira za sve ljude i narode. Povjerovali smo da je svijest ljudi toliko napredovala i da dolazi vrijeme nenasilja, poštovanja jednih i drugih, međusobnog uvažavanja, tim više što su još uvijek odzvanjale veoma snažne poruke nakon II. svjetskog rata: "Nikad više nasilja! Nikad više rata!" No, od svega toga ništa.

Blage uspomene kardinal Franjo Kuharić govorio je polovicom 1991. godine kako su nasilja počela već 1990. protiv slobode, mira i dostojnog života različitih nacionalnosti. Slušali smo 1991. godine vijesti o ranjenima, ubijenima, zarobljenima, napade na domove, razaranja, prekid prometnica u Hrvatskoj. Pitali smo se tada u kakvoj mi to civilizaciji živimo, što je to u čovjeku da drugome otima i da ubija?

Odgovor na ta i slična pitanja dao je papa Ivan Pavao II. koji je prigodom posjete Hrvatskoj na završetku pastirskog pohoda u zračnoj luci 11. rujna 1994. godine rekao: "Sami ste neposredno iskusili u kakve zablude može pasti jedno društvo koje u svoje temelje stavlja odbijanje Boga i prezir božanskoga zakona. Kad se to dogodi, čovjek nije više prvotno dobro države, nego postaje objekt i sredstvo za postizanje protuljudskih ciljeva" (papa Ivan Pavao II: "Govori u Hrvatskoj", str. 38).

Drago braćo i sestre! Kada je na Hrvatsku bila izvršena agresija, što je preostalo Hrvatskoj nego se početi organizirati i pripremati na obranu. Bogu hvala, što smo tada imali karizmatskog predsjednika i vrhovnog zapovjednika Oružanih snaga RH dr. Franju Tuđmana, koji je u tim burnim danima pozvao narod na jedinstvo u obrani svetinja doma i domovine.

Imočani su početkom 1990. godine utemeljili Križni štab za obranu Imotske krajine, iz koje su se kasnije formirali razni vidovi postrojbi u sustavu policije i vojske. Brigada Imotski nastala je 29. srpnja 1991. godine. U nju su ušli najhrabriji sinovi ovog hrvatskog podneblja. Kroz nju je tijekom Domovinskog rata prošlo 3.700 vojnika s područja Imotske krajine i šire. Nažalost, obrana zemlje nije prošla bez žrtava. Dokaz tome je i ploča koju ste postavili njima u čast na pročelju zgrade općine Imotski povodom osnutka 115. brigade HV. Postavljanjem te

ploče, htjeli ste ovjekovječiti imena poginulih branitelja, očeva i mladića, kako se ne bi izbrisala memorija ne samo na njih nego i hrvatskog naroda.

Nažalost, u Domovinskom ratu poginulo je 10 pripadnika 115. brigade a veći broj su invalidi. Do sada je umrlo više od dvije stotine njenih pripadnika od posljedica ranjavanja i rata. Na sve poginule mogu se primijeniti Isusove riječi: "Nema veće ljubavi nego tko svoj život dade za prijatelje svoje".

Braćo i sestre, dragi branitelji i rodbino poginulih hrvatskih branitelja, dragi Imočani! Poznato je da se sistematski provodio plan stvaranja jedne velike države, na štetu hrvatskog i drugih naroda. Taj se osvajački plan nije mogao ostvariti mirnim putem, nego ratom, koji je buknuo najprije u Sloveniji, prešao u Hrvatsku i završio u BiH. Stoga ovaj rat nije samo rat protiv naše slobode, on je protiv slobode uopće, on je protiv čovjeka i protiv Boga. Propala ideologija bezboštva pokazala je sav svoj bijes. To je rat protiv čovječanstva i svih načela.

Kad je započela agresija, nije preostalo drugo nego sve poduzeti da se obrani od osvajača. Crkva u Hrvata molila je u vrijeme rata za mir. Kardinal Franjo Kuharić je rekao u početku: "Braćo Srbi, mi vas ljubimo u Isusu Kristu. U ime te ljubavi mi vas molimo - odustanite od nasilja, jer naša sloboda je i vaša sloboda, i naš mir je vaš mir" (Kuharić, "Principi dobra", str. 88). To je bio glas vapijućeg u pustinji. No treba priznati da je bilo Srba i muslimana koju su stupili u obranu Hrvatske, smatrajući je svojom Domovinom.

Hrvatska nije htjela rat. Mi nismo nikoga napadali, ničije crkve sistematski rušili. Prema tome, bili smo prisiljeni na obranu. Samoobrana je moralni čin i tko nam to pravo može osporiti? U agresorskom ratu očuvala nas je vjera. Dogodilo se veliko čudo. Mi smo se našli u situaciji malog biblijskog Davida koji se oslonio na Boga, koji je vjerovao Bogu, u odnosu na Golijata koji je računao na svoju mišicu i svoje ljudske snage. Snaga, prkos, prezir Boga, nije pomogao Golijatu, za razliku od malog Davida kojemu je vjera u Boga i pouzdanje, dalo snagu da pobijedi silnika. U obranu smo krenuli s kunicom u ruci i vjedom u srcu. Bogoljublje i čovjekoljublje zajedno.

Braćo i sestre! Današnja liturgijska čitanja žele nas uvesti u vjeru. Stoga je današnja poru-

ka veoma važna: upoznati Isusa Krista kao Spasitelja svijeta, i njemu se povjeriti. Tu su vjeru Hrvati prihvatili početkom sedmog stoljeća. Sadašnji papa Benedikt želi da tu svoju vjeru još bolje upoznamo. Stoga je i proglasio ovu godinu Godinom vjere da upoznamo Boga Isusa Krista, koji je bio čudesan u djelima, da upoznamo njegovo evanđelje.

U Starom zavjetu sačuvana su nam sažeta sjećanja na čudesna djela Božja. Tako na primjer, prvo čitanje donosi čudo umnažanja kruha. Neki je čovjek donio proroku Elizeju od prvina dvadeset ječmenih kruhova i kaše u torbi. Elizej mu je rekao da podijeli hranu ljudima. A sluga odgovori: "Kako to mogu postaviti pred stotinu ljudi?" I prorok navodi riječi: "Jest će i preostat će". I doista se dogodilo čudo. Ne samo da su se nasitili nego je i preostalo hrane. To je bio znak onoga što će Isus učiniti kad se susreo s mnoštvom ljudi koje ga slušalo.

Današnje evanđelje govori upravo o tome. Sva četiri evanđelista govore o Isusovom čudu koji je nahranio veliko mnoštvo ljudi. U tom njegovom "znaku" vidimo objavu Isusa Krista, tko je zapravo on, da je Sin Božji. Kad su ljudi vidjeli čudo, rekoše: "Ovo je uistinu prorok koji ima doći". Međutim, oni nisu imali ispravnu sliku Mesije koji treba doći. Oni su ga zamišljali kao političkog vođu, uvjereni da će ih Isus osloboditi od okupacije rimske vlasti. No, Isus odbija pomisao o zemaljskom kraljevstvu i upućuje ih na "duhovno", nadnaravno. Isus će kasnije održati veliku pouku u sinagogi u Kafarnaumu o kruhu života, rekavši da je on taj pravi kruh, da je on Mesija koji stvara novo kraljevstvo mira i ljubavi, različito od zemaljskog kraljevstva. Isusovo čudo s umnažanjem kruha bilo je samo znak i poticaj da otkrijemo Isusa Krista kao Sina Božjega; da se susretnemo s njime u njegovoj riječi, posebno u Euharistiji.

Braćo i sestre! Na mnogo mjesta susrećemo se u Sv. pismu s ljudima vjere. Isus je svakome od njih rekao: "Idi, vjera te tvoja spasila". Mi smo Hrvati početkom 7. stoljeća prihvatili tu istu vjeru koja nas je očuvala i sačuvala.

Često sam se susretao s generalom Bobetkom prije njegove smrti. Bilo je zanimljivo slušati ga u trenutcima kada čovjek dublje razmišlja o smislu svoga života. Razgovarajući tako o vjeri, rekao mi je: "Dragi biskupe! Da nije bilo vjere, da nije bilo Crkve, mi ne bismo opstali."

U današnjem 2. čitanju susrećemo se s apostolskim prvakom i navjestiteljem evanđelja, sa sv. Pavlom. Pavao piše iz rimskog sužanjstva dragocjenu poslanicu Efeženima u kojoj naglašava njihovo jedinstvo, koje je dar Duha Svetoga.

Braćo i sestre! Obilježavajući danas 21. obljetnicu osnutka 115. brigade HV Imotski, spominjući se posebno poginulih pripadnike iste brigade, oni nam poručuju gdje je snaga naša. To je vjera naša. Stoga nam je potrebno više vjere, dubljeg prijateljavanja s Isusom Kristom našim spasiteljem i otkupiteljem. Potrebno nam je više sloge, više tolerancije. Da bismo u tome uspjeli potrebno je vratiti molitvu u naše obitelji.

Molitva kao da je zahrđala, reče jedan od hrvatskih generala. Molimo jedni za druge da bi naša vjera rasla. Molimo i za najodgovornije u Crkvi, jer svima nam je potrebna duhovna i moralna obnova. Postoji kriza u svijetu i u Crkvi kao posljedica nepoznavanja vjere. Postoji duhovna i moralna kriza tako da se vjernik često ne snalazi u zbrci sveopće pomutnje. Postoji kriza obitelji. Nju se najviše napada, koja je kolijevka života.

Znanost koja sve više napreduje, veliko je dobro. No postoji i patologija znanosti koja može služiti nečovječnosti. Tu je prije svega krivo tumačenje čovjekove slobode, koja postaje sve više jedna vrst idola. U ime slobode i znanosti zadaju se sve teže rane pravu na život ljudskoga bića. Tamo gdje se drži pobačaj pravom slobode, sloboda jednoga je stavljena iznad prava slobode drugoga. Tamo gdje se ljudski pokuši sa zametcima promiču u ime znanosti, nije se i gazi dostojanstvo čovjeka.

Papa Benedikt XVI. kaže: "Bogu hvala, kod nas si nitko ne može dopustiti da ismijava ono što je sveto židovstvu i muslimanima. Međutim, među temeljna prava slobode ubraja se i pravo ismijavati i izrugivati ono što je sveto kršćanima. Postoji još jedna tamna točka, poručuje papa: čini se da brak i obitelj više nisu temeljne vrijednosti ljudskoga društva.

Sjećam se u vrijeme domovinsko-obrambenog rata intervju-a što su dala tada dvojica hrvatskih branitelja koji su rekli da su spremni dati svoje živote da bi oni koji su začeti, a nerođeni, sretno se rodili i živjeli u slobodi. Tako mogu govoriti samo ljudi iskrene vjere.

Tu smo vjeru, braćo i sestre, primili krštenjem. Poginuli branitelji Imotske krajine nam poručuju zajedno sa sv. Ivanom: "Ta tko pobjeđuje svijet ako ne onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji" (1 Iv 5, 5). Tu vjeru pokušajmo živjeti dublje i djelotvornije. Bit ćemo tada ne samo dostojni sinovi i kćeri hrvatskog naroda koji su uspjeli unatoč nevolja tijekom povijesti održati se, nego ćemo tu vjeru prenijeti i na naša pokoljenja. Mnogi su nas tijekom povijesti pokušali uništiti, ali zbog naše vjere do sada nisu uspjeli. Jer dok je vjere, dok je srca, bit će i Croatiae. Amen ■



## Pohod hrvatskim braniteljima u kaznionici Lepoglava, 31. srpnja 2012.

Dragi prijatelji! Isus se rado služio prisposodobama kako bi ljudi mogli što bolje shvatiti njegovu poruku koju je primio od svoga Oca. "Riječ koju slušate nije moja, nego Oca mojega koji mene posla" (Iv 14, 24), rekao je jednom Isus svojim učenicima. Jednog dana Isus se našao zajedno s apostolima u kući apostola Petra, u Kafarnaumu. Kako im neke prisposodobe nisu bile dovoljno jasne, kao na primjer prisposodoba o kukolju, apostoli su zamolili Isusa da je protumači.

Evandelist Matej je, iznoseći pred svoje vjernike prisposodobu o kukolju odgovorio na mnoga pitanja, koja i danas muče mnoge vjernike, kao na primjer zašto ima u svijetu zlih ljudi? Zašto postoji zlo? Ta su se pitanja posebno postavljala kršćanima u 1. i 2. stoljeću. Naime, mnogi od njih, upravo zato što su bili kršćani, bili su na udaru progona rimskih careva. Najveći mrzitelj Crkve i kršćana bio je car Dioklecijan, koji je često sudjelovao u arenama gdje su se održavale poganske igre. Tom prigodom dovodili su kršćane u arene gdje su ih čekali gladni lavovi i tigrovi. I tu su kršćani umirali u strašnim mukama.

Iznoseći prisposodobu o sijaču evandelist Matej želi ohrabriti kršćane. Postoje u svijetu dobri i zli ljudi, ali to ne mora biti uzrokom klonulosti i beznađa. Konačno, Bog je onaj koji će na kraju povijesti suditi ljudima po djelima njihovim. U tom duhu protumačio je Isus svojim učenicima prisposodobu o sijaču.

Sijač dobrog sjemena je Isus Krist. Njiva je svijet. Dobro sjeme siju sinovi kraljevstva, a loše sinovi Zloga. Prisutnost zlih ljudi i zla u svijetu, to ne znači da Bog nije u stanju otkloniti zlo. No, Bog dopušta zlo da se dobri, još više učvrste u dobru, a zli da se poprave. Zlo nikada ne može uništiti Božje planove. Ljudi neće moći izbjeći konačnom sudu, kojemu će predsjedati Sin Božji Isus Krist.

Žetva je, veli Isus, svršetak svijeta, a žetovci su anđeli. Isus Krist će poslati na kraju anđele da pokupe iz njegova kraljevstva sve zavodnike. Isus je konačno onaj koji će odlučiti o sudbini dobrih i zlih ljudi. Ova je prisposodoba poziv na budnost i pripravnost na Kristov slavni dolazak koji će biti na svršetku svijeta.

Pitanje zla u svijetu staro je koliko je star i ljudski rod. S tim se pitanjem susreo i prorok Jeremija koji je živio prije Isusa Krista. Stanje je bilo više nego tragično. Grad je bio opkoljen stranom vojskom. Stoga piše: "Pođem li u polje, evo mačem pobijenih! Vratim li se u grad, evo od gladi

iznemoglih!

Prorok ne predbacuje krivnju svome narodu zbog koje su upali u to teško stanje već zajedno sa svojim narodom postavlja pitanje: "Zašto nas tako biješ te nam više nema lijeka? Nada smo se miru, ali dobra nema, čekasmo vrijeme ozdravljenja, ali evo užasa (Jr 14, 19).

Prorok zajedno s narodom priznaje svoju bezbožnost: "Doista, tebi sagriješismo!". Nakon priznanja svojih grijeha Jeremija moli u ime naroda: "Ne odbaci nas radi imena svoga". Takva molitva otvara nebesa i preobražava srce čovjeka. Ona ulijeva nadu u najtežim trenutcima života i unosi mir u čovjeka.

Bio sam prije dva tjedna posjetio naše generale u Hagu: Gotovinu i Markača. Rekli su mi da im molitva puno znači, da im daje snagu. Mnogi su zatvorenici osjetili njezinu duhovnu snagu. Evo samo jednog primjera: Riječ je o nekadašnjem šefu američkog ureda Cable News gospođinu Jeremy Levin-u. 1984. godine nalazio se u Bejrutu. Sedmog ožujka bio je zasut granatama. Toga su ga dana oteli šiitski muslimani. Zavezali su mu oči i odveli su ga u prljavu kuću u Bekaa Dolini. Tamo je bio lancima privezan uza zid tako da nije mogao pravo ni jesti ni leći. U tom je stanju ostao četiri tjedna.

Kada se ljudi nađu u sličnoj situaciji tada dublje razmišljaju negoli inače. Jeremy je pokušao razmišljati više pozitivno kako ga ne bi negativno raspoloženje još više uništilo. U jednom je trenutku doživio strašnu osamljenost. Osjetio je potrebu s nekim porazgovarati, s bilo kime. Tada je počeo prvi puta razmišljati o Bogu. Za njega to nije bilo nešto uobičajeno jer nije vjerovao u Boga. Bio je ateist.

No, misli o Bogu bivale su sve češće tako da se jednoga dana pitao: "Mogu li ja razgovarati s Bogom?" Sve ga je više obuzimala misao, kao na primjer: "Bog te voli" ili "Bog te blagoslovio". "Bio sam poput žednog čovjeka koji je otvorio svoja usta, čekajući kišne kapi. Misao o Bogu Isusu Kristu sve me je više zaokupljala i ja sam 12 dana prije Uskrsa, a da mi to nije nikada došlo na pamet, povjerovao u Boga". To je jedno posebno iskustvo koje je teško moći opisati. Uputio je Bogu veoma jednostavne riječi: "Bože, molim te pobrini se o mojoj ženi i obitelji. Molim te ujedini nas". Tada je učinio još nešto čemu se nije nadao: Oprostio je svojim otmičarima i zamolio Boga da im i on oprosti. "Po prvi puta osjećao sam se potpuno sretnim", rekao je. Danas je on

šef ureda CNN-u u Washingtonu. Kadgod mu se pruži prilika, putuje po Americi i prenosi svoje iskustvo vjere u Boga.

Kad već govorimo o patnji, zlu u svijetu, teško je odgovoriti. Jedno je sigurno: Bog je dopušta kao poticaj da se drugi poprave i drugo: Bog će svakome od nas naplatiti po našim djelima. I treće, Bog želi da se svi ljudi spase. Stoga je moguće da dobri postanu zli, a zli dobri. Treba se boriti da ustrajemo u dobru. Isus završava riječima: "Tko ima uši, neka čuje" (Mt 13, 43). To znači da se radi o ozbiljnoj poruci, da treba ozbiljno prihvatiti njegove riječi i provesti ih u djelo.

## 21. obljetnica pogibije daljskih branitelja Dalj, 1. kolovoza 2012.

Braćo i sestre! U današnjem evanđelju nalazimo dvije Isusove usporedbe koje govore o kraljevstvu Božjem: o blagu sakrivenom u njivi i o trgovcu koji traga za skupim biserjem.

Što je kraljevstvo Božje? Kraljevstvo Božje je jedna od središnjih tema Isusovog propovijedanja. Sam izraz "Kraljevstvo Božje" spominje se u Novom zavjetu više od 100 puta. Isus je tu riječ spomenuo prigodom svog prvog nastupa u sinagogi, kad je rekao; "Ispunilo se vrijeme! Približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju" (Mk 1,15). U molitvi "Oče naš" spominje se u riječima: "Dođi kraljevstvo Tvoje!"

Kraljevstvo Božje nije nikakav politički sustav i geografski prostor pod vlašću kralja, nego je to odnos između Boga i ljudi. Stoga Isus odbija svako političko i nacionalno iščekivanje ljudi, koji su očekivali Mesiju (Kralja) kao slavnog i pobjedonosnog vladara koje će pobjedom nad neprijateljima židovskog naroda uspostaviti konačno kraljevstvo. Pa i sami apostoli pitaju Isusa prije njegovog uzašašća: "Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme u Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?" Iz tih se riječi iščitava koliko je bila prisutna želja i čežnja židovskog naroda, pa i apostola, za slobodom.

Dobiva se dojam da Isus zaobilazi ovo pitanje. Naime, ono i nije toliko važno, koliko poruka o važnosti kraljevstva Božjega među nama. Stoga im veli: "Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji sve do kraja zemlje" (Dj 1, 6-8).

Apostoli će nakon dolaska Duha Svetoga razumjeti Isusove riječi o kra-

Kad je već riječ o kukolju, zlu, koje postoji u svijetu, teško je odgovoriti zašto ono postoji. Jedan je nepoznati autor zapisao: "Za svaku bol koju moramo podnijeti, za svaki teret, koji nosimo, postoji razlog. Ali ako vjerujemo u Boga kao što bi trebali, stvari će se okrenuti na dobro. To samo Bog zna". Konačno, ako pogledamo kolike smo muke kao narod pretrpjeli u vrijeme agresije na Hrvatsku, i u vrijeme okupacije hrvatskih teritorija, sve je to završilo dobro, a posebno nakon vojno-redarstvene akcije "Oluja". Želim da i vaš boravak ovdje završi što prije na vaše osobno dobro. Amen ■

ljevstvu Božjem i sami će ga navješćivati ljudima. Tako na primjer, Djela apostolska pišu kako je apostol Pavao ušao jedne subote u sinagogu te je tri mjeseca hrabro raspravljao i uvjeravao o kraljevstvu Božjem (Dj 19, 8), koje se sastoji u obraćenju čovjeka. Kraljevstvo Božje je, dakle, novi svijet, novi međuljudski odnosi među ljudima. Ljubav je njegov temeljni zakon.

Da je kraljevstvo Božje među nama, Isus je to potvrdio čudesima. U Isusovo kraljevstvo pozvani su svi ljudi. Ozdravljenja bolesnih, koje je Isus činio bila su samo znak da je došlo kraljevstvo Božje, kao pobjeda nad grijehom, patnjom i smrću. Stoga Isusov glavni cilj nije bio toliko ozdravljenje tijela koliko ozdravljenje čovjekove duše, oslobođenje od grijeha.

Današnje dvije prisposode govore da je kraljevstvo Božje među nama, da ga treba što



prije pronaći i prihvatiti, jer je ono jedino kadro usrećiti čovjeka. I kao što je bio uporan kupac njive i zakopanog blaga u njivi. Isus želi da i mi budemo uporni u traženju, da se drugim riječima nikakvo bogatstvo ovoga svijeta ne može usporediti s materijalnim dobrima ovoga svijeta. Konačno, Isus je taj dragocjeni biser i zakopano blago kojeg valja pronaći. Vjera u Boga je to zakopano blago koju trebamo kao vjernici još više upoznati kako bismo po njoj živjeli i svjedočili. I kad bi svi ljudi bili vjernici, kad bi vjerovali u Boga, drugačije bi se ponašali. Kraljevstvo Božje, o kojem govori Isus, bilo bi više prisutno među nama.

Da bi kraljevstvo Božje bilo među nama što djelotvornije papa Benedikt XVI. proglasio je ovu godinu Godinom vjere koja će započeti ove jeseni a završava iduću godinu. Cilj je ove godine da produbimo svoju vjeru u Isusa Krista, da otkrijemo taj dragocjeni biser, a to je Isus Krist.

Ulazeći u treće tisućljeće papa nas je pozvao da "Krista treba više upoznati, ljubiti, nasljedovati, kako bi se s njime preobražavala povijest. Zato je Isus Krist naš program, koji se ne mijenja promjenama vremena i kultura. Taj program oduvijek je naš program i za treće tisućljeće" (NMI, 29), poručuje papa.

Dragi prijatelji! Od vremena kad se hrvatski narod zavjetovao da neće tuđe osvajati, a da će svoje braniti, on je odgajan u vjeri, u poštenju i čestitosti. Bilo je to godine 879. kad su Hrvati sklopili sporazum s papom Agatonom. Tu smo godinu posebno istakli i u grbu Vojne biskupije. Naime, ova je godina značajna i po tome što se hrvatski kralj obvezao da neće tuđe osvajati a da će svoje braniti.

Kad je početkom devedesetih godina neprijatelj s istoka zaprijetio Hrvatskoj i njezinoj slobodi, trebalo se pripremiti na obranu domovine. Kad je ubijen prvi hrvatski redarstvenik Josip Jović, još smo se nadali da zlo neće toliko eskalirati. Najozbiljnija najava ratnih strahota koje nas čekaju bilo je ubojstvo 20 hrvatskih policajaca ovdje u Dalju. To je bio očiti znak opasnih namjera i planova onih koji su Boga zamijenili materijalnim dobrima. Materijalna dobra bila su oduvijek mamac kojeg je ponudio davno već Sotona Isusu kad je rekao da će mu dati sva blaga ovoga svijeta ako mu se pokloni.

Čovjek se neminovno pita: zašto su ubijeni ovi nevini ljudi? Odgovor je jasan. To je posljedica bezboštva. Tamo gdje nema Boga nema ni ljubavi. Tamo gdje nema ljubavi vlada mržnja. Poznato je da se vršilo sistematsko provođenje bezboštva nakon II. svjetskog rata, posebno djece u školama, u miliciji i vojsci. Štoviše, nitko nije mogao napredovati ukoliko se izjasnio vjer-

nikom. Ne znam što im smeta vjera? Zar je ona povod mržnji, nečovještva? Kad bi to ona bila doista bih prestao vjerovati.

Nedavno sam pročitao knjigu jednog našeg bivšeg logoraša koji je bio na Ovčari i u Vukovaru. Knjiga nosi naslov: "Preživio sam Vukovar i Ovčaru". U njoj taj logoraš opisuje kako je ostao na životu. Dvojica četnika nastojala su ga spasiti od onih koji su ga htjeli ubiti. I dok su tako hodali niz ulicu, pokušao je uspostaviti s njima neki kontakt. Postavio im je pitanje, kako bi se što više opustili i doživjeli ga kao čovjeka. Obratio se jednom od njih i upitao: "Jesi li četnik?". "Jesam". "Pa kako to da si četnik?". "Pa tako, četnik sam i što bi drugo bio". "Pa nije mi jasno zašto me spašavaš ako si četnik? "Ma to, nema veze. Mi smo četnici, a vi ustaše i gotovo". Zašto me spašavaš ako si četnik? I ovaj odgovara: "Ja sam Srbin koji vjeruje u Boga. I ja sam vjernik!". Bilo je, dakle, i na drugoj strani poštenih i dobrih ljudi, a to su prije svega bili ljudi vjere.

Ako je iz svijesti najodgovornijih ljudi jedne zemlje, bilo na političkom ili vojnom području, isključena dimenzija vjere, onda slijede nesaagledive posljedice. Tada se opće priznata načela podređuju načelu po kojem je, da bi se postigao cilj, sve dopušteno. To je potvrdio i Milovan Đilas, jedna od visokih partijskih funkcionara Ivanu Meštroviću: "Da vam pošteno kažem istinu, i nisam sam u uvjerenju, da je Stepinac neporočan čovjek, postojan karakter, koji se neda slomiti. On je bio osuđen nevin, ali često biva u povijesti da pravednici budu osuđeni u cilju postignuća nekih političkih ciljeva." Jedan drugi partijski funkcionar je rekao za blaženog kardinala Stepinca: "To je sigurno čovjek velikog karaktera bez prigovora, stalan u svojim uvjerenjima". Stoga s pravom možemo reći da je u dnu ratnih zbivanja bila odsutnost odgovorne savjesti, savjesti koja ne poznaje i ne priznaje Boga.

Povijesna je činjenica da država Hrvatska nije htjela rat, da hrvatski narod nije želio rat i da su hrvatski odgovorni ljudi sve činili da do rata ne dođe. Kada u tome nismo uspjeli, bili smo prisiljeni uz najveće žrtve obraniti svoju slobodu i svoju domovinu. Među prvim su žrtvama našli se naši redarstvenici, naši „Daljski mučenici“.

Spominjući se danas pogibije 20 hrvatskih redarstvenika mislimo na Isusove riječi: „Nema veće ljubavi od ove kad netko položi život svoj za prijatelje svoje“. Tu su nam ljubav ostavili i kao svjedočanstvo povijesti i kao zalag budućnosti.

Neka njihova prolivena krv bude zalogom naše sretnije budućnosti! Njima pak neka bude zalogom nebeske domovine. Stoga se molimo za njih i prikazujemo ovu svetu misu da ih dobri Bog nagradi za njihovu nesebičnu ljubav. Amen ■

## Dan Vojnog ordinarijata, pobjede i domovinske zahvalnosti

Knin, 5. kolovoza 2012.

Draga braćo i sestre, dragi slušatelji hrvatskog radija i gledatelji HRT-a! Kralj Zvonimir, istaknuti hrvatski vladar XI. stoljeća, podigavši u neposrednoj blizini grada Knina crkvu sv. Marije u Biskupiji, omogućio je da upravo ovdje bude središte vjerskog života njegovog vremena. U crkvi sv. Marije nađen je i sačuvan najstariji Gospin lik u hrvatskoj umjetnosti. Nazivamo ga „Gospa Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta“, a Vojna biskupija u Republici Hrvatskoj časti ju kao svoju zaštitnicu.

Sve do ulaska našeg naroda u krilo Katoličke crkve, gledajući povijesno i kulturološki, gotovo da se za nas nije znalo. Ulaskom u krilo Katoličke crkve, počela se pisati i hrvatska povijest. O tome svjedoče brojni dokumenti. Jedan od vrednijih svakako je razmjena pisama (od 7. lipnja 879. godine) između pape Ivana VIII. i kneza Branimira. Tada se Crkva u Hrvatskoj definitivno povezala s Rimskom crkvom i priznala vrhovnu vlast pape. Papa se izravno obratio Branimiru, blagoslovio njega, njegovu zemlju i narod i time ga priznao kao samostalnog vlada-

ra, a njegovu državu samostalnom zemljom.

Od tada se Crkva u Hrvata nikada nije, ni uz najteže krize, odvajala od Apostolske rimske crkve, a ova je marno pratila, štitila i uvijek podržavala zemlju Hrvata, pomažući nam očuvati narodni i vjernički identitet. U tome nije prestala ni onda kada je u Domovinskom ratu, u vrlo složenom kontekstu međunarodnih lobija, bilo doista hrabro stati uz ovu zemlju, braniti njezino pravo na slobodu i samostalnost. Ulaskom u Crkvu, naši su pradjedovi prihvatili evanđeosko svjetlo kao navještaj slobode i nade. To je ostalo tijekom stoljeća kao neka duboka unutarnja iskra u srcima sinova i kćeri hrvatskog naroda te se nisu dali ni od koga pokoriti. U njima se uvijek budila svijest da su za slobodu ne samo rođeni nego i kršteni. I tako je Evanđelje postalo nadahnuće naše slobode.

Mi ćemo se kao narod moći očuvati, ukoliko se budemo napajali na tim istim izvorima, prije svega na Evanđelju. To je važno istaknuti posebno danas kada se kršćanske vrijednosti u Europi, kao i u našoj zemlji, nastoje obezvrijediti.



Unatoč tome, zajedništvo različitih naroda gradi se na temeljnim ljudskim i kršćanskim vrijednostima, koje su postavili osnivači velike europske obitelji.

U današnjoj Božjoj riječi prorok Sofonije poziva Izraelce na radost. On poručuje: "Gospodin je u sredini tvojoj! Ne boj se više zla!" Prorok Sofonije budi nadu u narodu koji se našao u beznadnom vremenu. Stoga je kršćanstvo vjera radosti i nade jer se oslanja na Boga. "U njemu živimo mičemo se i jesmo" (Dj 17, 28), poručuje apostol Pavao. Poruka nade, koju izriče prorok Sofonije, i danas je aktualna. Nalazimo se ne samo u gospodarskoj krizi, riječ je o krizi postojeće civilizacije. To je prava i duboka kriza čovjeka i njegovih odnosa, vrijednosti i smisla života. Ni jedna civilizacija nije vječna, pa ni naša. Pa zato i nije problem u tome što ona odlazi, nego u tome hoće li čovjek napustiti vrijednosti od kojih je živio; hoće li one biti pokretačka snaga u njegovoj budućnosti, ili neće. Bio bi to kraj njegova opstanka.

S krizom osobnosti povezana je i duboka kriza društva. Stoga su danas za opstanak društva neophodni ljudi iskrena duha, razuma, srca i pravednosti. Problem se ne nalazi izvan nas. On je prisutan u našoj nutrini. Nedostaje nade, radosti, optimizma, smisla, osjećaja i solidarnosti, spremnosti prihvaćanja žrtve. Stoga su nam potrebni ljudi koji će u naše društvo unijeti duh pouzdanja i pokrenuti sve pozitivne snage ove zemlje. II. vatikanski sabor na više mjesta spominje da posebnu odgovornost u društvu imaju vjernici, jer vjera nije otuđenje, nego buđenje svih ljudskih potencijala koje je Bog obilno položio u čovjeka kako bi krize bile kušnje, ali ne i porazi.

Uskoro ćemo ući u „Godinu vjere“ koju će papa proglasiti u mjesecu listopadu. Pokušajmo već danas otvoriti svoja vrata vjeri. Cilj je te godine da učinimo jedan napor da Boga još više upoznamo, da se susretnemo s pravom Istinom, Isusom Kristom i da živimo prema njegovom evanđelju.

Sestra karmelićanka, Edith Stein, koju je blaženi papa Ivan Pavao II. proglasio sveticom, inače profesorica filozofije i mučenica Hitlerova Auschwitzta piše: „Wer die Wahrheit sucht, der sucht Gott“ (Tko traži istinu, Boga traži). Izraziti primjer traženja smisla života i Boga bio je sv. Augustin. Kad se obratio i dao krstiti uskliknuo je: "Kriste, ljubavi moja, kasno sam te upoznao".

Knjiga Otkrivenja govori o sukobu dobra i zla, između Žene koja rađa život i Zmaja koji pokušava uništiti život. Žena odjevena u sunce označava Crkvu ali i Blaženu Djevicu Mariju kojoj na putu stoji đavao, "ubojica čovjeka od

početka", kako ga je nazvao Isus Krist. Sunce je Krist Gospodin, a Žena koja se spominje je Blažena Djevica Marija. Ona je sva usredotočena na očuvanje Života. Stoga, nisu bez razloga osnivači Europske unije stavili u prvotnu zastavu zajednice naroda 12 zvijezda iz Knjige Otkrivenja. Nadamo se da će ova naša „stara Europa“ prepoznati govor simbola i otkriti snagu koja se nalazi u Ženi Ivanove Apokalipse, a to je Blažena Djevica Marija.

Evanđelje nam govori o susretu dviju majki. Blažene Djevice Marije i rođakinje Elizabete. Elizabeta pozdravlja Mariju: "Blažena ti što povjerala da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina". I tako Elizabeta slavi Marijinu vjeru i njezino božansko majčinstvo. Iz Marijine duše izlazi hvalospjev Božjoj ljubavi što je upravo nju, svijetu nepoznatu, Bog odabrao da bude Majkom Božjom. Bog koji se utjelovio pod Marijinim srcem ostvarit će novi pravedniji svijet. Marija nam poručuje da je snaga u „malenima“, da će silnici biti „zbačeni s prijestolja“, a „nezatni“ će biti uzvišeni, da će se „gladni“ nasiti dobrima, a „bogatiji“ biti otpušteni prazni.

Oholice, tirani, nepravedni bogataši nemaju mjesta u novom mesijanskom kraljevstvu. Bog ne treba za ostvarenje svoga kraljevstva svjetsku silu, snagu oružja, zavodljivost novca. Pred Bogom to ne znači ništa. Blaženi oni koji svoju snagu i postojanje stavljaju u Boga. Bog upravo preko jednostavnih, nezatnih i siromašnih ostvaruje svoja velika djela u povijesti spasenja. To su uporišta nade u ovim vremenima, a ne utopija. To je povijesna istina, kolektivno iskustvo Crkve i naroda. Bog čini velika djela, jer je njegovo ime sveto. U njemu nema tame, mržnje, zla ni smrti. Tko mu je blizu, nositelj je života, jer je on Život.

Molimo danas za takav duh čovjeka i naroda. Neka naše bogoljublje bude duboko čovjekoljublje, a čovjekoljublje neka bude na slavu Božju. Zato vam svima poručujem: Budite radosni! Gajite nadu. Čuvajte ponos povijesti. Čuvajte svoje obitelji, budite radost jedan drugome! Poštujte život od samoga začeca! Na to nas posebno obvezuju naši branitelji, živi i poginuli. Na to nas obvezuju roditelji, koji su izgubili svoje sinove. Na to nas obvezuju djeca i supruge poginulih.

I dok vam čestitam ovaj veličanstveni Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja i Dan Zaštitnice Vojne i Policijske biskupije, preporučam vas sve dragom Bogu i Majci Božjoj. Neka nam Bog Isus Krist bude čvrsto uporište u našem hodu. Na tu nakanu posebno molimo, moleći se za sve poginule branitelje. Amen ■

## **Blagoslov križnog puta - spomen-parka branitelja Domovinskog rata** Čelebić, BiH, 12. kolovoza 2012.

Dragi gospodine župniče, braćo svećenici, braćo i sestre u Isusu Kristu! Svjedoci smo blagoslova velikog zdanja, čijeg značenja nismo ni svjesni u ovom trenutku, ne samo za ovaj livanjski kraj, nego i šire. Nije riječ samo o blagoslovu postaja križnoga puta, nego i o njegovoj poruci koji je podigla vaša ljubav.

Kako je uopće došlo do izgradnje križnog puta - spomen-parka branitelja Domovinskog rata Čelebić? O tome nam je rekao više idejni začetnik i glavni voditelj gradnje gospodin Zvonko Popović, visoki časnik Hrvatske vojske.

Svima vama je poznato da je u ovom livanjskom kraju tijekom povijesti stradao velik broj kršćana katolika, naročito u II. svjetskom ratu i poraću, a posebno u Domovinskom ratu. U vrijeme II. svjetskog rata stradali su mnogi nevini ljudski životi, a u Domovinskom ratu bila su spaljena mnoga ognjišta i poginuli branitelji. Nažalost, mnogi su se ljudi raselili i odselili u druge zemlje, ali je zato ostalo kamenje kao živi spomen na teške dane hrvatskog naroda u ovom dijelu BiH. Kamen porušenih i spaljenih domova bio je dugi niz godina u ljetnim mjesecima pokriven koprivom i travom, a u zimi snijegom. Kiša ga je često umivala kako bi dočekao dan kad će biti ugrađen u križni put i krunicu.

Križni put je podignut od kamena, koji je ostao jedini svjedokom zbivanja na ovim područjima. Zahvaljujući ideji gospodina Zvonka, koji je rekao da je u dubini svoje duše osjetio želju da se ovaj kamen sakupi i presloži u kršćanske simbole, tako je podignut veličanstveni spomenik zvani "Križevi", uz pomoć dobrih ljudi, koji je posvećen "Kamišarima", nalik na onaj na Vukovarskom groblju. Ovaj spomen-park je prije svega spomen na te divne i drage naše branitelje Domovinskog rata.

Krunica koja je napravljena od kamena, spomen je na krunicu što su je nosili sa sobom naši branitelji. Oni su sa sobom ponijeli u svom rodoljublju i domoljublju na bojište narodne ideale i univerzalnu ljubav. Krunicu oko vrata i vjeru u srcu. Bogoljublje i čovjekoljublje.

Nadamo se da će od danas ovaj prostor biti jedno veliko okupljalište ljudi, barem jednom godišnje, posebno ljudi livanjskoga kraja, jer svaki ovaj kamen svjedoči o vjeri, o praštanju, o ljubavi, o molitvi, o prihvaćanju križa, o prihvaćanju života; ukratko, o vjeri hrvatskog puka koji je živio na ovim prostorima. Svaki ovaj kamen poziv je svim Livnjacima da obnove svoju vjeru, a

iseljenicima da ne zaborave svoje korijene koji su hrvatski i katolički. I tako će ovaj prostor postati mjesto molitve, na kojem će se mnogi nadahnjivati kako se živi bogoljublje, čovjekoljublje i domoljublje zajedno.

U svojem pismu vaš mi je biskup mons. Franjo Komarica pisao da mu je želja da još bolje upoznate svoju vjeru, da je živite i svjedočite. Ovaj će spomen-park biti mjesto okupljanja ljudi, sjećajući se svih nevinih krštenih duša, moleći se za njihov pokoj, ali i za vlastiti život, kako bi svojim životima mogli obnoviti lice zemlje, posebno lice Livanjskog kraja; kako bi se ponovno vratila vjera i život, čula pjesma mladića i djevojaka, odzvanjala ganga, i vidjela lica razdragane djece.

Braćo i sestre! Nije bilo lako podići ovo velebno zdanje. Dobra volja, ustrajnost i vjera urodile su plodom. Pokazalo se i ovog puta da je snagom vjere moguće učiniti ono što je ljudskim snagama nemoguće. Vjera u Boga Isusa Krista bila je oduvijek, i danas također, naša pokretačka snaga. To posebno svjedoči krunica kao i postaje križnog puta, podignuti na ovom prostoru, koja svaka od njih ima svoju povijest i svoju poruku, a posebno spomenik na kojem piše Alfa i Omega. Riječi su to Kristove koji je rekao za sebe: "Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji! Početak i svršetak!" (Otk 22, 13). Ovih nedjelja slušamo euharistijski govor o "Kruhu života" - a to je sam Isus, koji je Početak i Svršetak.

Današnje evanđelje nastavak je evanđelja od prošle nedjelje. Ono opisuje mrmljanje Židova zbog Isusovih riječi: "Ja sam kruh života koji je s neba sišao" (Iv 6, 41). "Nije li to sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: "Sišao sam s neba"? (Iv 6, 42), pitali su se Židovi. Tim su riječima otvoreno dali do znanja da ne priznaju Isusa kao Spasitelja svijeta, da je on božanskog porijekla.

Evanđelist Ivan, koji je napisao ovo evanđelje svojim vjernicima za pouku, želi istaknuti da je mrmljanje protiv Isusa bilo u stvari suprotstavljanje i odbijanje Božjega dara vjere i spasenja koje nam Bog nudi po svom Sinu Isusu Kristu. A to je grijeh protiv Duha Svetoga. Bog sve poduzima da spasi čovjeka. O čovjeku ovisi hoće li ga prihvatiti ili neće. U drugom dijelu evanđelja evanđelist je više istaknuo blagovanje: "Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek" (Iv 6, 41). Kruh o kojem govori Isus jest euharistija i Riječ Božja.

Braćo i sestre! Poznato je da je za vrijeme komunizma bilo teško nabaviti Biblije, posebno

u Rusiji i Kini. Biblije su smatrali neprijateljskim djelovanjem. Zbog toga je puno ljudi bilo po zatvorima. Jedan je ruski liječnik, koji je bio u zatvoru u Sibiru, rekao: "Kad sam bio na prisilnom radu i u tamnici Riječ mi je Božja davala snagu i svima koji su bili sa mnom u zatvoru. Kristovo evanđelje ulijevalo mi je nadu".

Braćo i sestre! Bogu hvala, mi nismo u tako teškoj situaciji kao kršćani u vrijeme komunističkog jednonumlja. To ne znači da nemamo teškoće u isповijedanju i življenju vjere. Najnoviji blaženik dr. Ivan Merz je rekao: "Kako je teško biti kršćaninom!" I pred nama je, kao i pred Ilijom, dalek put. Treba nam snage i jakosti da bismo se održali kao vjernici. Najbolji lijek je Riječ Božja, molitva i euharistija o kojoj govori Isus u današnjem evanđelju.

Bilo mi je drago slušati neke naše branitelje koji su govorili o važnosti molitve u njihovom životu, ali jednako tako i jednog hrvatskog generala koji je rekao da svake večeri prije spavanja imaju običaj u obitelji pročitati dio Sv. pisma i izmijeniti misli što im ono poručuje. To je posebno iskustvo, koje je dano onima koji prihvaćaju Evanđelje kao Riječ Božju, koje ne ostaje bez ploda u dušama onih koji ga vjerom prihvaćaju i u srcu o njemu razmišljaju. U svjetlu ovih riječi ne čudimo se što je Isus rekao: "Blago očima koje gledaju što vi gledate! Kažem vam: mnogi su proroci i krajevi htjeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli" (Lk 10, 23-24).

Da bi Riječ Božja bila u nama djelotvorna, apostol Pavao poziva u Poslanici Efežanima vjernike na novi život. Nabraja 6 ljudskih mana koje se javljaju u međuljudskim odnosima, a to su: gorčina, gnjev, srdžba, vika, hula, opakost. Ako je čovjek vječito ljut na sebe i na druge, ako optužuje Boga i ljuti se na sve pa i na samoga Boga, u njemu ne može doći do novog života. Samo Bog može učiniti čudo da se takav čovjek obrati. Stoga je potrebna molitva za obraćenje takvih ljudi, prije svega za vlastito obraćenje, a onda i za obraćenje drugih ljudi, jer Bog ne želi smrti grešnika nego da se obrati i da živi. Zato je i došao.

Nasuprot mana o kojima govori Pavao on pred nas stavlja vrline kao što su dobrostivost, milosrdnost, praštajući jedni drugima kao što je Bog u Isusu Kristu oprostio (usp. Ef 4, 32). Zato Pavao kaže: "Budite dakle nasljedovatelji Božji,

kao djeca ljubljena i hodite u ljubavi kao što je Krist ljubio vas i sebe predao za nas kao prinos i žrtvu Bogu" (Ef 4, 2).

Braćo i sestre! Svaki kamen koji je ugrađen u križni put i krunicu upravo nam o tome zbori. Kamen je bio svjedokom muka, tjeskoba, ali i vjere naših pradjedova. Stoga su i sakupljeni na ovom kratkom prostoru i ugrađeni u križni put i kršćanske simbole.

Prije dolaska Hrvata ovim je područjem prolazio "Rimski put" koji je povezivao Salonu (Solin) Dugopolje, Vaganj, Lištane, Strupnić i vodio prema Livadnicama, Glamočkom Polju i dalje. Prije dolaska Hrvata ovdje su se nalazile tri kršćanske bazilike. Hrvati su tada kao pаметan i mudar narod prihvatili Isusa Krista u punoj slobodi za svoga Spasitelja i otkupitelja, Isusuovu majku za svoju majku, a vjeru kao svjetlo na svom putu. Evanđeosko svjetlo su prihvatili kao navještaj slobode i nade, koje je tijekom stoljeća ostalo kao neka duboka iskra u srcima sinova i kćeri našega naroda, te se nisu dali ni od koga do kraja pokoriti, jer se uvijek ponovno budila svijest da su za slobodu ne samo rođeni nego i kršteni. Našim krštenjem započela je i naša povijest i naša kršćanska kultura. Jedan od najpoznatijih pisaca desetog stoljeća Porfirogenet navodi Livno kao jedan od prvih gradova u Hrvata koji su primili krštenje. Ovaj je kraj opisao najpoznatiji otomanski putopisac Čelebiji, odatle ime i Čelebić.

Braćo i sestre! Narod hrvatskoga puka koji živi ovdje od stoljeća sedmog, doživio je velika stradanja, muke i tjeskobe, osobito u novije vrijeme pa je dostojno i pravedno da se sve to na neki način trajno obilježi i bude poticaj ohrabrenja sadašnjim generacijama, da što bolje upoznaju svoju povijest i vjeru, da vjeru žive i svjedoče, kao što to poručuje sadašnji pastir ove banjolučke biskupije mons. Franjo Komarica.

I na kraju, iskrene čestitke svima vama, posebno hvala onima koji su na bilo koji način pridonijeli podizanju spomen-obilježja u znak zahvalnosti Hrvatima koji su živjeli na ovim područjima. Dobri Bog neka vas prati kao i zagovor Majke Božje Kraljice Hrvata. Neka svim pokojnim Livnjacima i svim braniteljima udijeli pokoj vječni, a svima vama dar vjere, da budete dostojni sinovi i kćeri svojih pradjedova, očeva i majki, na ponos hrvatskom narodu i Crkvi u Hrvata. Amen ■

### 13. regionalno hodočašće policijskih uprava sjeverozapadne Hrvatske Ludbreg, 31. kolovoza 2012.

Poštovani i dragi policajci, dragi vatrogasci, braćo svećenici, dragi hodočasnici koji ste došli iz svojih župa, braćo i sestre u Isusu Kristu! Nalazimo se u Ludbregu, u svetištu Predragocjene Krvi Kristove. Godine 1739. harala je Moslavinom i Slavonijom strašna bolest, zvana kuga. U 7 mjeseci preminulo je oko 4.500 ljudi. Na Hrvatskom saboru, koji se održavao u Varaždinu, odlučeno je da se izgradi zavjetna kapela, samo da nestane ta opaka bolest. Ludbreg je izabran kao buduće zavjetno svetište, jer se u njemu godine 1411. dogodilo čudo. Kuga je prestala, ali zavjet nije izvršen te je s vremenom pao u zaborav.

Svećenik Juraj Lahner proučavao je spise Hrvatskog sabora i otkrio da postoji neispunjen zavjet Hrvatskog sabora, a to je podizanje zavjetne kapele. Pokrenut je i postupak da se zavjet izvrši. 2. srpnja 1939. godine bilo je objavljeno da će se zavjet ispuniti. Blaženi kardinal Štepinac je uputio poziv hrvatskom narodu da se tijekom 1940. godine, povodom 1300. godišnjice dolaska Hrvata, kad se slavila Hrvatska sveta godina, iz-

vrši zavjet Hrvatskog sabora i izgradi zavjetna kapelica. No, kako su nadošle ratne godine, sve je to bilo potisnuto u stranu. Osim toga, komunisti su 1945. godine ubili župnika župe Ludbreg. Svi ti nemili događaji odgodili su gradnju svetišta. Tome su pridonijeli i tadašnji predstavnici lokalnih vlasti. Tek u novije vrijeme, zauzimanjem ludbreškog župnika Ivana Juraka, koji je 1982. godine izdao "Vodič za svetište", vlast je bila nešto popustljivija prema Crkvi.

Dolaskom demokracije sadašnji župnik mons. Josip Đurkan, pokreće akciju izgradnje svetišta zavjetne kapele. Godine 1990. okupilo se u Ludbregu oko pedeset tisuća hodočasnika. U procesiji je sudjelovao i kardinal Franjo Kuharić koji je rekao: "Ovakvu svečanost Ludbreg nikad nije imao".

Gradnja sadašnjeg svetišta trajalo je od 1993. do 1996. godine. 1. rujna iste godine održana je svečana proslava Svete nedjelje i Krvi Kristove održana pod geslom: "Uskrsli Krist, uvijek isti". I tako je te godine bio ispunjen zavjet Hrvatskog sabora.





Braćo i sestre! Nakon 1996. godine svake godine početkom mjeseca rujna u Ludbregu se održava svečanost: "Deset dana Svete nedjelje" u čast Predragocjene Krvi Kristove. U ovom slavlju sudjeluju već 13 godina vjernici hrvatske policije, a sve donedavno je sudjelovala i hrvatska vojska, koja je bila smještena na ovom dijelu Domovine.

U misno slavlje uvode nas današnja liturgijska čitanja. Prvo čitanje govori o sklapanju saveza između izraelskog naroda s jedne strane te Boga s druge strane. Presudnu ulogu u sklapanju Saveza odigralo je žrtvovanje i krv životinja, koja se u tom vremenu koristila za sklapanje ugovora među ljudima i plemenima. Bog se preko Mojsija obvezao da će blagosloviti narod bude li čuvao Božje zapovjedi, a narod je uzvratilo obećanjem da će izvršavati savez. Mojsije je tada krvlju poškropio žrtvenik i narod, govoreći: "Ovo je krv Saveza koji Gospodin sada sklapa na temelju svih ovih riječi". Poškropljenom krvlju žrtvenika i naroda želi se naglasiti prisno zajedništvo Boga sa svojim narodom. Kada se narod udaljio od Boga, kada je počeo činiti zlodjela mrska Bogu, proroci su pozivali narod da ponovno uspostave savez s Bogom, kojeg su preci sklopili preko Mojsija. Sve je to bio znak sklapanja jednog novog i posve drugačijeg saveza.

Isus Krist, Druga božanska osoba Presvetog Trojstva, utjelovio se i postao čovjekom. Uzeo je na sebe ljudsku narav, postao je u svemu sličan nama osim u grijehu. Njegova prolivena krv

na križu najveća je objava Božje ljubavi. "Uistinu, Bog je toliko ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njege vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni". Isusova prolivena krv na križu znak je oprostjenja grijeha, te postaje razlog ljudske radosti.

Isus je protumačio smisao žrtve na Posljednjoj večeri. Rastanci su uvijek bolni. No Isus ne ostavlja svoje: on i dalje ostaje s njima, dajući samoga sebe u znaku kruha i vina, u euharistiji. Kao što je kruh i vino znak tjelesnog života tako su tijelo i krv Kristova znak duhovnog života. Pretvarajući kruh u tijelo Kristovo, vino u krv Kristovu, Isus želi naglasiti da je on istinska hrana koju Bog daje ljudima, kako bi živjeli i tako sačuvali u sebi božanski život. Zato i kaže Isus na Posljednjoj večeri: "Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen" (Lk 22, 19). A nad čašom, nakon što su večerali, kaže: "Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas proljeva" (Lk 22, 20).

Kada Isus kaže: "Ovo činite meni na spomen" nije to neko puko sjećanje nekog prošlog događaja, nego je to navješćivanje sadašnjih čudesnih djela što ih Bog čini ljudima. U liturgijskom slavlju ti događaji postaju, na neki način, stvarnost. Euharistija ja dakle spomen Kristove smrti, ali i prisutnost njegove žrtve i predokus njegova slavnog uskrsnuća. Ona je sakrament trajne spasenjske blizine uskrslog Gospodina. Taj spomen živi i djeluje osobito u euharistiji.



Isus Krist je doista prisutan kao uskrsnuli i živi i djeluje snagom Duha Svetoga. Euharistija hrani snagom Duha Svetoga vjeru u dušama ljudi. Inače bi bez toga Euharistija lako upala u zaborav. Euharistija hrani kršćanski život i budi nadu u konačni susret vjernika sa svojim Gospodinom. Možemo odvažno reći: kada se pričestujemo, ne samo da primamo Gospodina Isusa, nego i on nas prima (Wojtyła: „Put do Krista“, str., 155).

Euharistija je najveći sakrament naše vjere, sakrament u kojem se zapravo sve skuplja. Isus je prisutan i kao Čovjek, Sin Božji, Sin Marijin; prisutan je snagom riječi, prisutan je pod prilikama kruha i vina koje je sam izabrao kao znakove svoje prisutnosti. U svakome od nas, koji vjerom prihvaćamo euharistiju, događa se preobrazba. „Podade moć da postanu djeca Božja“ (Iv 1, 12), piše sv. Ivan. Dodaje i na drugom mjestu: „Sinovi Božji se zovemo i jesmo“ (1 Iv 3, 2). To je stvarnost. Blago dušama koje u to vjeruju!

Dakako, potrebno je pristupiti euharistiji čista srca, bez teškoga grijeha. Sv. Pavao izričito poručuje: „Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije“ (1 Kor 11, 28). U Euharistiji primam Krista, ali i Krist prima mene.

Dragi policajci, dragi vatrogasci, braćo i sestre! Mnogima je poznato, posebno vama, koji ste bili u ratu koliko je značila ljudska krv da bi ranjenik preživio. Zahvaljujući ljudskoj krvi mnogi su ostali na životu. No, na još uzvišeniji način, zahvaljujući Kristovoj krvi, mi nastavljamo živjeti u Božjoj milosti. Po svetoj pričesti svaki vjernik prima svu božansku „infuziju“ Krvi Kristove, koja mu znači život. Otvorimo se toj mogućnosti vlastitog duhovnog oživljavanja. Danas nam ta „infuzija“ jako treba.

Po Euharistiji se sjedinjujemo s Isusom Kristom. To mogu shvatiti samo ljudi vjere. Svoju su sumnju u Isusovu prisutnost u znaku kruha i vina izrazili Isusovi suvremenici, pitajući se: „Kako nam ovaj može dati tijelo za svoje jelo?“ (usp. Iv 6, 52), a Isus im odgovara: „Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete njegove krvi, nemate života u sebi!“ Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan“ (Iv 6, 53-54).

Braćo i sestre! Kad govorimo o Krvi Kristovoj onda se sjećamo i krvi naših branitelja. Njihova krv je spasila ovu zemlju. Bili smo terorizirani od okupatorske vojske. Cijena je bila krv hrvatskih branitelja. Stoga treba cijeniti njihovu prolivenu krv, kojom su branili svaku grudicu ove zemlje. Nema toga novca kojim bismo se odrekli svoje zemlje. Ova zemlja je plaćena krvlju branitelja. Najodgovorniji ove zemlje moraju s time računati, posebno u pregovorima kada su u pita-

nju problemi oko konačnog zaključivanja granica države Hrvatske. Hrvatska krv u vrijeme Domovinskog rata nije bila prolivena u osvajanju tuđih prostora, nego u obrani vlastite zemlje. Na njih se može primijeniti Isusova riječ: „Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko svoj život položi za svoje prijatelje“ (Iv 13, 15).

Danas su zajedno s nama i naši hrvatski vatrogasci. Na njih se također mogu primijeniti spomenute Isusove riječi. U vrijeme Domovinskog rata vatrogasci su bili često na najizloženijim mjestima. Ako su hrvatski branitelji u Domovinskom ratu krvlju spašavali zemlju, vatrogasci je danas spašavaju od onih kojima ona smeta.

Vatrogasnu zajednicu obilježavala je ljubav prema bližnjemu, domu i domovini. Ta ljubav je vidljiva iz dana u dan od sjevera do juga, istoka do zapada.

Otac hrvatskog vatrogastva gospodin Đuro Deželić postavio je vatrogasno društvo na dva važna temelja: Na ljubavi prema Bogu i ljubavi prema čovjeku. Poznato je da gospodin Deželić nekima smetao nakon II. svjetskog rata jer je postavio vatrogasno društvo na ta dva temelja. Zbog toga je njegov spomenik bio maknut 1963. godine. No, dolaskom slobodne i neovisne države Hrvatske, koji je stvorena zahvaljujući hrvatskim braniteljima na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, lik Đure Deželića dobio je dostojno mjesto u gradu Zagrebu. Postavljanje Deželićeva lika znači da se ne odričemo vrijednosti koje je on zastupao, naprotiv, želimo ih ponovno oživjeti, i što dosljednije živjeti kršćanske vrijednosti. Njih se ova zemlja ne smije odreći jer ih ništa ne može zamijeniti. Naime, postoje neki principi od kojih čovjek ne može i ne smije odstupiti po nikakvu cijenu.

Sada bolje razumijemo Deželićev moto: „Naprijed za dom i rod“. A to znači da je nemoguće obnoviti obitelj, dom i domovinu, bez temeljnih evanđeoskih vrlina koje su nas resile od stoljeća sedmog, kao što su dobrota, ljubav, nesebičnost, požrtvornost, hrabrost, spremnost na žrtvu, obrana života i vjera.

I na kraju, zahvaljujem organizatorima ovoga hodočašća, prije svega načelnicima policijskih postaja, kao i MUP-ovu Odjelu za suradnju s Vojnim ordinarijatom, te predstavnicima vatrogasne zajednice Hrvatske. Posebno zahvaljujem policijskim svećenicima na brizi i organizaciji.

Svima vama želim da vas obuzme osjećaj zahvalnosti, najprije prema Bogu Isusu Kristu, da nikada ne zaboravite Krvi Kristovu koja nas je otkupila i spasila, koja nas napaja snagom Božjeg života; da nikada ne zaboravite prolivenu krv naših branitelja. Stoga i molimo: Krvi Kristova spasi nas! Amen ■

## Nagovor vojnog ordinarija na ispraćaju 20. HRVCON u ISAF Zagreb, 3. rujna 2012.

Dragi hrvatski vojnici, dočasnici i časnici. Sve vas srdačno pozdravljam, pozdravljam također pripadnike oružanih snaga: Albanije, Bosne i Hercegovine, Crne Gore i Makedonije. Zahvaljujem brigadnom generalu Vladi Šindleru na pozivu na ovo prigodno druženje s vama. Na početku ovog našeg zajedničkog druženja želim podijeliti s vama kao vojni biskup nekoliko misli prije vašeg odlaska u mirovnu misiju u Afganistan. Dragi hrvatski vojnici, časnici i dočasnici vi predstavljate kontinuitet povijesnog odabira hrvatskog naroda od 7 stoljeća kada se obvezao papi da nikome neće činiti nasilje, da neće osvajati tuđe, a da će braniti svoje i njegovati mir.

Činjenica je, naime, da su naši preci doselili u svoju sadašnju domovinu na poziv cara Heraklija iz svoje stare domovine, iz "Bijele Hrvatske" koja je bila u današnjoj južnoj Poljskoj, oko Krakova. Godine 641. naši su preci stupili i prve odnose s Rimskim biskupom. U tom vremenu započinje pokrštenje Hrvata. Godine pak 679. spominje se veoma važan i zanimljiv međunarodni ugovor s papom Agatonom kojim se Hrvati obvezuju da "neće napadati tuđe zemlje". I oni su se toga držali.

Vaša odvažnost kojom odlazite u tu daleku zemlju postat će izvorom radosti mnogim ljudima u toj zemlji, ljudima koji žude za mirom upravo onako kako smo i mi težili u vrijeme kada smo bili napadnuti.

Dragi prijatelji! Ako je danas čovjek ičega gladan, onda je to za mirom, srećom, kako u osobnom životu tako u obitelji, među narodima i u svijetu. Vi idete u Afganistan kako biste donijeli mir toj ratom izmučenoj zemlji. Istovremeno, dragi vojnici, dočasnici i časnici, dok donosite mir drugima, čuvajte mir savjesti i duhovno poštenje. Poštujte sve i svakoga u njegovom uvjerenju i životnom opredjeljenju. Ukoliko niste znali, Afganistanci su nazvali naše vojnike "anđelima". To znači da su se hrvatski vojnici odnosno policajci, istakli u vrlinama koje su općepoznate među ljudima i za kojim čezne svaki čovjek. Poštujući druge, vi ćete na taj način graditi mostove zajedništva i suživota. Ne sudite i ne osuđujte nikoga!

S vama ide i vojni kapelan vlč. Ante Miha-

ljević koji je već bio u Afganistanu i prilično poznaje prilike života tih ljudi, ali i vojnika. Šaljem ga da vam bude brat i prijatelj, kolega i osoba posebnog intimnog povjerenja, kome se možete povjeriti i tražiti pomoć. On će vam pomoći da ostanete svoji, da pronađete oslonac u krizama vašega života, da snagom vjere, molitve, svetih sakramenata, a posebno snagom svete mise ojačate svoje srce i dušu.

Želim vam da se vratite svojim kućama, svojim obiteljima i u svoju dragu domovinu, ponosno i ispunjene duše, radosni što ste mogli sudjelovati u tako časnoj misiji, kao što je ova misija mira. Uvjeren sam da ćete se vratiti s puno iskustva, duhovnog iskustva i bogatstva naroda kojemu idete, i koji ćete svojim mirom služiti. Mi ćemo vas iz Vojnog ordinarijata pratiti svojim molitvama i svakim drugim oblikom podrške.

Poštujte svoje zapovjednike, a međusobno gradite povjerenje i prijateljstvo, držeći se one Isusove: "Što želite da vama drugi čine, vi najprije činite drugome". Tako ćete graditi međusobno povjerenje i prijateljstvo. Bog će tada biti s vama i u vašem djelovanju.

Želim da vas prati Božji blagoslov. Budite u kontaktu sa svojim dragim obiteljima. To će im puno značiti, posebno vi koji se ste obiteljski ljudi. Njihova će vas molitve pratiti: molitva oca i majke, molitva djece i žene, prijatelja.

Tijekom dana, a posebno na večer nađite vremena za sabranost i molitvu. Neka s molitvom započne vaš dan i neka tako završi. Preporučite se zagovoru Blažene Djevice Marije. Osjetit ćete tada snagu, jakost, hrabrost biti čovjek mira i pravednosti. Sveta misa će vam posebno davati snagu na putu misijskog djelovanja.

Budite svjesni da predstavljate svoju državu, svoj narod, i građane svoje domovine, prije svega Hrvatsku vojsku i policiju. Imajući to pred očima, pomoći će vam da sačuvate svoje ljudsko i kršćansko dostojanstvo.

I dok se opraštamo s vama, ja vam obećavam svoju molitvenu podršku. Želimo vam reći - doviđenja - što znači: pođite sretno. I sretno se vratite u svoju voljenu zemlju, u svoje postrojbe, svojim dragim obiteljima. ■

## Blagdan sv. Marka Križevčanina - Dan kapelanije Koprivnica, 6. rujna 2012.

Svaki kršćanski narod, pa tako i hrvatski, imao je tijekom svoje povijesti svetih muževa i žena, dostojnih da ih se časti. Jedan od njih je i sv. Marko Križevčanin. Rođen je u kraljevskom gradu Križevcima godine 1589., a ubijen je u Slovačkoj, u Košicama 7. rujna 1619. godine. Studirao je najprije u isusovačkom kolegiju u Austriji, u Grazu. Odlazi zatim na studij u Rim, u glasoviti rimski kolegij Germanicum et Hungaricum. Svojim je rukom zapisao da je Hrvat. Njegov se potpis i danas čuva u arhivu Zavoda u Rimu. Kao student, poznatog rimskoga sveučilišta Gregorijane, odlikovao se krepostima i bistrinom uma. U Rimu je boravio od 1611. do 1615. godine.

Za svećenika je zaređen u Rimu da bi se, nakon kratkog vremena, vratio u zavičajnu zagrebačku biskupiju. Mađarski kardinal Petar Pazmany ga poziva u Ugarsku gdje postaje ravnatelj sjemeništa a nakon toga odlazi u Slovačku, u grad Košice, koje su bile glavna utvrda ugarskog kalvinizma. Namjesnik kralja Matije II, pozvao je još dvojicu isusovačkih svećenika: Stjepana Pongraca, mađara te Melhiora Grodzieckog, poljaka. Oni su imali veliki utjecaj u učvršćivanju katoličke vjere u Slovačkoj.

Kalvini su optužili katolike da su 13. srpnja 1619. godine prouzročili požar u gradu. Tih se dana u Košicama nalazio i naš Marko Križevčanin. Sva trojica svećenika nastojala su, koliko je to bilo moguće, pomoći katolicima, koji su bili na udaru progona. No, kad je zapovjednik kalvinske vojske Juraj Rakoczi 3. rujna 1619. godine ušao u grad Košice, dao je zatvoriti svećenike. Zapovjednik je obećao Marku pokloniti crkveno imanje, ukoliko se odrekne katoličke vjere i postane kalvin. No, Marko je to energično odbio, kao i druga dvojica svećenika.

Uoči njihove smrti vojnici su im postavili uvjete, koje nisu mogli prihvatiti, a to je bilo odreknuće od katoličke vjere. Vojnici su im rekli: "Kad je tako, onda se spremite na smrt". Oni su upitali: "A zašto moramo umrijeti?" Dobili su odgovor: "Zato što ste papisti", to

jest oni koji su privrženi Crkvi i papi. Sva trojica svećenika na to rekoše: "E pa dobro! Za tako svestu stvar spremni smo odmah umrijeti".

Sva trojica su se dobro pripremila za smrt i ispovjedili su se jedan drugome, a zatim su molili na glas. Rano ujutro 7. rujna zapovjednik je došao zajedno s vojnicima u zatvor. Povelili su sa sobom svećenike i stavili ih na najokrutnije muke. Marka su palili bakljama, a zatim su mu odrubili glavu. Kad su mjesni kalvini čuli kako su mučili trojicu svećenika, rekli su da tako okrutnu smrt nisu zaslužili.

Kardinal Pazmany, koji je Marka Križevčanina imenovao kanonikom, zamolio je nekoliko godina kasnije da se pokrene proces o njegovom proglašenju blaženim, tako i za drugu dvojicu svećenika. Postupak je išao veoma sporo, tek ih je u novije vrijeme proglasio svetim papa Ivan Pavao II. Bilo je to 2. srpnja 1995. godine u Košicama, u Slovačkoj. Na proglašenju svetima bilo je prisutno 300.000 ljudi. Iz Hrvatske je došlo dvije i pol tisuće hodočasnika.

Kardinal Kuharić je tom prigodom rekao: "Mučeništvo je trenutak kada se mučenik nađe pred izborom: odustati ili ostati vjeran Bogu Isusu Kristu i njegovoj Crkvi". Ostati, drugim riječima, vjeran svojoj savjesti ili ne. "Međutim, Bog nam objavljuje da je čovjek stvoren za besmrtnost i da nije samo kratkoročno biće ovoga svijeta, te objavljuje čovjeku da ima besmrtnu dušu. Mučenici s tom vjerom polažu život, jer znaju da ga ne gube nego dobivaju u punini".



Sada bolje razumijemo današnja liturgijska čitanja koja se čitaju na blagdan mučenika sv. Marka Križevčanina. Prvo čitanje govori kako se očima bezbožničkim čini da pravednici umiru i da je njihov odlazak s ovoga svijeta kao nesreća i to što nas napuštaju kao propast. No, oni su u miru. Iako se bezbožničkim očima čini da su bili kažnjeni nada im je bila puna besmrtnosti. Štoviše, za malo muke stekli su vječni život. Slično govori i današnje evanđelje, kada Isus poziva da ga slijede, da svakodnevce uzmu svoj križ. Isus nam daje tri poruke uoči svoje smrti:

Prva: "Hoće li tko za mnom, neka se odreće samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom" (Lk 9, 23). To znači da nije dovoljna samo vjera u Boga Isusa Krista, nego treba aktivno sudjelovati u Božjem planu spasenja. "Danomice uzimati svoj križ" znači slijediti Isusa Krista sve do žrtve vlastitog života, kao što je to učinio sv. Marko Križevčanin. Na prvi pogled to nam se čini nemogućim. Ipak, Božjom snagom je to moguće. "Sve mogu u onome koji me jača", poručuje apostol Pavao. To može učiniti samo čovjek koji živi u dubokoj povezanosti s Bogom.

Druga poruka nadovezuje se na prvu: "Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi mene, taj će ga spasiti" (Lk 9, 24). Ne spašava život tko ga izgubi iz drugih nekih motiva, zemaljskih na primjer, nego ako ga gubi poradi Isusa Krista i poradi evanđelja. Blaženi kardinal Alojzije Stepinac je rekao na sudu u Zagrebu da je spreman dati svoj život za Isusa Krista i njegovu Crkvu. Motiv mu je, dakle, bio ljubav prema Bogu.

Treća poruka glasi: "Ta što koristi čovjeku ako sav svijet zadobije, a sebe samoga izgubi ili sebi naudi" (Lk 9, 25). Ona nas stavlja pred izbor: između vlastite komocije i ovozemaljskih motiva ili opredjeljenja za Boga Isusa Krista. I upravo tu se vidi koliko su sveci i mučenici bili spremni do kraja se dati i izložiti svoje živote, uvjereni da će zbog te vjere i predanosti biti nagrađeni od Boga u vječnosti. Kršćanski živjeti znači zauzeti se do kraja u ovom svijetu za dobro bližnjega, kako bi se postigao vječni život. Stoga Isus poručuje da je veličina čovjeka uzeti svoj križ i slijediti ga, da se život spašava ako ga izgubimo radi Krista, da se na taj način stječe ono što se na prvi pogled nekome čini kao besmisao, nalik na utopiju, ali u Kristovoj muci, smrti i uskrsnuću dobiva svoje opravdanje i smisao.

U 2. čitanju apostol Petar daje odgovor na pitanje smisla patnje. Ljudi pokušavaju pronaći odgovor smisla patnje, ali ga ne nalaze. Odgovor nam pruža kršćanska objava koju nam je objavio Isus Krist svojom mukom, smrću i uskrsnućem.

Kršćanin koji je povezan s Kristom poput sv. Marka Križevčanina, kroz životne patnje, dolazi do slave i istinske radosti. "Radujte se kao zajedničari Kristovih patnja", poručuje apostol Pavao. To znači ukoliko budemo sudjelovali u Isusovoj muci, sudjelovat ćemo i u proslavi.

Ako kršćanin trpi kao ubojica ili kradljivac, ili zločinac, te patnje nisu kršćanske, poručuje apostol Petar. Ali ako trpi radi toga što je vjernik i vjernički živi, to je već nešto drugo. On veli: "Pogrđuju li vas zbog imena Kristova, blago vama" (1 Pt 4, 14). "Ako tko trpi zbog toga jer je kršćanin, neka se ne stidi, nego neka zbog toga slavi Boga". Dakle, ne radi se o ljudskim patnjama, nego o patnjama koje vjernik podnosi poradi Krista i vjere.

Uostalom, dobro nam je poznato, barem starijima, da je bilo zabranjeno bilo kakvo vjerničko izjašnjavanje milicajaca u bivšem sustavu. Bili su odstranjeni iz sustava. Drugi su opet, da ih se ne otkrije, daleko odlazili na sv. misu. Priповijedao mi je nekadašnji milicajac kako je imao jednog prijatelja, koji je bio vjernik. "Kad se moje dijete krstilo u Krašiću, on je čuvao stražu. Kad se njegovo dijete krstilo, ja sam čuvao stražu". Sve su to bile vrste patnje koju su podnosili tada vjernici, posebno oni koji su radili u društvenim i političkim strukturama. Bogu hvala, došla su druga vremena i sada svatko može slobodno ispovijedati svoju vjeru.

Kad se apostol Pavao našao poradi Krista u zatvoru, pisao je kršćanima grada Rima: "Smatram uistinu: sve patnje sadašnjeg vremena nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati" (Rim 8, 18), i nastavlja: "Radujem se sada kada trpim zbog vas i u svojem tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu" (Kol 1, 24). Ove su riječi hrabrile mučenike svih vremena i sv. Marka Križevčanina također. One su i danas sposobne ohrabriti da u milosti i snazi Duha Svetoga radosno podnosimo patnje za Krista i njegovu Crkvu.

Stoga je blagdan sv. Marka Križevčanina velika poruka i nama. Možete li si zamisliti jednog policajca i policajku kao sveca odnosno sveticu? To su oni koji savjesno obavljaju svoj posao, svjesni da služe Isusu Kristu. To su oni koji nastoje svoj život uskladiti s Kristom i njegovim evanđeljem. To su oni koji su poput sv. Marka Križevčanina kadri sve podnijeti samo da ne pogaze kršćanske svetinje, koji su kadri sve žrtvovati kako bi sačuvali svoj ljudski i kršćanski obraz. Da bismo u tome uspjeli ponovimo Zbornu molitvu, moleći: "Bože, danas svetkujemo pobjedničko slavlje prezbitera i mučenika Marka Križevčanina. Usliši nam molitve i daj da poput njega budemo tebi vjerni sve do smrti. Amen ■

## Uzvišenje svetog Križa (proslava Dana HRM-a)

Propovijed generalnog vikara o. Jakova Mamića, Podgora, 14. rujna 2012.

Braćo i sestre i sami znadete da križ kao takav nije nešto sveto, a niti je neka okolnost za slavlje. Križ je ljudska tragedija, nerijetko nametnuta životnim zbivanjima ili izazvana ljudskom nerazboritošću i zlobom. Mislim da svi imamo gorko iskustvo težine križa. Znademo kako je mučno nositi križ osamljenosti, poraza i neuspjeha, križ bolesti i izdaje, križ ponižavanja i ignoriranja, križ prijezira, križ teške kušnje, križ gubitka voljene osobe... „Križ“ – to su životne poteškoće i udarci sudbine.

Sveti Pavao govori nekako drugačije o tom „znaku“ i uočava ga kao sablazan Židovima i ludost Grcima (poganima). A danas, u naše vrijeme, ta se istina o „sablazni“ i „ludosti“ provlači kroz prijedloge i hajke kako križ treba iz javnih prostora baciti u otpad religioznih simbola.

Nedostaje razumijevanje križa. Mi kršćani snosimo za to veliku odgovornost. Jer kršćanstvo je zadužio Raspeti da svijetu kaže i ponudi snagu križa. Potrebno nam je drugačije razumijevanje križa negoli je ono koje ga svodi na simbol ljudske propasti. Recimo odmah: križ za nas kršćane nije predmet za „smeće“, niti je znak koji bi ugrožavao nekoga, a najmanje čovjeka. On visi na zidovima naših javnih prostora kao izazov čovjekovoj nemoći, kao zov ljudskoj sebičnosti, kao simbol one vrijednosti koja će ostati kad sve umine.

On je najveći znak ljubavi kojega povijest poznaje. Nemojmo ga svesti na „nakit“, jer je mnogo više od toga. On je testament svijetu kojega je Bog na tom „stolu“ ispisao svojom krvlju. On je zapamtio svu muku Sina Božjega i Sina čovječjega. On je čuo zadnje riječi Gospodina Boga raspetoga: riječi potrebe: „žedan sam“, riječi nade: „Još danas ćeš biti sa mnom u raj“, riječi predanja: „u ruke tvoje Gospodine, predajem duh svoj“, riječi odlaska: „svršeno je“. On je natopljen krvlju Sina Božjega. On je čavlima pričvrstio uza se tijelo Sina Božjega, on je podnio definitivni rastanak sa Sinom Božjim. On se oprostio s „Bogom među nama“.

Sve do Kalvarije bio je „teret“ na leđima Sina Božjega, jer je pod njim triput pao, ali od Kalvarije postade mjestom smiraja Sina Božjega. Taj križ osjetio je najveću bol kada su s njega skidali mrtvo tijelo tog čudnog čovjeka. Prvi put u povijesti svih križeva Isusov križ je doživio iskustvo da nije proklet, da je teret kojeg ovaj čovjek ne mrzi, da je mjesto s kojeg je javljena sloboda svijetu.

Što nas uči blagdan Uzvišenja svetoga Križa? Kakav je to razlog, ili kakve su to naše opcije, koje bi zahtijevale čašćenje Raspetog Krista? Psalm 136 kaže: teško je pjevati pjesmu Gospodnju u zemlji tuđinskoj. Naime, fizički bol i moralna bol pritišću nas i stvaraju osamljenost i malodušje. Iskustvo zla u svijetu i grižnja savjesti zbog vlastitih grijeha ruše naše povjerenje u ovo danas i našu nadu u ono sutra. Sve je to „zemlja tuđinska“, zemlja ljudske patnje.

Ipak, usprkos svemu tome, kršćanin koji dopušta da ga prosvijetli mudrost Križa, znade biti odvažan i zahvaljivati Bogu i u časovima kušnje, pa i one vrhunske kušnje koja se očituje kao smrt. S Isusom nijedna patnja, pa ni patnja koja se očituje u smrti, nije jalova (prazna) te bi stoga trebala biti odstranjena. Naprotiv, svaku patnju valja živjeti na Isusov način. Prisjeća nas odlomak iz Poslanice Filipljanima: Isus Krist postao je sličan ljudima, ponizio je samoga sebe, postao je poslušan do smrti, smrti na križu. Drugim riječima, on je postao solidaran sa svim ljudima koji trpe i vaze za spasom. Na brdu Kalvariji uz Isusa su bile raspete još dvije osobe. Isus je umro s njima. S njima solidaran i u smrti. Svi ljudi, bez obzira imaju li ili nemaju vjere, i ova su dvojica imala s Isusom dvije zajedničke točke: svoje tijelo i svoju patnju. Može se biti različit od Isusa po spolu, dobi, jeziku, kulturi i povijesnom vremenu, ali svatko ima svoje tijelo i svoju bol, a to dvoje stvara duboku solidarnost između njega i svih nas.

Braćo i sestre, ljudska povijest je povijest ljudskih patnja: od onih intimnih, zbog izdaja i razočaranja, do javnih koje zahvaćaju milijune ljudi što trpe zbog iskorištavanja i nepravdi raznih naziva i vrsta; od onih koje se doživljavaju u društvu i Crkvi, na ratištima i mirnodopskim stratištima, u zatvorima i u drugim mjestima ljudskog razapinjanja do onih zahvaćenih raznim ovisnostima, ali i željom da pobjegnu iz nečovječnog svijeta.

Od onog časa kad je Isus trpio „izvan gradskih vrata“ (Heb 13, 12), kako kaže sveti Pavao, njegova ga je muka učinila dionikom redovite i izvanredne patnje sveukupne povijesti kojom su muškarci i žene, djeca i starci obilježeni svakim danom. Dva razbojnika raspeta s Isusom predstavljaju svu povijest patnje koja se proteže od početaka do konca, do onoga časa „kada će Bog otrti svaku suzu s naših očiju“ (Otk 21, 4). Isus Krist prisutan je u svijetu ne samo kroz „plodove

Riječi“, plodove Riječi rasute u kulturama svih vremena (karitativne, prosvjetne, kulturne i duhovne ustanove), nego, i iznad svega, prisutan je u licu svih raspetih ljudskih bića. Patnici su privilegirani navjestitelji Isusove prisutnosti. Isus sam je naznačio gladne, zatočene, bolesne, protjerane kao one koji se s njime poistovjećuju na poseban način (usp. Mt 25, 31-46).

Kao što je križ posebni znak Isusovog života, tako da ga njegovi prepoznaju kao Raspetoga (usp. 1 Kor 2, 2), tako i život kršćanina s njime sjedinjen mora biti posebno obilježen križem. Bol koja zapadne kršćanina, ne mora biti shvaćena kao neka nepogoda prirode (naravi), zajednička kruta sudbina svakog čovjeka. Tu bol valja razumjeti kao posljedicu i izraz našega sjedinjenja s Kristom po milosti; nešto neophodno sada kako bi s Kristom bili i proslavljeni.

Eto, upravo patnja i smrt postaju razlikovni znak kršćanske egzistencije, ukoliko su nužna posljedica i izraz našega sjedinjenja s Kristom po milosti. Upravo to sjedinjenje čini da kršćanin zauzme posebni i „različiti“ stav pred patnjama, da ima dostatnu motivaciju te se s njima vedro suoči. Pozvani smo da u svome životu nastavimo Isusov život na križu kao čin svoje vjere, svoje nade, svoje strpljivosti i svoje ljubavi.

Ako je Krist, kao tvorac našega spasenja, dosegao savršenstvo kroz patnju (usp. Heb 2, 10; 5, 8), kršćanin koji je Krista obukao na krštenju (Gal 3, 27), ne može očekivati da će doći do toga nekim drugim putem. Nasljedovanje Krista je nasljedovanje Raspetoga. U svome pastoralnom radu susreo sam mnoge bolesne osobe, prikovane na kolica kroz cijeli život, a žive vedro i strpljivo svoju muku, zahvaljujući Bogu i u solidarnosti s braćom. Naprotiv, koliko je zdravih osoba, koje ne poznaju nikakvu fizičku bol, žive u osamljenosti, u egoizmu, u beznađu. Toliko je bolesti i životnih nezgoda od kojih trebamo ozdraviti. Mnoge od njih nisu lako prepoznatljive ili, ako su prepoznatljive, nisu prihvaćene. Danas je općenito prihvaćeno da je depresija (ne samo ekonomska) bolest našega vremena, zlo koje posebno

pogađa upravo zemlje kršćanskog Zapada. Zar to nije strašno? Beznađe je zahvatilo ljude kojima je sva budućnost u nadi. Nevjerica je zahvatila ljude koji se definiraju vjernicima. Apatija je zahvatila ljude koji su nazvani „ljubav“. Besmisao obuzima ljude koji su poslani ukrijepiti smisao. Ovaj „Zapad“ je u pustoši nevjere; srušio je vertikalnu Boga, a sada pada i horizontala čovjeka. Molimo za vjeru.

Imamo dojam da ova naša civilizacija nema pameti, jer misli da se bez križa može graditi čovjek, obitelj, društvo i svijet. Ova civilizacija nema srce, jer ne zna plakati za ljudima ljubavi, za onim ljudima koji su snagom „križa“ osigurali njezin život. Ova civilizacija nema dušu, jer sve svodi na od danas do sutra. Ova je civilizacija nečovječna, jer joj je čovjek boli zadnja briga koju želi čim prije zaboraviti. Treba ga eliminirati na „čovječan“ način – kako ona kaže.

Danas nam je potrebna kultura patnje osvijetljena mudrošću križa. Danas to nemamo zato želimo i izbjeći bol i patnju pod svaku cijenu. Očekujemo od medicine da izmisli svemoćne tablete kako bismo se borili protiv uzroka i učinaka patnje. Mudrost križa nas poučava, a da se pri tom ne umanjuje potreba i dužnost traženja lijeka i radost zbog ljudskog napretka, da je moguće dostojanstveno živjeti bol i patnju. Bolest, bila ona fizička ili moralna, ne pobjeđuje vjeru, nego ju izaziva.

Draga braćo i sestre, dragi pripadnici Hrvatske ratne mornarice. Slavite Dan svoje grane. Ovo je slavljenički i zahvalnički dan. Prisjećate se svojih početaka, mučnih i lijepih trenutaka, osobnih i kolektivnih križeva i mnogih kušnja, poginulih suboraca i prijatelja. Neka vam oni budu visoki govor koji jedini ima težinu istine. Ne dajte istinu o cijeni Domovinskog rata ni za kakvu cijenu. Njeguajte sklad, međusobno povjerenje i uvažavanje, ljubite Boga i zemlju svoju. I završavam s napomenom da ako je križ bez ljubavi pretežak, ljubav bez križa je previše prazna. Molimo onu čije je srce probodeno sa sedam mačeva boli, snagom i mudrošću da manje osjetimo teret križa, a više težinu-snagu ljubavi. Amen ■

## Dan hrvatskih mučenika

*Propovijed željezanskoga biskupa Egidija Živkovića, Crkva hrvatskih mučenika, Udbina, 25. kolovoza 2012.*

Draga subraćo u biskupstvu, dragi svećenici, redovnici i redovnice, braćo i sestre u Kristu!

Radujem se danas i zahvaljujem dobrom Bogu na darovanoj prigodi da kao željezanski biskup slavim zajedno s vama svetu misu na ovom simbolikom bogatom i svetom hrvatskom oltarištu. S ljubavlju i poštovanjem grlim krajeve koje moji pradjedovi napustiše početkom šesnaestog stoljeća napuštajući obale Like, Gacke i Krbave u jednom od najtragičnijih razdoblja naše bremenite povijesti. Donosim vam pozdrave iz Gradišća u Austriji gdje već 500 godina čuvamo svoju katoličku vjeru i svoj hrvatski jezik i tradiciju.

Udbina je propovjedaonica s koje upućujemo poruku cijelom hrvatskom narodu. S Krbavskog polja bacamo pogled na cjelokupnu našu povijest – pogled koji grli svaki, pa i najmanji zakutak ove drage zemlje Hrvatske. Ovdje su sva naša stradanja i stratišta na jednom mjestu. Ovo je mjesto na kojem čuvamo tragove mučeništva i zaboravu otimamo uzore samoodricanja. Častimo one koji su se u okruženju mržnje odlučili za ljubav. Prisjećamo se žrtava daleke i nedavne prošlosti čvrsto vjerujući da autentično mučeništvo nije ni slučaj niti sklop okolnosti iz kojih nije bilo drugog izlaza. Mučeništvo je kruna i vrhunac posve svjesnog opredjeljenja za vjernost.

Hrvatski mučenici su žene i muševci koje su Hrvati prepoznali kao uzore svjedočenja ljubavi. Uz mnoštvo anonimnih ne možemo danas ne spomenuti Miroslava Bulešića, istarskog svećenika koji je zaklan 1947. godine u župnom uredu u Lanišću. Samo godinu dana prije u Gospiću je strijeljana s. Žarka Ivasić iz Krašića, a krivica joj je bila što je Isusovu ljubav svjedočila svim ranjenicima bez obzira koju su odoru nosili. Kako ne spomenuti 66 ubijenih hercegovačkih franjevacu za čiju većinu grobova još uvijek ne znamo. Ili kako zaobići pet blaženica, pet sestara Kćeri Božje Ljubavi koje su odvedene s Pala 1943. godine i ubijene u Goraždu, malom gradiću na obali Drine u Istočnoj Bosni. Iste te godine 1943. u Brnazama kraj Sinja ubijen je i spaljen fra Rafo Kalinić noseći bolesniku Presveti oltarski sakrament. I dva svećenika, gradišćanska Hrvata, su podnijela mučeništvo: jednoga su komunisti ubili u jednoj hrvatskoj župi u Mađarskoj, a drugi

je okončao u koncentracijskom logoru Dachau samo zato što se priznao Hrvatom! Mislim i na blaženoga kardinala Alojzija Stepinca, ali i na sve one za koje je pokrenut postupak, kao npr. za dominikanca Dominika Barača. A koliko je samo neznanih koji su odolijevali zovu mržnje, zla i osvete i čiji je životni stav bio birati dobro u svim okolnostima i prema svim ljudima. Svi oni su razlog da je Udbina ne samo mjesto stradanja nego i mjesto nade. Uzvisina je ovo s koje puca pogled daleko, daleko – sve do vječnosti.

Svrnimo zajedno pogled na upravo naviještenu Riječ Božju i tragajmo za porukom koju bi trebalo ponijeti s ovog mjesta nade i živjeti u svakodnevicu koja je pred nama.

Prorok Izaija tješi i hrabri svoj narod koji se nakon progonstva vraća na svoja porušena ognjišta i pokušava iznova započeti graditi i živjeti u darovanoj slobodi. Svoj narod hrabri istinom da ga Bog nije zaboravio i da mu nije okrenuo leđa. Vizija proroka Izaije skoro me prisiljava da se danas i ovdje zamislim nad sudbinom dragog mi hrvatskog naroda. Nakon stoljeća stradanja, pretrpani raznoraznim jarmovima, udarani i šibani sa svih strana, pa i s onih s kojih to nismo očekivali, sanjali smo i umirali za slobodu. Danas ovaj narod ponižen i prignut poput prosjaka puže i kuca pred vratima umorne starice Europe spreman žrtvovati ne samo svoje sinove nego i mnoge vrijednosti i bogatstva za mrvice koje preostaju na stolovima njenog bogatstva i moći. Izgleda da smo prebrzo zaboravili krv kojom je sloboda plaćena. Ne mogu prešutjeti činjenicu da mnogi Hrvatsku danas doživljavaju kao zemlju bez nade, prepunu ljudi svladanih letargijom i beznađem. Od razočaranih branitelja do mladih koji svugdje osim u njoj vide svoju budućnost.

Što bi u ovom povijesnom trenutku trebala činiti Crkva? Crkva, ako želi ostati vjerna svome poslanju, ne smije šutjeti, ne smije popustiti pred napastima interesa i kompromisa, mora poput proroka stati na stranu istine bez obzira na cijenu koju će za to morati platiti. Kada stvari nazivamo njihovim pravim imenima, kada kažemo da je pobačaj ubojstvo, a ne pravo žene da raspolaže svojim tijelom, da su istospolni brakovi i njihovo usvajanje djece izopačenje ljudske prirode, a ne



dostignuća suvremene demokracije, da je poigravanje s genetikom ponovni pokušaj čovjeka da se igra Stvoritelja, a ne napredak znanosti, onda nam kažu da smo zaostali i konzervativni, da ne razumijemo čovjeka i njegove potrebe, onda smo kočničari na putu u, priznat ćete, u najmanju ruku nejasnu i zamagljenu budućnost. Bojim se budućnosti, bojim se Europe u čijem se ustavu ne smije spomenuti Božje ime, bojim se za Hrvatsku u čijim temeljima ne bi bile ugrađene kršćanske vrijednosti. I kada odgovaram na pitanje što bi u ovom povijesnom trenutku trebala činiti Crkva, posve sam uvjeren da ona mora biti proročki glas, glas nade koji će ovom narodu neumorno naviještati da ga Bog nije ni prevario ni ostavio ili zaboravio.

Ipak ono bitno što želim podijeliti s vama danas jest poruka današnjeg Evanđelja. Krist Kralj – Kralj svega stvorenoga! Ima u nama nešto što se, ponekad i nesvjesno, opire svakoj vlasti i autoritetu. Ne volimo kraljeve, careve, predsjednike, direktore, šefove, biskupe, šefove bilo koje vrste. Njihovo upravljanje i njihova prijestolja najčešće su popločana životima drugih, mnogim nedosanjanim snovima i još više s mnoštvom isplakanih i neisplakanih suza. Mnogi naši zemaljski vladari, vrlo brzo nakon što se uspnu na svoja prijestolja i zaposjednu svoje vile i rezidencije, zaborave svoja obećanja, zaborave služiti narodu.

Krist Kralj – Kralj svega stvorenoga! Čudan kralj i još čudnije prijestolje. Izudaran, krvav, popljuvan i ismijan. Potpuno nemoćan i beskrajno osamljen. A prijestolje? Vrhunac ljudske domišljatosti kada se nekoga hoće povrijediti i poniziti. Dvije ukrštene grede, čavli, trnova kruna i ploča s podrugljivim natpisom: Isus Nazarećanin Kralj Židovski. Istina, kad se sve zbroji, poruke i obećanja koja je davao bila su u najmanju ruku i čudna i neshvatljiva. Blago siromasima, blago tužnima i progonjenima, ljubite svoje neprijatelje, praštajte... Ovo što se upravo događa na uzvisini iznad Jeruzalema mogla bi biti posljedica trogodišnjeg okupljanja oko sebe nevažnih i odbačenih. Postao je jedan od njih: najveći odbačenik i osamljenik – napušteni Bog. Kako je moguće da ga nisu čuli, je li stvarno nisu mogli shvatiti? A toliko im je puta govorio o Kraljevstvu koje se razlikuje od svih drugih. Kraljevstvu utemeljenom, ne na sili i oružju, ne na nepravednim zakonima i novcu, ne na sebičnim interesima i lažima, nego o Kraljevstvu u čijim je temeljima ljubav. I ovo što se sada odigrava na Kalvariji jest vrhunac ljubavi, zadnji čin svjedočanstva o Kraljevstvu koje započinje i trajat će vječno. Nažalost, ni u trenutku umiranja mu ne vjeruju. Nastoje ruganjem povećati bol – a mnoštvo ih je tu: i oni koji poznaju Božji zakon i često se pozivaju na njega i vojnici i prolaznici. Kako se samo lako i brzo ljudi ujedine oko nepravde i tuđe

boli. Ne samo prije, nego i danas. Tek jedan, i to obješeni razbojnik, prepoznat će u raspetom Nazarećaninu Boga, osluhnut će srcem da tu na Kalvariji počinje otkucavati vječnost: sjeti me se kada dođeš u kraljevstvo svoje... Nakon ove presude i nakon ove sramotne smrti postat će upitna sva ljudska sudišta i presude bilo gdje u svijetu.

Govoreći o Kraljevstvu nebeskom, Isus reče da je ono kao kad čovjek posije dobro sjeme na svojoj zemlji. Kraljevstvo je Božje uvijek početak. Dragi moji! U našim dlanovima je sjeme. I o nama ovise plodovi. Nemoj danas reći da ne možeš ništa učiniti i da će ionako sve ostati po starom. Imaš nebrojeno mogućnosti posvjedočiti da je već sada moguće živjeti i graditi kraljevstvo o kojem je Isus govorio. Moguće je započeti, nemoj čekati da uvijek drugi učini prvi korak! Moguće je praštati – zašto uvijek misliš da će tvoja ispružena ruka značiti poraz ili poniženje? Moguće je ljubiti – zašto skrivati i potiskivati toplinu koju nosiš u srcu? Nemoj se bojati reći i pokazati da voliš, da ljubiš. Pa jedino se ljubav dijeljenjem umnaža! Zato nemoj škrtariti. Ako prihvatiš da je moguće započeti iznova i ako sjeme budućeg kraljevstva budeš zalijevao strpljivošću i blagošću, katkada i bolom i patnjom, vidjet ćeš odraze Vječnosti i u svojoj obitelji i na svom radnom mjestu i u svojoj župnoj zajednici i u ovoj dragoj zemlji Hrvatskoj. Ovim svijetom nećemo proći drugi put. Nemojmo odgađati ljubav. I ne zaboravimo: raspeti Kralj je s nama, nikada nas neće ostaviti same ili zaboraviti ili prevariti. Razumjet će svaku našu patnju, ugrijati sve naše osamljenosti, raširenim probodenim rukama zagrliti svako naše razočarenje i krivi korak. I dok se s ljubavlju i ponosom prisjećamo svih naših mučenika, imajmo na umu životni stav jednoga od najvećih, blaženog kardinala Stepinca: “Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i poniženje, nego, jer mi je savjest čista, pripravan sam svaki čas i umrijeti.” Toliki su, napajajući se na njegovu uzoru, godinama podnosili strahote jugoslavenskih kazamata, izgnanstva, pa i umiranja. Bilo je to vrijeme – koliko god ga neki danas pokušavali neutemeljeno uljepšavati – prepuno lažnih svjedočanstava, egzekucija bez sudova i optuživanja bez dokaza. Što bi nam danas s ovog svetog mjesta poručili naši hrvatski mučenici? Da budemo Crkva glasna, iskrena i nepokolebljiva! Da budemo Crkva nepotkupljiva i narod ponosan na svoju povijest i svoje kršćanske vrijednosti za koje su toliki žrtve podnosili i umirali. Da čuvamo domovinu i ne zaboravimo patnje i krv kojom je naša sloboda plaćena. Neka nam naši hrvatski mučenici budu uzori, putokazi i zagovornici na našem životnom putu! Svi naši hrvatski mučenici u domovini i iseljeništvu molite za nas! Amen ■

<p style="text-align: center;"><b>Uprava Vojne biskupije</b> <b>Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</b></p>	<p style="text-align: center;"><b>Odjel za potporu</b> <b>Vojnom ordinarijatu (MORH)</b></p>	<p style="text-align: center;"><b>Odjel za suradnju s</b> <b>Vojnim ordinarijatom (MUP)</b></p>
<p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p><b>Mons. Juraj Jezerinac</b>, vojni ordinarij</p> <p><b>O. Jakov Mamić</b>, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p><b>Don Josip Stanić</b>, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660 josip.stanic@morh.hr</p> <p><b>Robert Stipetić</b>, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p><b>Dragan Logarušić</b>, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p><b>S. M. Gordana Miškić</b>, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p><b>Marinko Nikolić</b>, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p><b>Bojnik Petar Klarić</b>, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 perica.klaric@morh.hr</p> <p><b>Vladimir Krpan</b>, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p><b>Mladen Čobanović</b>, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 570 mladen.cobanovic@morh.hr</p> <p><b>Marija Vukovojac</b>, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p><b>Josip Zagorščak</b>, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p><b>Mato Topić</b>, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p><b>Mario Dokmanić</b>, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p><b>Branko Šarkanj</b>, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) bsarkanj@mup.hr</p> <p><b>Darko Šantek</b>, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p><b>Sanja Vrkljan Horvat</b>, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Stanićeva 4 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	stn Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-388 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	npr Dražen Čulić drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel/faks: 022/617-841	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I PZO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori mob: 098/9554-177
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	nprč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alozj.kovatek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dacic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Božo Ančić mob: 098/760-979	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Valentin“ 14. veljače	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić, dekan Zagreb mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić mob: 098/337-162	prč Marijan Puljić mob: 098/903-9305

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOiDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelji“ 28. prosinca	ZJP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vč. Slavko Rajčić slavko.rajic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel/faks: 01/6631-422	vč. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješaka pukovnija vojarna „Dračić“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vč. Marin Drago Kozčić mob: 095/8888-991	Mišo Josipović mjosipovic@mup.hr mob: 099/229-2432 (spec. 25 293)
„Sv. Mihovil Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	fra Kristijan Kovačević mob: 097/7954-376	Luka Galić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel/faks: 01/2391-490 (specijal 26 490)	fra Frano Musić mob: 099/2584-982	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Miroko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob. 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Haračaj, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić mob: 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vč. Ivica Horvat mob: 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vč. Damir Vrabec mob: 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Skorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak mob: 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU koprvničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vč. Ozren Bizek mob: 098/551-421	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU ličko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	tel/faks: 053/572-380	vč. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983	